

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

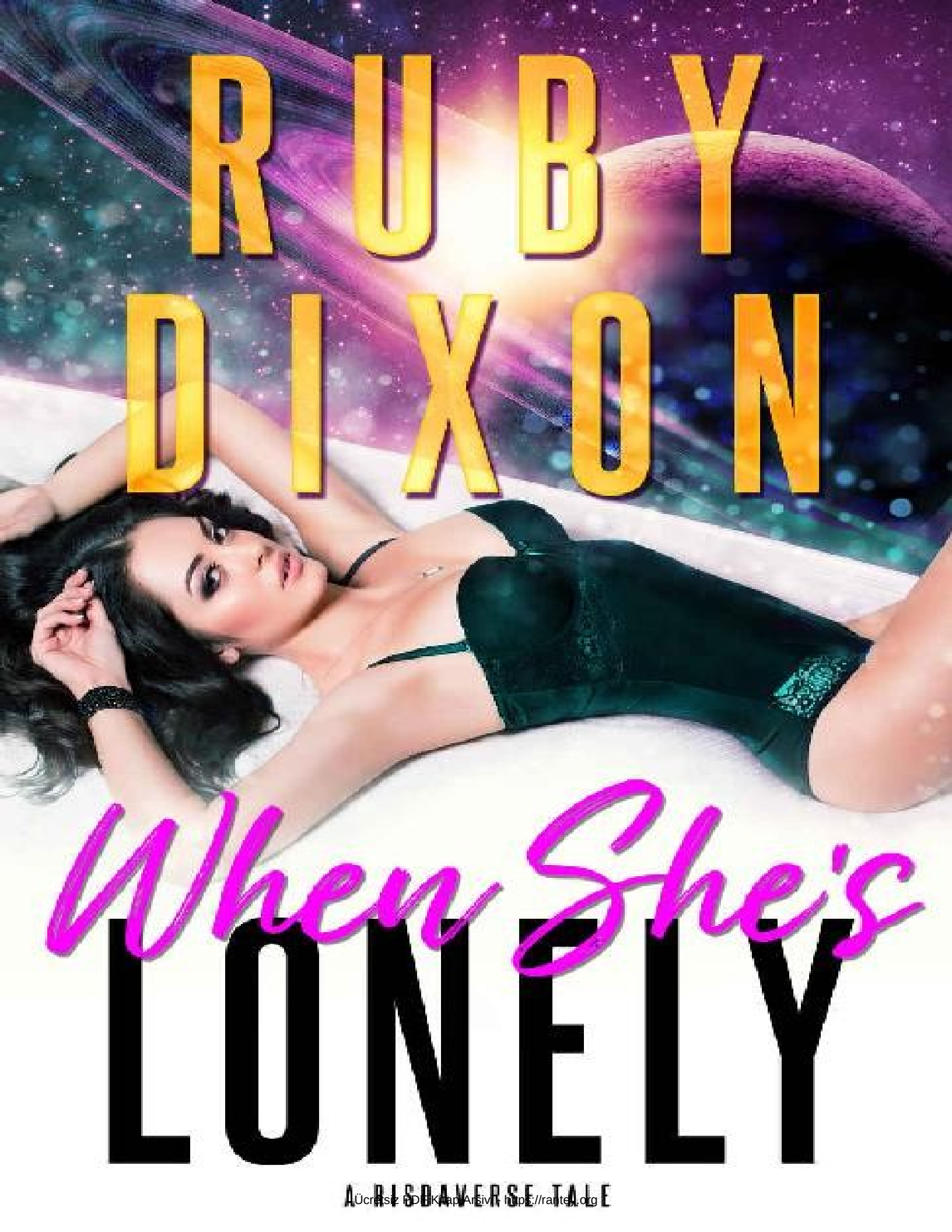
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

When She's **LONELY**

A RISE AVERSE TALE

Ücretsiz PDF Kapat Arşivi: <https://raritet.org>

O YALNIZKEN

BİR RİSDAVERSE MASALI

RUBY DIXON

Çeviri Kitaplar

Telegram

Copyright © 2022 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Edits: Aquila Editing

Proofreading: Parşömen ile

✿ Oluşturulan Şanslı Kitaplar

İÇİNDEKİLER

O YALNIZKEN

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Sonsöz

Yazarın Notu

Daha Fazlasını

mı

İstiyorsunuz?

O YALNIZKEN

Herkes insanların Risda III'te güvende olduğunu söylüyor. Evet, doğru.

Yıllar önce Dünya'dan alındım ve bir şey öğrendim - kusurlu bir insan ölü bir insandır. Bu yüzden kusurlarımı kendime saklıyorum ve çiftliğimi yönetmeye odaklanıyorum.

En azından deniyorum. Ama (yanlışlıkla) ahırı yaktığımda, yerel yetkililerden biri söndürmeme yardım etmek için ortaya çıkıyor. Ve Khex sırlarımı öğrendiğinde, onları saklamaya karar veriyor...

Eğer onunla çıkarsam. Bu işin sonu *kötü* bitecek.

BÖLÜM 1

ASHLEY

I Çok nazik uzaylı bana ahırdaki et stoklama makinesinin nasıl kullanılacağını dördüncü kez anlatırken içten içe ürperiyorum. Makineyi sallıyor.

küçük tüpü havaya kaldırıp eliyle işaret ediyor, ben de başımı sallayıp duruyorum, bir yandan da kendimi başarısız hissediyorum.

"Şimdi anladın mı?" diyor kurbağamsı dişi. "Evet mi?"

"Evet," diyorum coşkuyla, ama anlamıyorum. Hem de hiç anlamıyorum. Ama zaten bana dört kez açıkladı ve onu anlayamamam onun suçu değil. Benim suçum. "Teşekkür ederim."

Yüzünde bariz bir rahatlama var ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Ellerini havaya kaldırıyor ve boş ahırda ilerleyip bir şeyleri işaret ederek saçmalamaya devam ediyor. Sırtı bana dönük ve bu yüzden söylediği tek bir şeyi bile anlayamıyorum, sesi eskisinden çok daha boğuk.

Tanrım, işitme cihazlarımı özledim.

Beni yanlış anlamayın. O küçük piçlerden nefret ederdim. Kulaklarımın içini kaşıdırmalarından ve kulağıma dokunduğumda ya da dışarı çıktığımda tonlarca parazit almamdan nefret ederdim. Ama onlar olmadan, kayboldum. Risda'daki herkes kalın aksanlı İngilizce konuşuyor ve ağızları insan bile değil, bu yüzden dudak okumak boşuna. Konuştuklarını duyabiliyorum. Seslerindeki tonlamaları duyabiliyorum. Sadece çoğu zaman ne dediklerini anlayamıyorum.

Ama bana kusurlu bir kölenin ölü bir köle olduğu söylendi, bu yüzden işitme sorunlarım hakkında bir bok söylemiyorum, şimdi bile.

Kurbağa kadın bana döndü. Bana adını söyledi ama mırıldanır gibiydi ve ben anlayamadım. Önce ahır, sonra beni işaret etti ve bir soru sordu.

"Pardon, ne dedin?" Öne doğru eğilip dostça bir gülümseme takınarak soruyorum. Bugün gibi günlerde, Dünya'dayken sahip olduğum işitme cihazlarını gerçekten çok özliyorum. Ama tıpkı hayatımın geri kalanı gibi onlar da benden çalındı. Bu yüzden işitme kaybımı gizlemek için aptalca - dostça ama aptalca - davranıyorum. "Dikkatimi vermiyordum."

Bana kızgın bir bakış atıyor ve zihnimde beni boynumdan tutup sarstığını hayal ediyorum. "Sorunuz var mı?" Bunu telaffuz ediyor ve benimle olan ilişkisinin sonuna geldiği çok açık. "Tekrar etmemi ister misin?"

"Ben iyiyim," diyorum, elinden canlı hayvan tüpünü kaparak. "Her Şey çok basit, değil mi?"

"Evet, çok basit," diye yineliyor başını sallayarak. Bir el sallayıp yanımından geçerek ahırdan çıkıyor ve sözleri tiz bir karmakarıŐıklıęa dönüŐerek tekrar kulağımdan kaçıyor.

Anlıyormuş gibi yapmanın ve daha sonra çözmenin daha iyi olduğunu öğrendim. Tüm bu ekipmanı herkese dağıtıyorlarsa, eminim kendim   zebilirim. Olmazsa, belki bana yardım edecek iyi bir komŐu bulabilirim.

Yüksek sesle konuŐan ve aksanı olmayan biri. Normalde aksan pek sorun olmuyor ama konuŐmacının vurgularının sadece yarısını anlayabildiğimde aksan beni Şaşırtıyor ve beynim duyduğum kelime parçalarını eŐleŐtremiyor. Bu yüzden sadece gülümsüyorum ve gitmesini bekliyorum.

Daha sonra kendi başıma hallederim. Bu  iftlik aletlerini çalıştırmak ne kadar zor olabilir ki, değil mi?

BÖLÜM 2

KHEX

"G "Sana bir telefon var patron," diyor bekçi yardımcılarında biri.
"Başka bir ahır olayı."

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Hayır. Ciddi misin? Bu insanların nesi var böyle? Hiçbir şeyi nasıl yapacaklarını bilmiyorlar mı?"

Sinath sadece omuz silkiyor. "Eğer biliyorsam Kef. Yine de bunun hangi insan olduğunu biliyorsun." Ve küçük şeytani bir sırıtışa bürünür.

Olamaz. Bu sefer gerçekten inledim. "Sakın söyleme..." "Evet. Bağırın."

Kef. Neden bu gezegendeki tüm aptallar bana kalıyor? "Peki ya Ainar? Dışarı çıkıp yardım edemez mi?"

"Devriye geziyorum."

"Peki ya Rektar? Onun zaten içeride olması gerekmiyor muydu?"

"Sabah izinli. Bayan Lucy'yi bir randevuya çıkarıyor." Bana sırttı.
"Korkarım o tamamen senin."

Bir hayal kırıklığı hırıltısını ısırarak geri çekiyorum. Bu yerleşim yerindeki insanların çoğu beni rahatsız etmiyor. Ama bu rahatsız ediyor. Gürültücü, aptal ve kimsenin söylediği hiçbir şeyi dinlemiyor. Şimdiye kadar iki kez onun çiftliğine çağrı yaptık, sadece bize bağırması ve sorun bizmişiz gibi davranması için. Küçük sevimli bir şey, ama bu onun ne kadar iğrenç olduğunu telafi etmiyor.

Paxon'a "Başka birini gönder," dedim. "Meşgulüm." Kolonist Ashley Wendell'a yardım etmek dışında her şeyle meşgul.

Paxon bana sırtıyor, lanet olası pislik. "Korkarım sizi isminizle sordu, Bekçi i'Yani." Yatıştırıcı bir şekilde omzuma vuruyor. "Ama endişelenme. Bana yangını çoktan söndürdüğü söylendi."

"Ateş mi?" Elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. Bir yangın ve Ashley Wendell beni istemiş. Bu bir şaka olmalı. Lütfen şaka olsun. Kolonist Wendell'ın çiftliğine en son gittiğimde bağıra çağıra kavga etmiştik. Ona yardımcı olacak bir sürü başka gözetim memuru varken neden beni geri çağırsın ki?

BÖLÜM 3

ASHLEY

I kısa bir süre sonra evime gelen büyük uzaylı hakkında karışık duygulara sahibim. Evimin verandasında dizlerime sarılarak oturuyorum.

Gözlerim hâlâ sulanıyor ve kulaklarım çınılıyor ama en azından burada hava temiz. Hava kızıağının arazime yanaşmasını ve Bekçi i'Yani'nin çıkmasını izliyorum. Yüzünde, buraya son gelişinde nasıl didiştığımızı düşününce beni kesinlikle şaşırtmayan sinirli bir ifade var.

Ama yüksek sesle ve net konuşuyor, bu yüzden onu istedim.

Verandama doğru kasıla kasıla geliyor ve bana dik dik bakıyor. Üniforması üzerine tam oturuyor, geniş omuzları ve ince belinin yanı sıra öfkeyle sallanan bir kuyruğu var. Uzaylılar arasında yakışıklı olanlardan biri olduğunu sanmıyorum. Kaşları ağır ve burnu birden fazla kez kırılmış, ama bunu genellikle Limandaki herkesi kazanan büyüleyici bir gülümsemeyle eşleştiriyor.

Şu anda pek de çekici bir gülümseme takınmıyor. Ağır çizmelerinden birini bacaklarımın yanına koyuyor ve önce sigara içmeye devam ettiğim ambarıma, sonra da bana bakıyor. Bir parmağını yüzüne vuruyor. "Yanağında küçük bir şey var."

Yüzüme bakıyorum ve is olduğunu görüyorum. Kıyafetlerime sildim ve söylediği hiçbir şeyi kaçırmamak için tekrar ona baktım. "Beni suçlamaya başlamadan önce, ne olduğundan emin değilim. Ekipman arızalandı ve yangına bu sebep oldu."

"Arızalı, ha?" Ses tonu açıkça inanmadığını söylüyor. Ama ahıra doğru yöneliyor ve başka bir şey söylese de kaçırıyorum. Öksürerek verandada kalıyorum. Zaten onu takip etmek benim için kötü bir fikirdi. Bana bir şey bağırsa bile duymayabilirim ve yangının tamamen söndüğünden ve ahırın hala kullanılabilecek kadar sağlam olduğundan emin olana kadar geri dönmek benim için güvenli değil. Ve bu sadece kötü bir günün pastasının üstündeki krema, bu yüzden yüzümü kollarıma gömüyorum ve tekrar Dünya'ya dönmeyi diliyorum. Bir aydır bu gezegendeyim ve sonunda güvende olduğuma eminim, ancak şu ana kadar tek gördüğüm yüzleşmem gereken yeni engeller.

En azından insan kölelerden oluşan bir denizin içindeyken ortama uyum sağlayabiliyordum. Başkalarından yardım isteyebilir ya da birinin söylenenleri tekrar etmesini isteyebilirdim. Aptal gibi davranabilir ve

görünüşümle idare edebilirdim ve kimse bunu bilmek zorunda kalmazdı.

duymakta zorlanıyordum. Bunu saklamakta ustalaştım ve Ana Dünya'da köle olarak geçirdiğim üç yıl boyunca kimse bir şey tahmin etmedi. Diğer kölelerle birlikte, genç kadınlara hizmet etmekten hoşlanan ve başka bir şeye ihtiyaç duymayan bir lord tarafından işletilen büyük bir malikanede yaşadım.

Ama bu çiftlik gezegeninde benden kendi kendime yetmem bekleniyor. Topu alıp koşmam bekleniyor... ama oyunun kurallarını bilmiyorum ve soramıyorum. Art niyetli olmadığını iddia eden hiç kimseye güvenmiyorum. Bunu insanlara "yardım etmek" için yapıyorlar. Mahsullerimi toplayıp tüm parayı almayacaklarını nereden bileceğim? Bu mesakkah lordunun yarın ortaya çıkıp tüm insanları bir arkadaşına satmaya karar vermeyeceğini nereden bilebilirim? Bilmiyorum, bu yüzden gardımı yüksek tutuyorum ve kimseye güvenmiyorum.

Ve çok, çok yorgunum.

Omzuma sinirli bir dokunuşla sarsılarak uyandım. "Beni dinliyor musun?" Bekçi i'Yani bana adeta hırılıyor. "Senin adını sayıklayıp duruyorum!"

Yüzümü ovuşturuyorum ve aptal numarası yaparak ona bakıyorum. "Uyuyordum."

Sanki hayatımdaki en aptalca şeyi söylemişim gibi dudakları kıvrılıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Beni takip et. Sana bir şey göstermem gerek."

Onu takip etmemi işaret eden el hareketi konuşmasındaki boşlukları dolduruyor. Temkinli bir şekilde ayağa kalkıyorum ve evin karşısındaki küçük arazide sigara içilen ahıra kadar onu takip ediyorum. Duman kokusundan içten içe ürperiyorum. Klonlama makinesini çalıştırmak için ahıra girmiş, tüpü takmış, sonra da ahırın uzak ucuna gidip bazı ahırları hazırlamıştım. Arkamı döndüğümde ahırın bir tarafı yanıyordu. Ölebilirdim ve o ahıra girip yine büyük makinenin önünde durduğunda endişeyle tırnağımı çığnıyorum. Sırtı bana dönüktü ve bıkkın olduğu her halinden belli olan bir hareketle bir şeyler söylüyordu.

"Pardon?" diye sordum. "Anlayamadım."

Bekçi i'Yani dönüyor ve bana öfkeli bir bakış atıyor. "Gerçekten mi, kadın? Dikkat et! Ahırınız yanıyordu! Nasıl...!" Eliyle işaret ediyor ve öyle öfkeli bir ses çıkarıyor ki ben bile duyuyorum. "Bunu nasıl başardın?"

"Ekipman arızalı-"

"Ekipman arızalı değil!" diye bağılıyor. "Sizinkinden başka kimsenin makinesi bozulmadı! Belli ki yanlış bir şey yapmışsınız!" Dönüp bana çok kızgın bir şekilde bakıyor. "Artha gelip sana nasıl kullanacağını öğretmedi mi?"

Artha ooli kadını olmalı. Başını belaya sokmak istemem. Tırnağımı ısırarak başımı sallıyorum, tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yaklaşıyorum. "Sadece... tamir edebilir misin?"

İri elini boynuzlarının arasına sokarak kısa kesilmiş saçlarını dikleştiriyor. "Mesele bu değil!"

Önemli değil. Sadece çalışan bir makineye ihtiyacım var. Görünüşe göre sihirli bir tüp koymam gerekiyor ve sığırlar dışarı çıkacak, ama başlayamazsam hiç para kazanamayacağım. "Sadece tamir edip edemeyeceğini söyle ve bana bağırmayı kes."

"Bağırıyor muyum? Bağırıyor *muyum*?" Düpedüz şok olmuş görünüyor. "Buraya geldiğimden beri bana bağırıp duruyorsun!" Bekçi arkasını dönüyor ve kuyruğu çılgınca sallanıyor. Bir elini çenesinde gezdirdiğinden eminim. Başka bir şey söylediyse de duymuyorum, sonra tekrar arkasını dönüyor ve uzaylı yüzünde ince bir sabır ifadesi beliriyor. "Eee?"

"Peki ne?" Ben soruyorum.

Burun delikleri açıldı ve sanırım orada bir soru sordu. Ama bana doğru döndüğünde, sesini alamayacağım kadar boğuklaştı ya da sesini benim alamayacağım bir tona getirdi. Yine de çıkardığı sinirli sesi duyuyorum ve tekrar makineyi işaret ediyor. "Bana ne yaptığını göster."

Oh. Doğru ya. Tabii ki bunu soracaktı. Mantıklı geliyor. Birkaç adım öne çıkıp gıcırdayan zeminde onun yanında duruyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Şuradaki düğmeyi çeviriyorum ve şu tuşa basıyorum."

Bir şey söylüyor ama anlayamıyorum ve zaten o kadar kızgın ki tekrar etmesini istemiyorum.

Yardımsever bir şekilde kapağı açılmamış depoyu gösteriyorum. "Ve bana gösterildiği gibi, içindekileri buraya döktüm."

"Döküldü mü?" Bir kahkaha attı ve ona baktığımda bir eliyle gözlerini kapatmış, benimle alay edercesine gülüyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Size verilen damlalığı kullanın! Oraya sadece bir damla sıvı koyacaksınız!" diye bağırıyor. "Bunu sana kimse göstermedi mi?"

"Olabilir, evet," diye çit çıkardım. "Ama ben unuttum." "Unuttun mu?! Nasıl unutabilirsin ki?"

Öfkesinden irkildim. "İyi bir dinleyici değil miyim?"

Bekçi i'Yani beni boğmak istiyormuş gibi görünüyor. Öfkesini zor tuttuğunu söyleyebilirim. Önce ahırını sonra da bizim

evreleyen. "Bak, insan. Burası farklı bir gezegen. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamak istiyorsan, dikkatini vermen gerekecek!"

"Biliyorum."

"Bildiğini söylüyorsun ama ikimiz de biliyoruz ki Artha'yı buraya geri göndersem bile beni dinlemezsin, değil mi? şimdiye kadar kaç kez buraya geldi?"

Sertçe yutkunuyorum. Yani, haksız değil. Artha yumuşak konuşuyor ve kalın bir aksanı var ve bunlar işitme duyum için kriptonit. Panikliyorum ve eski alışkanlıklarıma dönüyorum -sırf konuşmayı bırakıp gitsin diye anlıyormuş gibi yapıyorum. Yüzümü ellerimin arasına gmyorum. "Beni daha da kötü hissettiriyorsun. Zaten kötü hissediyorum, tamam mı? O yüzden bana ders vermeyi bırak!"

Yüzüm kapalı olsa bile, Bekçi i'Yani'nin homurtuları o kadar yüksek ki, gayet iyi duyabiliyorum. "Sana ders vermiyorum! Hayatını kurtarmaya çalışıyorum, insan! Bu benim lanet olası işim! Siz insanların bizim gzetimimiz altında kendinizi ldrmemenizi sağlamak! Ve sen de işimi olabildiğince zorlaştırmak için elinden geleni yapıyorsun."

Çenemi sıkıyorum. Burada öylece durup bana bağıracak mı? Gitmesini istiyorum ve bu yüzden ona kaşlarını çatarak söyleyebileceğim en şirret Şeyleri söylüyorum. "Demek *seninle* ilgili, öyle mi? Bildiğim iyi oldu. Bir dahaki sefere Liman görevlilerinden yardım istediğimde bunu aklımda tutacağım."

Sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi gözleri açılıyor. Sonra ellerini havaya kaldırıyor ve inatılığım karşısında açıkça yenilmiş bir halde uzaklaşıyor. Konuştuğunu duyabiliyorum ama sesi çok kısık olduğu için ne dediğini anlayamıyorum, bu yüzden tekrar hava kızağına tırmanışını, bana doğru son bir kez öfkeli bakış fırlatışını ve sonra havada hızla uzaklaşışını izliyorum.

Yenilmiş bir şekilde yerimde kalıyorum. Kavga çıkardığım için kendimi kötü hissediyorum ama etrafımda ne kadar uzun süre kalırsa o kadar az güvende oluyorum. Duyamadığımı anlarsa ne olacak? Gözetim ofisindeki kayıtlarında bunu işaretleyecek. Beni sadece şirret ve aptal olarak değil, bir sorun olarak işaretleyecek. Sırrımı saklamak zorundayım çünkü şirret ve aptal seks köleleri öldürülmez. Ama kusurlu ve işe yaramaz olanlar ldrlr.

Bu yüzden, diğer insanlarla dolu bir gezegende olmama rağmen kendimi çok yalnız hissederek pastoral manzaraya bakıyorum.

BÖLÜM 4

T Ertesi gün, iğrenç kadının çiftliğine yaptığım ziyaretin hikayesini anlatırken, hem Ainar hem de Sinath kıkırdıyor ve el sallıyorlar kafalarını hikayenin uygun yerlerine koyuyorlar. Rektar masasından bana kaşlarını çatarak bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var.

Ona bakıyorum, ruh halim bir kez daha neşeli. Güneş parlıyor, Rektar'ın karısı Lucy bizim için atıştırma malzemeleri getirmiş ve masam evrak işlerinden temizlenmiş. Güzel bir gün olacak ve Rektar'ın moralimi bozmasına izin vermeyeceğim. "Ve sen," diye takılıyorum. "Bu bakışlar da neyin nesi? Neyin var senin?"

Sadece başını sallıyor ve derin düşüncelere daldığı belli oluyor. "Bunların travma geçirmiş insanlar olduğunu biliyorsun."

"Ne olmuş yani? Travma geçirmiş olsun ya da olmasın, bu kız tam bir baş belası." Gülümsemeye devam ediyorum ama Rektar'ın sesindeki nazik azarlama karşısında şimdiden sönmeye başladım. Ainar ve Sinath kurabiye alıp ortalıktan kayboluyor ve çalışıyormuş gibi yapmak için masalarına dönüyorlar. "Onu korkutmaya kararlı bir şekilde ortaya çıkmış değilim. Ona yardım ediyordum, unuttun mu?"

Rektar kalın omuzlarını silkiyor. "Belki de tepkileri bir travma tepkisidir. Rehber kitaplarda travmanın pek çok farklı şekilde kendini gösterebileceği ve zor insanlarla uğraşırken bunların hepsini göz önünde bulundurmanız gerektiği yazıyor. Belki de bu insan kendini cehaletle hayatta kalmak için eğitmiştir ve bunu kırması zor bir alışkanlık olarak görüyordur. Ben olsam böyle bir tepki vermek için nasıl bir ortamda yaşadığını sorgular ve belki de ona kızmak yerine sempati duymaya çalışırdım."

"Sen orada değildin," diyorum hafifçe. "Herkesin sabrını denerdi."

"Eminim öyledir. Sadece sen olman benim için şaşırtıcı, Khex. Herkes seni seviyor." Rektar bana göz kırpmıyor, bakışları düşünceli. "Onun nesi senin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor?"

"En kötüsü," diye hayıflanıyorum, hâlâ neşeliymiş gibi davranıyorum. "Bu benim en kötüm değil. Hem de hiç değil." Elime bir belge alıyorum ve Rektar bana ders vermeyi kessin diye notları data-pad'ime girecekmişim gibi yapıyorum. Aslında beni suçlu hissettiriyor. Ofiste rahat olan benim. Rektar kocaman ve sessiz, Ainar ve Sinath ise pervasız.

gençlikle. Vahşi gençlik yıllarım artık geride kaldı ve ben sadece sessiz, huzurlu, pastoral bir gezegende işimin tadını çıkarmak istiyorum. Burada, Limanda hemen hemen herkesle çok iyi anlaşıyorum... peki neden inatçı bir insanla anlaşamıyorum?

Onun inatçı tavrında bir şey var ki bir böcek gibi derimin altına giriyor ve beni tırmalıyor.

Ve tabii ki, şimdi de Rektar beni suçluyor. Belki de aptalı oynayan travma geçirmiş bir insandır. Belki de ona yanlış yaklaşıyordum ve özür dilemeliydim. Belki de nezaket göstermem gerekirken ona zorbalık yapıyordum. Bu düşünce üzerinde bir süre düşündüm ve bundan nefret ettim. Yanlış olduğunu da bilmiyorum. Rektar utangaç ve pek çok konuda bilgisiz olmasına rağmen insanlara karşı çok nazik. Bunun büyük bir kısmının dost canlısı, dışa dönük insan eşi Lucy'den kaynaklandığına eminim, ancak Rektar onlara karşı çok nazik, başka bir mavi yüz gördüklerinde ağlasalar, yaltaklansalar ve panikleseler bile. Asla sabırsız davranmıyor ve hepsinin burada hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağlamaya çalışıyor. Neden benim değil de onun sorumlu olduğu çok açık.

Belki de gidip o sefil yaratıktan özür dilemeliyim. Dün onu gördüğümünden beri başka birinin mülkünü yakıp yıkmadığından emin olmalıyım. İyi bir bekçi olmaya çalışmalıyım. Bu düşünceye kendi kendime gülüyorum. Ordunun başka hiçbir kolu seni istemediğinde bu işe giriyorsun. Rektar burada çünkü ailevi bağlantıları olmayan bir piç. Ben buradayım çünkü ben de gençken farklı türden bir piçtim ve bu ün beni takip etti. Neyse ki burayı gerçekten seviyorum yoksa perişan olurdu. Kendimi beğenmiş olduğum, kimseyi dinlemek istemediğim, bana dostça bir el uzatan herkese saldırdığım gençlik günlerimi düşünüyorum.

Bana insan dışıyı düşündürüyor. Basamakta otururken ve kalkmazken ne kadar küçük ve yenilmiş görüldüğünü. Bana kaşlarını çatmıştı elbette, ama vücut dili meydan okuma değildi. Yorgunluk vardı. Sanki evrendeki her şeyin üzerine yıkılmasından yorulmuş gibiydi. Bir zamanlar ben de böyle hissettiğimi hatırlıyorum.

Ah, Kef. Dışarı çıkıp özür dilemem gerekecek.

Bu düşünceye sinirlenerek ayağa kalktım ve blasterimi kemerimdeki kılıfına yerleştirdim. "Viziteye çıkıyorum."

Kimse beni durdurmuyor. Rektar'ın masasının köşesindeki kurabiyelerden birini alıp dışarı çıkıyorum ve öğleden sonra güneşinin altında yürüyorum. Liman küçük ve güzel bir yer. Ben Ana Dünya'da büyüdüm ve oradaki tek gerçek yeşillik

insanların bahçeleri. Yine de burası farklı. Limanın birkaç sokağı ve onları çevreleyen binalar dışında her yer yemyeşil. Uzaklardaki tarlalar ekinlerle dolu ve birkaç tane şişman, dört ayaklı et hayvanı otlayarak dolaşıyor. Parlak, berrak gökyüzünde kabarık bulutlar var ve her şey çok pastoral ve hoş. Bir tarım toplumunda yaşamaktan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama itiraf etmeliyim ki burada birkaç yıl geçirdikten sonra pis bir uzay limanına geri dönmekte zorlanacağım.

Yanlarından geçerken bazı dişilere başımı sallayıp gülümsüyorum. Turlar öğleden sonrayı geçirmek için güzel bir yol ve ben Rektor'dan çok daha fazla keyif alıyorum. Güzel karısıyla ve evrak işleriyle arası çok iyi olmasına rağmen utangaçtır. Yabancılarla konuşmakta iyi değildir. Ben, bunu yapmaktan son derece mutluyum. Buradaki insan yerleşimcilerin çoğu mesakkah'tan korkuyor, ancak Liman Muhafaza departmanı onlara yardım etmek için burada. Biz onların tarafındayız, bu yüzden arkadaş canlısı ve cana yakın görünmek için elimizden geleni yapıyoruz. Her birimiz günde en az bir kez Liman'ın sokaklarına çıkıp bir süre dolaşıyoruz. Bu görülmek ve insanların bizim burada olduğumuzu fark etmeleri içindir. Bu, sakinlerin bize yaklaşp soru sormaları ya da sadece sohbet etmeleri için bir fırsat. Buradaki insan kadınların çoğu çok tatlı ve arkadaş canlısı. Onlara yardım etmek hoşuma gidiyor. Çok çalışıyorlar ve sadece sessiz, huzurlu bir hayat yaşamak için yalnız bırakılmak istiyorlar. Kendi ahırını ateşe vermeye kararlı o sinir bozucu cadalozun aksine, çünkü dikkatini verme zahmetine katlanamıyor.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Ashley'i General Store'un içinde görüyorum.

Oraya gittim, onun varlığına çekildim. Rektor'ın daha önceki yorumları hoşuma gitmemişti. Haklı, normalde herkesle iyi geçinirim. En iyi yaptığım şey bu, iyi geçinmek. Ama Ashley'nin kasıtlı cehaletinde içimi kemiren bir şey var. Belki de bu kadar çok kadının çiftliklerini düzgün bir şekilde işletmek için ne kadar çok çalıştığını gördüğüm içindir ve Ashley bunu denemiyor bile. Rektor'ın dediği gibi kafamda yeniden çerçevelemeye çalışıyorum. Belki de travmaya karşı bir tepkidir. Belki kasıtlı olarak bir şeyler öğrenmekten kaçınıyordur, ama bu onun iyiliği hak etmediği anlamına gelmez.

Ve işe ona elimi uzatarak başlamalıyım.

Dükkâna giriyorum, içeri girerken kapı gürültüyle çalıyor. Ashley arkasını dönmüyor, bakışları önündeki masanın üzerinde duran bir sıra ev yapımı sabuna odaklanmış. Bir tanesini burnuna götürüp kokluyor, gözlerini kapatıyor ve yüzündeki ifade çıldırtıcı derecede şehvetli. Paçalarım sıkılıyor

Rahatsız edici bir şekilde ve çok uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığımı hatırladım.

Bunu istediğimden değil. Eğer bir insan seçmek zorunda kalsaydım, sanırım güzel bir tane seçerdim. Mesakkah boyutlarına yakın ve koyu siyah saçları benimkiler gibi düz dökülen birini. Ashley tamamen yanlıştır. İnsan boyutunda, yani benim zevkime göre çok küçük. Ayrıca her tarafı kıvrımlı, kalçası ve ön kısmı mesakkah dişilerinde olmayan yerlerden dışarı çıkıyor. Yeleği soluk kahverengi ve dağınık dalgalar halinde her yere dökülüyor gibi görünüyor.

Yine de güzel gözler... ve sonra onun gözlerini düşündüğüm için kendime kızıyorum.

Dükkânda bir çift Praksiyalı erkek de var. Yavrularına bakılırsa ödül avcıları ve onlara göz kulak olmam gerektiğine karar veriyorum. Onlar da Ashley'nin varlığından etkilenmiş, bir raf öteden ona bakıyorlar.

"Şu insanın arka tarafına bakın," diye yorum yapıyor biri. "Kuyruksuz ve tamamen müstehcen."

"Bir ısırık almak isterdim," diye mırıldanıyor diğeri.

"Önce ben sahiplenirsem olmaz," diyor diğeri. "Bu gece kapısını bulacağım ve küçük bir onur nişanı bırakacağım."

Onların sözleri karşısında içimde bir öfke kabarıyor. Praksiyalılar Mesakkah'tan bile daha sahiplenici ve sınır kavramını anlamıyorlar. Bunun nasıl sonuçlanacağını ve insanı ne kadar korkutacaklarını hayal edebiliyorum. İstenmediğim sürece devreye girmeliyim. İnsanı izliyorum, sözlerine vereceği tepkiyi ölçmeye çalışıyorum. Onları duyacak kadar yakın, dükkândaki herkes duydu. Bir tepki alıp alamayacaklarını görmek için kasıtlı olarak yüksek sesle konuşuyorlar.

Ne yazık ki onlar için Ashley hiçbir tepki vermiyor. Verdiği tüm uyarılar için dükkânda olmasalar da olur. Başka bir sabun alıp kokluyor ve çelik gibi sinirleri mi var yoksa ben burada olmasaydım şu anda ne kadar büyük bir tehlike altında olabileceğinden gerçekten habersiz mi karar veremiyorum.

Praksiyalılardan biri, "Sanırım küçük insan dostumuz utangaç," diyor. Diğeri rafın üzerinden uzanıp onun omzuna dokunuyor.

Yanlıştır yöne dönüyor, iki Praksiyalıyı fark ettiğinde yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Merhaba." Her zamanki gibi sesi son derece yüksek ama onlara gülümsüyor. "İhtiyacınız olan bir şeyin önünde mi duruyorum?"

"Şu arka taraf," diye kıkırdıyor biri.

"Pekâlâ," diyerek bir adım öne çıkıyorum. "Bu kadar yeter. İkiniz de insanı rahat bırakın. Burası avlanma alanı değil." Kasıla kasıla ilerleyerek Praksiyalıların üniformamı ve omzumda beni buradaki askeri muhafızlardan biri olarak gösteren kimlik rozetlerimi görmelerine izin veriyorum. "Eğer kantinde aksiyon istiyorsanız, gidin bir keffing kantini bulun. Burası güzel, sessiz bir yerleşim yeri."

İki erkek bana kaşlarını çatı. Ashley şaşkınlıkla bana bakıyor, gözleri kocaman.

Praksiyalılara elimle işaret ediyorum. "Gidin. Ve insanın evini gözetim altında tutacağım, yani ikinizden birini onun mülkünün yakınında bile görürsem, hapse girersiniz. Anladınız mı?"

Bana hiçbiri şaşırtıcı olmayan bazı isimler takıyorlar ama küçük dükkândan çıkıp sokağa geri dönüyorlar. Korkmadığından emin olmak için insanı -Ashley'i- izliyorum. Bana göz kırpmaya devam edince yanına gidiyorum. "İyi misin?"

Bana attığı bakış tamamen şaşkıncı. "Neden iyi olmayayım ki?"

O Praksiyalıların ne ima ettiğini anlamıyor mu? "O zaman onlar tarafından kur yapmaya açık mıydın? Onları geri getireyim mi?"

"Kur yapmak mı?" Şaşırmış görünüyor. "O adamlar mı?"

"Evet. Ne hakkında konuştuklarını sanıyordun?"

"Emin değilim," diye kekeliyor elindeki sabunu tutarken. "Dikkat etmedim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Yine mi o cevap? Eminim bu kadın bu kadar cahil değildir?

Nutkum tutuldu.

Tezgâhın arkasında genç bir kuş erkeği var - dükkânı işletenin oğlu olduğundan şüpheleniyorum. Boğazını temizliyor. "İnsan, eğer daha fazla sabun almak istersen, depoda farklı kokularda sabunlarımız var."

Kadın bana göz kırpmıyor, bekliyor. Sonra elindeki sabunu kokluyor, masaya dönüyor ve alışverişine devam ediyor.

"İnsan mı?" Genç erkek tekrar boğazını temizliyor ve yüksek perdeden bir ıslık sesi çıkarıyor. Bu, dışının sıçrayıp arkasını dönmesine neden oluyor ve ürkmüş gibi bana korkmuş bir bakış atıyor. Cümlesini tekrarlıyor.

Ashley ona gülümsüyor. "Oh, evet. Sabunlara bayılıyorum. Meyve kokulu olanınız var mı?"

Tezgâha doğru aceleyle ilerlerken, onu kısık gözlerle izliyorum. Bu hiç mantıklı değil. "Onu d u y a m ı y o r s u n , d e ğ i l m i?" Yumuşak bir sesle soruyorum,

Ses tonumu kasten alçaltıyorum. Elbette duyulacak kadar yüksek sesle, ama konuşurken beni görmemesi için arkasında duruyorum.

Beni görmezden geliyor, arkasını dönüyor ve parlak bakışlarını arka tarafa doğru ilerleyen dükkân sahibine diyor. Sanki ben dükkânda değilmişim gibi.

Tekrar deniyorum. "Beni duyabiliyor musun Ashley?" Sesimi biraz daha yükseltiyorum. "Böyle davranmaya devam edersen seni tutuklayacağım ve topraklarına el koyacağım."

Yanıt yok.

Tam arkasına geçtim, bir adımdan fazla uzaklaşmadım. "İnsan, ne dediğimi duydun mu?" Bu kez yüksek sesle konuşuyorum ve kızgınlığının sesimden sızmasına izin veriyorum. "Bundan gerçekten yorulmaya başladım."

Ashley irkilmiş gibi sıcıyor ve başını yine yanlış yöne çeviriyor. Kimseyi görmeyince arkasına bakıyor ve sonunda bana odaklanıyor. Yüzündeki o donuk gülümsemeyi düzeltti. "Ah, özür dilerim. Dikkat etmemiştim. Benimle mi konuşuyordun?"

Az önce fark ettiğim şey beni hayrete düşürdü. Ashley duyamıyor. Ya da duyuyor ama çok iyi değil. Ve bunun yerine aptal numarası yapıyor. "Seni eve kadar takip edeceğim, insan," diyorum. "Gidip ofisten bir kızak alacağım ve sonra seni çiftliğine kadar takip edeceğim."

"Oh, saçmalama. Bu kadar zahmete girmeye gerek yok." Sanki bu fikir gülünçmüş gibi gülüyor ve bir kez daha bana sırtını dönüyor.

"Gülmüyorum insan," diyorum, hem de yüksek sesle. Bu dişi herkese sırtını dönmeye devam ederse kendini öldürtecek. Kimsenin ona bundan daha iyisini öğretmediğine inanmıyorum.

Bir kez daha bana dönüyor, bu kez şaşkınlık ifadesini taklit edemiyor. Ashley beni inceliyor, sonra yutkunuyor. Gergindi. Her aptal bunu anlayabilir. Ama bir sonraki anda çenesini kaldırdı ve bana meydan okuyan bir bakış attı. "Anlamıyorum, Bekçi. Başım belada mı?"

Bu tavırlarına gülmek istiyorum. Bana sürekli bağırdığı için çok sevimli. "Hiç de değil, kolonist." Ses tonumu nazik ve sakın tutuyorum. "Sadece işimi yapıyorum." Daha da geniş gülümsüyorum, onu atlatmaya kararlıyım. "Ayrıca, başka bir şey yakıp yakmadığınıza baksam iyi olacak."

Yüzü kaşlarını çatı. Bana son bir kez ters ters bakıyor ve ben onu izleyerek beklerken alışverişini bitiriyor. Sadece barışı koruma görevimi yaptığımı söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum. Ona eşlik edeceğim, sadece o Praksiyalıların geri gelmeyeceğinden emin olmak istediğim için değil,

Ama neden duyamadığına ve bunu saklamaya çalıştığına dair cevaplar istiyorum.

Bir de benim varlığım onu çok rahatsız ediyor. Bu kısmı da oldukça eğlenceli. Ben bir kadınla flört etmektense onu sinirlendirmeye çalışan bir tipim ama Ashley'de onu sinirlendirmeyi fazlasıyla keyifli kılan bir şey var. Belki de o karşılık vermiyordur. Doğrudan öfkeleniyor. Bu konuda flörtöz bir şey yok ve bu kadınların çoğu flört etmeye bayılıyor. Mesakkah'tan biri ve üstelik bir bekçi olarak, bu kadınların gözünde güvendeyiz ve bu nedenle daha koca fikirli olanlardan bazıları bizi sürekli bir şeyler içmeye veya yemeğe davet ediyor.

Ashley ile yemek yeseydim, zehirlerdi.

Alışveriş paketini alıp dükkândan çıkarken bana bir kez daha alaycı bir bakış fırlatıyor. Neredeyse anında, çok alçaktan uçan bir hava kızağının sesini duyuyorum ve sokağa adım atamadan onu kolundan yakalıyorum. Kolunu tuttuğum yerden çekip çıkarıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Kef. Bir numaralı kural kolonistleri tutmamaktır. Yaşadıklarından dolayı travma geçiriyorlar ve onları tutmamamız ya da ani hareketler yapmamamız konusunda eğitildik. Bana tüm keffing kurallarını unutturdu. Bir sonraki anda tepemizde uçan kızağı işaret ediyorum. "Bunun önünde yürüyecektin," diye bağıriyorum, beni duyabilmesi için yüksek sesle ve net konuşmaya dikkat ediyorum.

"Hayır, değildim," diye tısladı Ashley. "Aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum ama o kadar da aptal değilim." Gözden kaybolmakta olan kızağa bakıyor. "Ve bana çarpmazdı. Yolunu değiştirdi."

"Umurumda değil," diyorum sertçe ve sonra kelimelerimi telaffuz ederek tekrar konuşmayı hatırlıyorum. "Tam burada duracaksın ve benim kızağımla dönmemi bekleyeceksin, sonra da seni çiftliğine kadar takip edeceğim. Anladın mı?"

"Tamam."

"Burada mı bekleyeceksin?"

"Yapacağımı söyledim, değil mi?" Satın aldığı şeyleri önünde bir kalkan gibi tutuyor.

Doğru. Neden ona inanmıyorum? Ona parmağımı sallıyorum ve sonra yürüyüş yolunu gösteriyorum. "Burası. Kımıldama. Birazdan döneceğim." Dönüp koşarak caddeye çıkıyorum, gözetim ofisine geri dönüyorum ve bize tahsis edilen hava kızaklarına yöneliyorum. Benimkine tırmanıyorum, elimi kumandaya bastırarak etkinleştiriyorum

ve sonra onu -elbette tuhaf bir şekilde- Ashley'nin bekliyor olması gereken Ana Cadde'ye doğru sallayın.

Orada değil.

Kızgın bile değilim. Sadece gülüyorum, çünkü bunu bekliyordum. "Bu kadın ne yapacağını söylenmesinden hoşlanmıyor," diye kızağıma söylenirken sırtıyorum. İletişim paneline dokunup ofise bir mesaj gönderiyorum. "Yakında döneceğim. Çiftliğine giden bir kolonisti takip ediyorum."

BÖLÜM 5

ASHLEY

I Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum - şu anda yaşadığım öfke mi yoksa korku mu?

O kibirli bekçiye o kadar kızgınım ki çılgılık atabilirim. İşitme engelli olduğumu anladığı anda bana aptalmışım gibi davranmaya başladı. Sanki kendime nasıl bakacağımı bilmiyormuşum gibi. Bu beni çileden çıkarıyor çünkü kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar aptal ve salak hissetmeme neden oluyor; bana on yedi kez özenle anlatılan talimatları "unutmuş" gibi davrandığım zamanlarda bile. İyi duymadığımı anlayan biri tarafından bana bir sorunmuşum gibi davranılmasından daha fazla nefret ettiğim bir şey yok.

Ve şu anda beni dehşete düşüren şey de bu - bu gezegendeki en nefret ettiğim kişi olan Kostodian i'Yani sırrımı öğrendi. Bununla ne yapacağını da bilmiyorum. Bana herhangi bir şey için şantaj yapabilir ve ben de bunu ona vermek zorunda kalabilirim. Eve dönerken, hava kızığımı son sürat kullanıyorum ve ne isteyeceğini anlamaya çalışıyorum. Cinsel iyilik mi? Kredi mi? İkisini de mi?

"İkisi de" muhtemel görünüyor.

Lanet olsun. Bu gezegene geldiğimden beri ilk defa kendimi çaresiz ve kapana kısılmış hissediyorum. Kızığımı aptal çiftliğimin yanından geçirip yoluma devam etmek istiyorum. Gidebildiğim kadar uzağa gitmek ve Custodian i'Yani'nin sıkılıp artık beni takip etmemeye karar vermesini ummak. Ufkun ötesine, gün batımına doğru yelken açtığımı hayal ediyorum. Hayalci bir düşünce, biliyorum. Hiç değilse gelip kızığı geri alır ve çiftliğin bir sonraki sahibi için el koyardı. Bunların hiçbirisi gerçekten benim değil. Sadece bir sonraki kişi devralana kadar ödünç alıyorum.

Buraya ait değilim, tıpkı artık evrenin hiçbir yerine ait olmadığım gibi. Hiçbir insan ait değil. Ya birilerinin acıması gereken mültecileriz... ya da daha kötüsü. Mülkiyet. Mülteci olmayı tercih ederdim ama bu pek de iyi bir adım değil. Hâlâ başkalarının iyi niyetine muhtacım.

İşitme güçlüğü çektiğimi öğrendikleri anda iyi niyetlerinin yok olacağı korkusuyla yaşıyorum.

Bu çok izole edici. Yıllardır kendimi başıboş ve yalnız hissediyorum ve burada, benimle aynı durumda olan insanlarla çevrili bir gezegende de durumum daha iyi değil.

Daha iyi olacağını düşünürsünüz ama değil. Düzgün duyamadığım için çoğu konuşmanın dışında kalıyorum ve başkalarının yanında sessiz kaldığım için arkadaş edinmekle ilgilenmediğimi düşünüyorlar. İnsanların yanında olmak ve yine de yalnızlıktan kurtulamamak daha da kötü. Bazılarının koca aldığını biliyorum ama bu fikir bana iğrenç geliyor. Henüz güvenebileceğim bir uzaylıyla tanışmadım.

Kesinlikle o boşboğaz I'Yani değil. Bir parçam onun buraya gelmeye zahmet etmeyeceğini umuyor. Vazgeçip beni rahat bırakmasını... Ama bunun olmayacağını biliyorum. En kötüsüne hazırlıklı olmalıyım. Kızağımı gelişigüzel bir şekilde evimin önüne park edip içeri giriyorum ve hazırladığım ecza dolabını karıştırıyorum. Buralarda bir yerde hem doğum kontrol hem de enfeksiyon bariyeri görevi görecektir bir hormon iğnesi olmalı. Altı ay süren tek bir doz ve daha önce kullanma zahmetine girmemiştım.

Şimdi en kötüsünü düşünerek kendimi onunla dürtüyorum. Şimdi lavabonun arkasındaki gevşek panellerden birinin altında biriktirdiğim küçük kredi zulasını saklamak için.

Paramı sakladıktan kısa bir süre sonra ön kapının vurulduğunu duyuyorum. Bir iniltiyi bastırdım. Bu i'Yani olmalı, aidatını almaya gelmiş. Yüzümü buruşturarak, sinirli bir şekilde yumruklarımı sıktım ve evin önüne yöneldim.

Açık kapı aralığında durup bana bakıyor ve evin içine açılan geniş kapıyı işaret ediyor. "Bu da ne?"

"Bir kapı," diye yardımsever bir şekilde cevap veriyorum.

Bekçi i'Yani'nin çenesi sıkılıyor ve dişlerini gıcırdattığına yemin edebilirim. "Bunun bir kapı olduğunu biliyorum," diye bağıyor neredeyse bana, her hece arasında zaman geçiriyor ve abartılı bir şekilde telaffuz ediyor. "Neden *açık*? O Praksiyalılar geri gelmiş olabilir."

"Beni takip ettiğini biliyordum," diyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bir yanım Praxians'ın bir mesakkah tarafından hayatımın geri kalanında şantajla uğramaktan daha iyi olup olmayacağını merak ediyor ama bu düşüncüyü hemen bir kenara itiyorum. Praksiyalılar nezaketleriyle tanınmazlar. "Öyleyse çıkar ağzındaki baklayı. Devam et ve fiyatın ne olduğunu söyle."

"Fiyat?" Bana kaşlarını çatı.

Daha fazla oyun. Ona elimle işaret ederek işleri ilerletmesi gerektiğini söylüyorum. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Sessiz kalmanın bedelinin ne olduğunu söyle ve bu işi bitirelim."

Bekçi i'Yani başını bana doğru eğdi. "Sana şantaj yapacağımı mı düşünüyorsun? Seks için? Bu yüzden burada değilim."

"O zaman neden buradasın?" Kendimi savunmacı ve biraz da aptal hissediyorum. Neden bunun seksle ilgili olduğunu düşünmeyeyim ki? Şimdiye kadar tanıştığım her uzaylıyla, her zaman seks hakkında oldu.

Bana alaycı bir ifadeyle bakıyor ve benim duruşumu taklit ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Belki de sadece senin hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek istedim."

"Yapamazsın."

Gülüyor, sesi hafif, esintili ve net bir şekilde duyabileceğim kadar yüksek. "Belki de sadece bazı cevaplar istedim. Ayrıca Praksiyanlar tarafından rahatsız edildiğini görmek gibi bir arzum da yok. Seninle anlaşıyoruz diye bir kolonist olarak sana karşı olan görevimi ihmal edecek değilim."

Oh. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Yani seks talep etmeyeceksin?"

"Seks her ne kadar eğlenceli olsa da, her iki partnerin de bu işin içinde olduğu zaman çok daha zevkli olduğunu düşünüyorum." Ağzı eğlenerek kalkıyor. "Bu benim bir tuhaflığım."

Homurdanıyorum. Eğer durum buysa, bu onu evrenin yarısından farklı kılıyor. "Artık güvendeyim. Gidebilirsin. Ve teşekkürler."

"Ben de cevap istediğimi söyledim," diye düzeltiyor ve başını çevirip evime bakıyor. Yüzü bana dönük değil ve sesini kasıtlı olarak alçaltarak kelimelerini anlayamadığım bir karmaşaya dönüştürüyor.

Kaşlarımı çatarak, bunun kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Bir soru sorarken sesi yükseldiğinde, "Mmm" diye cevap veriyorum.

Daha geniş sırtıyor ve tekrar bana dönüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ne olmuş yani?" Bu bir tuzak, bu bir tuzak, bu bir tuzak. Öyle olduğunu biliyorum ama yine de sormak zorundayım.

"Limanın en yakışıklı bekçisi olduğumu mu?" Bir elini kırpılmış saçlarına götürüp parmaklarını saçlarının üzerinde gezdiriyor, ardından kaldırdığı kolunu esnetiyor.

O kadar saçma ve abartılı ki eğlenerek homurdanıyorum. "Demek gerçekten duyamıyorsun," diyor, pazusunu öpüyor ve sonra aşağı indiriyor

Kolunu. "Sadece hayal görmüyorum değil mi?"

Savunmacı tavrım geri döndü. "Neden buna cevap vermek zorundayım?"

"Neden duyamadığın halde her şeyi duyuyormuş gibi yapıyorsun? Sadece anlamaya çalışıyorum."

Boğazımda sert bir düğüm var, dehşet ve yalnızlık karışımı bir şey. Bir yanım her şeyi ortaya dökmek istiyor - sadece ağzımdan kaçırmak ve sırrımın bir süreliğine başkasının sorumluluğunda olmasına izin vermek. Ama hayatta kalma içgüdüsü devreye giriyor ve bu duyguyla savaşıp ona yalan söylüyorum. "Gayet iyi duyabiliyorum. Kesinlikle hayal görüyorsun."

Kuyruğu tedirginmiş gibi görünen bir hareketle arkasında sallanıyor. "Öyle mi? Eğer hayal görüyorsam, sana şantaj yapmak için elimde ne olabilir ki?"

Kahretsin. "Yok bir şey," diye kekeliyorum hemen. "Sadece siz uzaylıların biz çaresiz kadınlar üzerindeki gücünüze alıştım."

"Mmmhmmm." Bekçi i'Yani bana birkaç adım daha yaklaşıyor. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Neden yapayım ki? Sen tam bir pisliksin." O yaklaşırken geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ama ahırınız yandığında beni istemiştiniz. Neden?" Çenemi sıktım, hiçbir şey söylemedim.

"Beni yeterince iyi duyabildiğin için mi? Sinath benden daha yumuşak konuşuyor. Ainar'ın sesi daha pes. Sebebi bu olabilir mi?" O kadar bilmiş görünüyor ki kalbim dehşetle çarpıyor. "Bu yüzden duyamamanla ilgili ilk teorime geri döneceğim. Ve neden aksini iddia etmeye kararlı olduğunu soracağım." Bir adım daha atıyor, neredeyse üzerime geliyor ama yüz ifadesi tehditkâr değil. Sadece meraklı. "Bu insani bir şey mi?"

Bir insan şeyi mi? Ona inanamayarak bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? *İnsani bir şey mi?* Bir kölenin kusurlu olması durumunda kuduz bir köpek gibi uyutulmasına ne dersin?"

Gardiyan i'Yani'nin yüzü şaşkınlığın resmidir. "Ama artık bir köle değilsin."

"Şu anda bir köle değilim," diye kabul ediyorum, sıcak panik sözcüklerin içimden dökülmesine neden oluyor. "Ama bu gelecek hafta birinin fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmiyor. Ya da yeni uzaylıların gelip hepimizi tekrar almayacağı anlamına gelmiyor. O yüzden bu saçmalığa güvenmediğim için beni affetmelisin."

Kafasını sallıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ama bu yüzden buradayız -"

"Uzay ordusu mu?" Homurdanıyorum. "Siz de uzaylısınız. Aynı olanlar beni ilk seferinde köleleştiren, bu yüzden beni affetmeniz gerekecek."

her şeyin mükemmel olduğunu sanıyorsun. Güvende olduğumu söylemeniz, hâlâ birilerinin kaprislerine maruz kalmadığımı anlamına gelmiyor."

Bana acıyan ama anlayış dolu bir bakış attı. "Haksız değilsin. Yanıldığını söylemeyeceğim. Halkım arasında her türlü kötü tipin olduğunu biliyorum, tıpkı diğerleri gibi. Eğer Mesakkah'a güvenmiyorsan, bunu anlarım. Ama bilmeni isterim ki benimle ve diğer vasilerle güvendesin. Onlara engelinden bahsedeceğim-"

"Hayır!" Çılgınca, hızlıca haykırdım. "Lütfen, lütfen yapma."

"Kasabada bir doktor olduğunu biliyor musun? Kulaklarınıza bakmasını sağlayabiliriz-"

"Ve sonra kusurlarımın kalıcı bir kaydına sahip olacaksın? Teşekkürler ama kalsın." Çok yaklaştığı için ellerimi göğsüne koyuyorum ve onu kapıya doğru hafifçe itiyorum. "Bak. Kendi başıma gayet iyiyim. İdare ediyorum."

"Kendi ahırını yakmayı başardın demek istiyorsun." O gülen, alaycı ifade yüzüne geri döndü.

"Bu bir daha olmayacak," diyorum hemen.

"Elbette, çünkü tüm ekipmanlar bozuk." Bekçi bana sırtıtarak baktı. "Kimse sana nasıl kullanılacağını öğretmedi mi?" İfadesi bilmiş bir hal alıyor. "Ya da öğretiler ama sen duymadın."

"Fark eder mi?" Onu tekrar kapıya doğru itiyorum. "Lütfen sadece git, tamam mı? Ve sırrımı kimseye söyleme. Eğer söylediğin kadar iyi bir adamsan, çeneni kapalı tutarsın."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Çenemi kapalı tutacağım, evet. Ama senden bir şey istiyorum."

Öfkemi bastırmak zorundayım. "Bana şantaj yapmayacağını söylediğini sanıyordum. Ama sessizliğinin bedeli buysa, tamam." Geri adım atıp belini işaret ediyorum. "Pantolonunu indir."

Bekçinin eli paketini örtmek için kayıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "O değil. Benimle bir randevuya çıkmayı istiyorum."

A...ne? Ona göz kırpyorum. "Üzgünüm, bunu duyduğumu sanmıyorum-"

"A DATE," diye bağılıyor kulağıma, öne doğru eğilerek. "BENİMLE ÇIKMANI İSTİYORUM."

Böyle bağırdığı için uzanıp suratına bir tokat atasım geliyor ama isteği beni çok şaşırtıyor. "Neden benimle çıkmak istiyorsun ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Düzelتيyorum," diyor sırtarak. "Seni tanımıyorum. Bu sizi daha iyi anlamama yardımcı olacak. Ayrıca, size hepimizin insan kaçırmak isteyen kötü adamlar olmadığımızı gösterebilirim. Bazılarımız aslında insanlara yardım etmeyi seviyor. Ve bu senin durumuna da yardımcı olacak. Eğer o Praksiyalılar kasabada takılırlarsa, benimle görüştüğün duyulur ve seni rahat bırakırlar. Ve tabii ki sırrını saklayacağım. Kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyor mu?"

Sesi kendinden çok memnun geliyor. "Hayır dersem, sırrımı herkese söyleyecek misin?"

Bana sırtıyor. "Belki."

"Sen gerçekten bir pisliksin," diye mırıldandım. "Sadece sakso çekmek istemediğine emin misin, bekçi?"

"Teklifiniz ve bunun ne anlama gelebileceği ilgimi çekmiş olsa da, randevuyu tercih ederim." Bana doğru eğildi. "Ve benim adım Khex."

"Pekala Khex, seninle çıkacağım ama bağırmayı kes." Ona ters ters bakıyorum, bir yerlerde çok büyük bir uçurumdan düştüğünü hayal ediyorum. "Ve benimle yavaş konuşmayı bırak. Kulaklarım ağır işitiyor, aptal değilim."

Gerçi bunu kabul ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

BÖLÜM 6

Rektar bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyor.

Ainar ve Sinath aklımı kaçırdığımı düşünüyorlar. Arkadaşlık Bu kadar öfkeli bir insan mı? Daha çekici olanlardan ya da kredi veya güvenlik karşılığında iyilik yapmaya çalışan flörtözlerden biri bile değil. Ashley'nin Liman çevresinde kötü bir ünü var gibi görünüyor. Bana insanları görmezden geldiği söylendi. Bazı insan toplantılarına katılıyor ama kimseyle konuşmuyor. Rektor'un karısı Lucy, Ashley'i ziyarete davet etmek için ona birkaç mesaj göndermeye çalıştığını ama Ashley'in asla cevap vermediğinden yakınıyor.

Ashley hakkındaki tüm sinirli şikayetleri duymak aslında beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. Artık onun sırrını bildiğim için, hikayelerdeki tüm boşlukları, tam olarak anlamadığım kısımları dolduruyor. İnsanları görmezden geliyor çünkü onunla konuştuklarını duymuyor, özellikle de arkasındalarsa ve konuştuklarını göremiyorsa. İnsan toplantılarında ortaya çıkıyor ama konuşmuyor. Sanırım onların sözlerini anlayamıyorum. Tatlı, dost canlısı Lucy'nin ona gönderdiği telsizleri duyduğundan bile şüpheliyim.

Onun sırrını paylaşmadım elbette. Sır saklamak için aptalca bir sebep ama Rektor'un insanların travmalarını işlemesi hakkındaki sözlerini hatırlıyorum. Mavi tenli birine güvenmiyorsa, elbette ona güvende olduğunu ya da artık köle olmadığını söylediğimizde de bize güvenmeyecektir.

Ben de onlara sadece ateşini sevdiğimi ve onu daha yakından tanımak istediğimi söylüyorum. Sinath sırtıyor ve elleriyle onu *nasıl* daha iyi tanımak istediğime dair kaba bir hareket yapıyor ve Ainar kıkırdıyor. "Eğer bir boğuşma istiyorsan ve başka bir şey istemiyorsan, peşinden gidebileceğin daha kolay dişiler var," diyor. "Tabii fethetmeyi sevmiyorsan?"

Şaşkınlıklarını görmezden gelerek sırtıyorum. "Ondan hoşlanıyorum. Beni düşündürüyor." Parmağımla masama vuruyorum ve Rektor'a bakıyorum, o da hiç şüphesiz data pad'inden karısı Lucy'ye aklımı kaçırdığıma dair bir mesaj gönderiyor. "Peki bir insanla çıkarken ne yapılır?"

Sinath yine kaba bir hareket yapar.

Rektor yukarı bakar. "Yani bilmiyor musun?"

Omuz silkiyorum. İnsanlarla karşılaşmalarımın çoğu geçici türdendir.

Teklif ettiklerinde Liman'daki birkaç dişiyle yattım ve onlar da

daha fazla ilgi göstermedi, ben de mesafemi korudum. Bu bana gayet uygun çünkü ben bağıllık aramıyorum ve bu dişilerin çoğu sadece kaşınacak bir kaşıntı arıyor. Onları kaşıtmaktan mutluyum ve ikimiz de istediğimizi aldık.

Ama konu bu değil. Ashley'nin bir arkadaşına ihtiyacı var ve ben de o arkadaş olmaya çalışıyorum.

"Lucy'yi nereye götürmek istersin?" Rektor'a soruyorum. "Eğer biriyle çıkmak isteseydi?"

Ellerini çaresiz bir hareketle açtı. "Lucy karar verir. Ben uyuyorum."

Sinath yine o kaba hareketi yapar.

Rektor'un yüzü kızararak kararır ve genç bekçiye ters ters bakar. "Kes şunu!" Kulaklarından birini ovuşturarak bana döndü. "Randevuya gelince, onun nelerden hoşlandığını öğrenir ve bu ihtiyacını karşıladım." El hareketini tekrar yapmadan önce Sinath'a bir kez daha öfkeli bir bakış fırlattı. "Akşam yemeğine çıkma isteği gibi bir *ihtiyaç* belki. Ya da sadece bir kırdan yürüyüşe çıkmak. Kayalıkların orada güzel çiçekler var. Dişiler çiçekleri sever."

"Öyle," diye katılıyor Ainar. "Meredith için birkaç tane seçtim ve çok minnettar oldu."

Sinath boğuk bir ses çıkararak ellerini tekrar kaldırır.

Rektor ona doğru ters ters bakar. "Yapma."

"Hadi ama," diye itiraz ediyor Sinath. "Bu mükemmel bir tuzak!"

Yanılmıyor. Ashley'nin ne tür bir "randevu" istediğine karar vermeye çalışarak çenemi sıvazlıyorum. Belki de Port'un küçük kantininde akşam yemeği gibi bariz bir şeyle başlayabiliriz. Sonra daha özel bir şeye geçebiliriz.

Sonra uzun vadeli ve birden fazla randevu hakkında düşündüğümü fark ediyorum ve kendi kendime sırtıyorum. Belki de Ainar haklıdır. Belki de meydan okumalardan hoşlanıyorumdur.

BÖLÜM 7

ASHLEY

I aynaya bakıyorum, sanki gerçek bir randevuymuş gibi saçımla uğraşıyorum. Aptalca tabii ki. Bu bir şantaj, başka bir şey değil. Öyle bile olsa, istiyorum

güzel görünmek için. Kasabadaki kantine gidiyoruz, ki bu beni şaşırtmadı. Diğer insan kolonistlerin ara sıra bir araya gelmeleri dışında, Liman'ın sahip olduğu tek gerçek "dışarı çıkma" yeri. Houston'da yaşadığım zamanlardan çok farklı, bir yerde bir restoran veya kahve evi görmeden bir taş bile atamazdınız, ama şimdi sahip olduğum şey bu, bu yüzden ağlamanın bir anlamı yok.

Dalgalı, siyah saçlarımı düzgün görünecek şekilde kabartıyorum ve biraz renk vermek için dudaklarımı ısıırıyorum. Bekçi i'Yani- Khex'in ne düşündüğü umurumda değil. Ama bu sabah erken saatlerde randevusu için beni aradı ve bu gece boş olup olmadığımı sordu. Yüz ifadesi oldukça sevecen ve dostçaydı, ses tonu da aptalmışım gibi yavaş değil, yüksek ve netti ve belki de aptalım ama bu randevuyu dört gözle bekliyorum.

Sonunda biraz uzaylı siki yalamak zorunda kalacak mıyım? Belki de. Bunların hepsi beni yatağa atmak için bir oyun olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse bir *arkadaşımın* olması çok güzel. Aptal küçük evimi temizlemekten ve aptal bitkilerim büyürken onlara bakmaktan ve aptal yanmış ahırına bakmaktan başka yapacak bir şeyim olması.

Evet, Khex'ten pek hoşlanmasam da hayatımda farklı bir şeyler olsun istiyorum, bu şüpheli bir pislikle randevu olsa bile.

Ön kapıdan gelen bir ses beni zıplatıyor ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor. Her ihtimale karşı silah olarak kullanmak üzere ağır görünümlü bir tava kaparak evin içinde koşturuyorum ve kapıya yöneliyorum.

Khex oradadır, yüzünde suçlu bir ifade vardır, yumruğu hâlâ ön kapının üzerindedir. "Çok mu gürültülüydü?"

"Sadece irkildim, hepsi bu," diye nefes nefese idare ettim. "Bu senin ilk kapıyı çalıştın mıydı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Ben de daha çok deneyeyim dedim."

"Sanki bütün kapıyı sallamışsın gibi geldi," diye şaka yapıyorum.

"Öyle sayılır." Kıkırdıyor ve sonra kulağını işaret ediyor. "Bugün işitme nasıl?"

Bu sorunun aptallığı karşısında eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Her gün olduğu gibi. Hava durumuna göre değişmiyor, biliyorsun."

İki elini havaya kaldırdı, evime girerken yüzünde bir eğlence ifadesi vardı. "İlk komutanımın bir keresinde bana söylediği gibi, aptalca soru yoktur."

"Evet var," diye haykırıyorum gülererek. "Bir sürü aptalca soru var ve bu da onlardan biri!" Bana göz kırpmıyor ve tüm bunlarla dalga geçtiğini anlıyorum. "Çekilmez birisin, bunu biliyor musun?"

"Ben de öyle duydum." Khex'in bakışları vücudumda geziniyor. "Güzel görünüyorsun."

Öyle mi? Zıbınımın bakıyorum. Bana verilen yeşil ve gri bir zıbın ama yapacak başka bir şeyim olmadığı için iğne ve iplikle üzerinde birkaç değişiklik yaptım. Göğüs kısmını içeri çektim, ön tarafa pensler ekledim, böylece göğüslerim düzleşmek yerine gidecek bir yere sahip olacaktı ve renkli, uyumlu yeşil bir eşarpla kışımı örtmek için bir etek ekledim. Kalçalarımın bir sarong gibi oturuyor ve muhtemelen insan olmayan pek çok kişiye aptalca görünüyor, ancak bize verilen kıyafetler her şeyden çok işlev içindi. Bazı kadınların kıyafetlerini değiştirdiğini gördüm ve ben de aynısını yapabileceğime karar verdim. "Teşekkürler mi? Kendin gibi mi görünüyorsun?"

Saçını düzeltme hareketi yapıyor ve pazısını tekrar öpüyor. "Yani harika görünüyorum."

"Elbette," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Öyle dediğimi farz edelim."

Beni şaşırtarak, tıpkı bir centilmen gibi bana kolunu uzattı. "O zaman Port'a gidip yemek yiyelim mi?"

Şimdiden eğleniyor olmam garip mi? Çünkü ben zaten eğleniyorum ve o daha yeni geldi. Tenceremi en yakın yüzeye bırakıp kolumu onunkinin arasından geçiriyorum. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

BÖLÜM 8

T Kantine vardığımız anda bunun bir hata olduğunu anladım. Kalabalıktı, birçok tüccar ve yerli halk yakınlarda sıkışmıştı. içki almak için küçük bir bara girdim. İçeride birkaç yaşlı kadın, liman rıhtımlarında çalışan birkaç mesakkah erkeği ve gözümün tuttuğu tek tük ödül avcılarıyla içki içiyor. Küçük kantinin içinde sadece üç masa var ve hepsi de dolu. Ashley koluma yapışıyor ve huzursuz olduğunu anlayabiliyorum, bana yaklaşıyor. Elini okşuyorum ve kızarmış yapraklarının sonuncusunu yiyip eşyalarını toplayan bir kişiye ters ters bakıyorum. "Sanırım bizim için bir masa görüyorum."

Tek söylediği "Mmm,".

Bir süre sonra, erkek çöpünü temizlediğinde, Ashley'nin oturduğu koltuğa doğru ilerliyorum ve o da karşıma oturuyor. Odada kısık bir konuşma sesi duyuluyor ve bardaki yaşlı kadınlardan biri anıarak gülüyor. Ashley'e dönüyorum. "Kızarmış yaprak sever misin?"

Eğiliyor, gözleri biraz daha açılıyor. "Ne?"

"Kızarmış yapraklar mı? Ve demlemek?" Sesimi daha da yükseltiyorum ve yanımdaki biri sanki olay çıkaran benmişim gibi bana ters ters bakıyor. Ben de ters ters bakıyorum.

Ashley kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve oturduğu yerde kamburlaştığına yemin edebilirim. "Ne olursa olsun. O kadar da aç değilim."

Kısa bir süre önce gülümsüyordu ve şimdi onunla ilk tanıştığım zamanki gibi görünüyor - avlanmış ve ketum. Bu hiç iyi değil. Randevumuz için istediğim şey bu değil. Bunu seçtiğim için kendime kızarak bara gidiyorum ve bir sepet kızarmış yaprak (kişisel favorim) ve insanların hoşuna giden etli parçalardan bir şiş alıyorum. İki bira da alıyorum ve barmene birkaç kredi attıktan sonra masamıza geri dönüyorum.

Ben şişi ona uzatırken Ashley bana hafifçe gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

"Et yiyen biri misin?"

"Mmm." Başını sallayarak odanın etrafına bakıyor. "Öyle."

Pekala, bu hiç mantıklı gelmedi. Şiş narin parmaklarının arasına alırken bir şeyleri test etmeye karar verdim. "Biliyor musun, benim aletim o şişten çok daha büyük. Aslında iki katı. Senin kolun kadar da büyük."

"Mmm?" diyor Ashley, bir parça eti kemirirken.

"Bir kadınla ilk kez yattığımda, gördüğü manzara karşısında dehşet içinde çığlık attı," diye devam ediyorum hikayeyi süsleyerek. "Hayatında gördüğü en korkunç şey olduğunu söyledi. Siğillerin en kötüsü olduğunu söyledi. Görmek ister misin?"

Başını sallayarak bana parlak bir gülümseme veriyor.

Evet. Tek kelimesini bile duymuyor. Uzanıp şişini kapıyorum ve yaprak sepetimi alıyorum. "Randevumuz için burada kalmayacağız."

Yemeğini çalarken Ashley şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hey!"

Başımı kapıya doğru eğerek beni takip etmesini işaret ediyorum. İçkisinden bir yudum alıp peşimden geliyor ve çıkarken son bir kez daha kantine bakıyor.

Dışarı çıkar çıkmaz ona "Bunun için üzgünüm," diyorum. Ona şişi geri veriyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Kimsenin senin aşağılık bir insanla çıktığını görmesini istemedin mi?" Ashley başını bana doğru eğerek şaka yapıyor. "Birani bitirmek istiyorsan burada bekleyebilir ve seni tanıımıyormuş gibi yapabilirim. Bu randevu zaten *senin* fikrindi."

Sopasındaki etten bir küp daha yiyor ve bana rahat bir bakış atıyor ama kabadayılığının altında biraz incinmiş olduğundan şüpheleniyorum. Omuzlarının duruşunda, yüzündeki hafif savunmacı ifadede bana beni hatırlatan bir şeyler var. Duygularını gizlemek için alay ediyor.

Ve ben onun için bunu istemiyorum. Hem de hiç. Bu yüzden bir kolumu omuzlarına doluyorum, bana karşı nasıl sertleştiğini görmezden geliyorum ve eğilip onun küçük insan kulağına fısıldıyorum. "Seninle gerçekten konuşmak istiyorum, hiçbir şey duyamadığın halde beni anlıyormuş gibi yapmanı değil."

Ashley geri çekildi ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ne kaçırdım?" "Sana siğil kaplı sikimi görmek isteyip istemediğini sorduğum kısmı. kalçam büyüklüğündeydi. Sen sadece gülümsedin ve başını salladın."

Omuzları titriyor ve bir an için çok ileri gittiğimden endişeleniyorum. Elini yüzüne doğru kaldırıyor ve sonra gözlerinin kırıştığını ve güldüğünü görebiliyorum.

Rahat bir nefes aldım. "Böyle bir öneride bulunduğum için beni yumruklamayacağına sevindim. Gerçekten o kadar da siğil değil."

Daha sert kıkırdıyor, bu sefer kahkahası duyulabiliyor. "Yani... bazı siğiller var mı?" Hırıltılı bir ses çıkarıyor, elini ağzına g ö t ü r ü p kapatıyor, sanki

Gölmek yasak bir şeydir. "Ve *hala* uyluğun kadar mı?"

"Elbette. Aksini asla kabul etmem. Ne de olsa ben bir erkeğim," diye takılıyorum. Onun o isteksiz, utangaç kahkahasına bayılıyorum. Tatlı tepkisi ve yürürken geri çekilmemesi beni büyölüyor. Kuyruğumu beline dolamak, onun üzerinde yeni bir hak iddia etmek için içimde gerçek bir istek var ama bu biraz fazla erken olurdu sanırım. "Seni de konuşabilelim diye dışarı çıkardım. Umarım yemek yerken gece yürüyüşü yapmamızın bir sakıncası yoktur."

Ashley gülümseyerek bana bakıyor. "Güvenli olduğı sürece mi? Bize geceleri evde kalmamız ve kapılarımızı kilitlememiz söylendi."

"Bunun nedeni insanların hâlâ savunmasız olması. Liman galaksinin sınırında ve özel mülkiyete ait bir gezegen, ancak böyle bir yerin bile düzenli teslimatları ve ziyaretçileri olmalı. Ödül avcıları ve bazı çirkin tiplerle karşılaşırız ama işte bu yüzden bekçileriniz var. Biz sizi korumak için buradayız, ama insanlar kendilerini bu çirkin türlere doğru savurmazlarsa herkes için çok daha kolay olur." Kızarmış yapraklardan oluşan küçük sepeti ona uzattım. "Bir tane ister misin?"

Başını sallayarak elimden bir tane kapmak için uzanıyor ve bu küçük jest içimi ısıtıyor. Bu özel insanın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum, ama bana güvendiğini görmek beni zevkle dolduruyor. "Dışarı çıkabilmek *çok* güzel," diye itiraf ediyor. "Yıldızlar çok güzel ve serin bir esinti var."

"Ve mükemmel bir arkadaş."

"Siğilli sikini hâlâ görmek istemeyen biri." Bana bıkkın bir bakış atarak başını sallıyor. "Bu arada, her zaman erkeklerle seks hakkında mı? Yemin ederim, bazı şeyler evrenseldir."

Omuz silkiyorum, yağlı ve lezzetli yapraklardan birkaçını kendim yiyebilmek için kolumu omuzlarından kaldırıyorum. "Beni duyarsan çok sesli tepki vereceğini bildiğim bir şeydi, bu yüzden güvenli bir bahis gibi göründü." Yürürken içimdeki bekçi sessiz sokağı tarıyor. Birkaç dükkân ve ofis kapalı, sadece sokağın aşağısındaki doktorun ve arkamızdaki kantinin ışıkları yanıyor. Port karanlık çöktüğünde uykuya dalıyor ve bu sessizlik şaşırtıcı derecede güzel. Ailemin Homeworld'deki malikanesi gibi değil ama yine de oldukça hoş. Manzara değişikliğinden hoşlanan tek kişinin ben olabileceğim aklıma geliyor. Yanımdaki kadına bakıyorum. "Kantinde kalmayı umuyorsanız özür dilerim."

Ashley başını sallıyor. "Böyle kalabalık olduğunda duymak çok daha zor oluyor. Tam sana bakarken ve seni izlerken bile

Ağız hareketi, bazen ne dediğini anlayamıyorum. Bu daha iyi." Kalçasıyla beni itiyor. "Ne olursa olsun, ayakta durmak için doğru tarafı seçmişsin. Sağ kulağım daha iyi duyuyor."

"Not edildi." Ona bir yaprak daha uzatıyorum.

Sepetten aldı ve sonra duraklayarak şişini bana doğru uzattı. "Tadına bakmak ister misin? Yoksa eti iğrenç mi buluyorsun?"

Mesakkah'ın beslenme alışkanlıklarını bilmesine şaşırdım. Bazıları her şeyi yiyebilir -aklıma Rektar geliyor- ama biz Ana Dünya'dan gelenler damaklarımızı yeni deneyimlere açmakta daha zorlanıyoruz. Yine de, bilgisinin beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Gezegeninden bir mesakkah tarafından götürüldüğünden bahsetti ve bu düşünce beni onun adına çaresiz bir öfkeyle doldurdu. "Her şeyi bir kez olsun denemeye hazırım," diyorum ve kebabı alıp inceliyorum. Küplerin hepsi çok düzenli bir şekle sahip ve bazıları diğerlerinden daha sulu görünüyor. "Bu, yarın işte diğerlerine anlatabileceğim bir macera olacak."

Ashley yine kıkırdıyor. "Et sevmez misin?"

"Ben öyle bir şey demedim." Belki de söylemeliydim ama onu etkilemek istiyorum. Zekice, üstteki et kúpünden bir ısırık alıyorum. Tadı dumanlı ve güçlü ama dokusu... korkunç. Çiğnenebilir. Ve lastik gibi. Çiğnemeye devam ediyorum, boğazımdan aşağı inmesini sağlayacak kadar çiğnemeyi umuyorum, ama gitmek istemiyor gibi görünüyor.

Bu korkunç derecede korkunç.

Daha yavaş çiğniyorum, iğrenç lastiksi hayvan eti parçasını ağızımdan tükürmemeye çalışırken burun deliklerim açılıyor.

Yanımda Ashley o kadar sert kıkırdıyor ki homurdanıyor ve bu ses beni de güldürüyor. "Senin gibi büyük dişleri olan bir ırkın et yemediğine inanamıyorum. Yüzünü görmelisin."

"Yüzümü görmeme gerek yok. Hala çiğnemeye devam ediyorum."

Tekrar homurdanıyor, daha sert gülüyor. "Eğer tükürürsen senin hakkında kötü düşünmeyeceğim-"

O bunu söyler söylemez dönüp ağızımdaki korkunç parçayı kesip çıkarıyorum. Elimin tersiyle dudaklarımı siliyor, kalan tattan tiksintiyle inliyorum. "Deneyeceğimi söylemiştim. Şimdi hayatımın geri kalanını başından beri haklı olduğumu ve etin korkunç olduğunu bilerek neşeyle yaşayabilirim."

Daha sert gülüyor, bir ısırık daha koparıırken yan tarafını tutuyor. "Yanıliyorsun ve et çok lezzetli. Eriştenin içine başka ne koyacaksın?"

"Sebze mi?"

"Kâfir!" Uzanıp yapraklarımdan birini daha kopardı. "Sizin türünüzün yemek konusunda bu kadar kıymetli olduğunu bilmiyordum. Artık evime gelmeni istemiyorsam tek yapmam gerekenin büyük, lezzetli, az pişmiş bir rosto hazırlamak olduğunu biliyorum."

"Nadir mi? Bunun nesi nadir?"

"Nadir olması, içinin kanlı olduğu anlamına geliyor," diyor hırçın bir zevkle. "Neredeyse hala böğürüyor."

"Ugh." Yaprakları ona uzattım. "Sanırım yemeğim bitti."

O daha da sert kıkırdıyor ve ben de uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Risda'daki hayat keyifli ama aynı zamanda inanılmaz derecede sakin... ve sıkıcı. Rektor iyi bir erkek ama benim vahşi mizah anlayışımı takdir etmiyor ve Sinath ve Ainar'ın yanında onu evcilleştirmek zorundayım yoksa Rektor kötü örnek olduğumu söylüyor. Ama Ashley şu ana kadar söylediğim her şeye gülüyor ve bu beni... iyi hissettiriyor. Şaşırtıcı derecede iyi. Sanki onun yanında tamamen kendimmişim gibi, sadece Bekçi i'Yani ya da yaramaz, iyi olmayan i'Yani'nin küçük oğlu Khex değilmişim gibi. Ben sadece bir kadınla yemek yiyen ve gecenin tadını çıkaran bir erkeğim.

Ashley bana muzaffer bir bakış atarak et şişini bitiriyor ve ardından benim yağlı kızarmış yapraklarımdan sonuncusunu yiyor. Çöpü, Ainar'ın muhtemelen gece vardiyasında çalıştığı ve acil durum iletişimlerini izlediği gözetim istasyonunun yakınındaki bir çöp kutusuna atıyoruz. Ellerini büyüleyici bir şekilde modifiye edilmiş kolonist üniformasına siliyor ve sonra tekrar yıldızlara bakıyor. "Sence orada bir yerlerde benim güneş sistemimi görebilir miyiz?"

Gözlerimi kısarak yıldızların dökülüşüne bakıyorum, ama hepsi bana aynı görünüyor, gezegen tarafında. "Gerçekten bilmiyorum. Bir navigasyon sistemi ve haritayla güneşinizi seçebileceğimden emin değilim. Sana hiç yön körü olduğumu söyleyen oldu mu? Çünkü bu doğru. Doğuyla batıyı ayırt edemediğim için neredeyse milis eğitiminden atılıyordum."

Bana gülümsemesi biraz daha hüznü ve tekrar yıldızlara bakıyor. "Bu çok komik. Eve döndüğümde geceleri yıldızları bu kadar net görebildiğim için muhtemelen büyülenirdim. Şimdi onlara baktığımda beni sadece üzüyorlar."

"Evini özlüyor musun?"

"Elbette biliyorum. Başka bir yeri ziyaret etmek başka bir şey. Bildiğiniz her şeyin sizden koparılması başka bir şey." Ashley başını sallıyor. "Günde üç öğün yemek ve bir çatı ile ne kadar iyi durumda olduğunun farkında değilsin."

Başının üstünde. Özgürlük. Güvenlik. Beni Dünya'dan aldıklarında, her şeyimi aldılar. Kariyerimi, geleceğimi, ama en önemlisi güvenliğimi. Bu evren artık güvenli hissettirmiyor ve ben bu güvenlik hissine ne kadar ihtiyacım olduğunu, o his yok olana kadar fark etmemiştim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve titriyor.

Sözleri içimi acıtıyor. O güven duygusunu ona geri vermek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Özür dilerim."

"Bu senin suçun değil. Beni sen kaçırmadın." Gülümsemesi hafif, yüzü bir kez daha yıldızlara dönük.

"Dünya'ya döndüğünde ne yaptın?" Kendimi sorarken buldum. Geleceğinin ondan çalındığından bahsetti. "Arkanda bir eş bıraktın mı? Bir çocuk?"

"Ben mi? Oh hayır." Kıkırdıyor. "Üniversiteden yeni mezun olmuştum ve Fortune 500 şirketlerinden birinde güzel bir iş bulmuştum. Bordro. En göz alıcı alanlardan biri değil ama bu işte oldukça iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Ashley bana sırtıttı. "Hayır, sanırım yapmazdın. Fark etmez. Artık bir çiftçiyim, ki bu biraz büyük bir sıçrama diyelim." Burnunu kırıstırıyor. "Ama bir yolunu bulacağım. Üstesinden geleceğim. Her zaman yaparım." İfadesi yine kasvetli bir hal alıyor, ama sonra bunu gizleyerek bana fazla parlak bir gülümseme veriyor. "Peki ya sen? Hep liman bekçisi mi olmak istiyordun?"

Buna gülüyorum. "Bizim için başka karakol olmadığında bizi buraya gönderdiklerini biliyorsun, değil mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Öyle mi? Yani siz B takımı falan mısınız?"

Yine, ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama tahmin edebilirim. "Daha iyi bir seçeneği olan herkes onu alır, diyelim. Ainar ve Sinath fakir aile soylarından geliyorlar ve Rektor'un konuşulacak bir aile soyu yok. Bu yüzden buraya yerleştirildiler. Ben, ailem için sadece bir utanç kaynağıyım. Sanırım evrenin bu ucunda saklanmamdan hoşlanıyorlar."

"Sen mi?" Ashley şaşırmış görünüyor. "Herkes seni seviyor sanıyordum. *Ben* hariç herkes. Peki sen ne yanlış yaptın?"

Alaycı bir sırıtışla idare ediyorum. "Neyi yanlış yapmadım ki? Çok vahşi bir gençliğim oldu diyelim. Burun baharatları, genelev ziyaretleri, aklınıza ne gelirse. Küçük bir çocuktum ve ailem ağabeyime çok odaklanmıştı ve bana ayıracak zamanları yoktu. Biraz yaramazlık yaptım. Başlarda sadece ilgi çekmek içindi ama sonra istediğim her şeyi yapmanın oldukça keyifli olduğunu fark ettim."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Birçok genç erkeğin bu tür şeyler yaşadığını düşünmek zorundayım, değil mi? Yabancı yulafları ekmek? Seni buraya gönderen şey neydi? Çok ileri giden hangi adımı attın? Biz buna evde 'bardağı taşıran son damla' deriz ama muhtemelen bu sizin için bir şey ifade etmiyordur."

Hâlâ anlıyorum. Ve kesinlikle bir kez çok ileri gittiğimi fark edecek kadar da akıllı. Şu anda bile ne kadar pervasız ve aptalca davrandığımı düşünmek midemi bulandırıyor. "On sekiz yaşına yeni bastığımda, doğum günümü büyük bir partiyle kutlamaya karar verdim. Ne yazık ki parti, aynı zamanda çok önemli bir politikacı olan sevgilimin babasının yıldız yatındaydı. Yaklaşık yedi ooli birası içtikten sonra, yıldız yatında sadece parti yapmakla kalmayıp onu bir uçuşa da çıkarmaya karar verdim. Sonrasında ne olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Bir keresinde ooli demini kokladığımda burun deliklerimin patlayacağını sandığımı düşünürsek, sadece hayal edebilirim." Ashley bana sırtıttı. "Dur tahmin edeyim. Ailenin arabasını kullandın ve kaza yaptın."

"Kaza yaptım ve gemideki herkesi yaraladım," diye kabul ediyorum ve iki biyonik parmağımın olduğu elimi uzatıyorum. "Bunu ve kafa derimden bir parçayı kaybettim ama o kısım sadece boynuzlarımın yanında bir yara izi bıraktı. Sevgilim o kadar şanslı değildi. Bir bacağının tamamını kaybetti. Diğer birkaç kişi de ağır yaralandı." Hatırladıkça yüzümü buruşturuyorum ve uyandığımda hissettiğim utancı hatırlıyorum. "Ayıkken beni korkuttu ama olan olmuştu. Ailem utanç içindeydi ve onun ailesine bir özür ücreti ödemek zorunda kaldılar. İyileşir iyileşmez milis kuvvetlerine alındım. Aile ismim hiçbir zaman cepheye gönderilmemem için yeterli güce sahipti ama tuvaletleri temizleyerek ve liman trafiğini yöneterek çok fazla gece geçirdim."

"Ouch."

"Ah gerçekten. Bu bir gelişme." Etrafımı işaret ediyorum. "Pek çok kişinin isteyeceği bir görev olmayabilir ama ben seviyorum. Burası sessiz ve sakin ve insanlara yardım ettiğimde bir fark yarattığımı hissediyorum. Ve henüz tek bir tuvalet temizlemek zorunda kalmadım."

Garip şakama gülmedi. Sanki beni anlıyormuş gibi bilmiş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Hayatın beklemediğin bir yöne gittiğinde kendini toparlamak zor, değil mi? Ama yine de gülümsemeli ve elinden gelenin en iyisini yapmalısın, çünkü yapabileceğin tek şey ilerlemeye devam etmek."

Boğazım düğümlenmiş gibi hissediyorum. "Aynen öyle."

BÖLÜM 9

ASHLEY

I Ertesi sabah yatağıma uzandım, garip dokulu uzaylı battaniyesini göğsüme sardım ve tavana gülümsedim. Hayatımda ilk defa Uzun zamandır kendimi mutlu hissediyordum. Garip bir his ama dün geceki "randevudan" sonra kendimi çok iyi hissediyorum. Rahatlamış. Tipik bir randevu gibi de geçmedi. Sonunda garip bir öpücük yoktu, içeri gelmek için ısrar etmedi ya da seks talep etmedi. Sadece beni bıraktı, kimsenin gizlenmediğinden emin olmak için evimi kontrol etti ve sonra Port'a geri döndü.

Ve hepsi bu kadar.

Bir arkadaşımınla güzel, dostça bir gezintiydi. En güzeli de bahaneler uydurmak ya da kulağıma ona doğru çevirmek zorunda kalmamamdı. Her zaman duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu ve tekrar etmesini istediğimde, bu onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Konuşmalarımız hayatlarımız hakkındaydı, benim işitme kaybım ya da bunun etrafında nasıl çalışmamız gerektiği hakkında değil.

Belki de en güzeli buydu. Sürekli tetikte olduğum ve başka türlü davranmak zorunda kaldığım yıllardan sonra bir kez olsun kendim olabileceğimi hissettim.

Bir arkadaşınla sahip olmak güzeldi. Dışarı çıkıp manzara değişikliğinin tadını çıkarmak güzeldi. Bazen bu çiftlikte kendimi uzayda kapana kısılmış gibi hissediyorum, etrafta bir insan istemeyen bir efendiye hizmet ediyorum. Bu bana daha az yalnız olduğumu hissettiriyor, bu arkadaş birkaç gün önce ahırım yüzünden bana bağırarak çok yüksek sesli, çok sinir bozucu Liman bekçisi Khex i'Yani olsa bile.

Ugh. Makinelerle yaşadığım kabustan sonra henüz üstesinden gelemediğim bir ahır. Ekinleri ve ekin robotlarını çözdüm. Dışarı çıkıp bana onları nasıl çalıştıracağımı gösteren yaşlı adamın güçlü bir sesi vardı ve talimatları hızlıydı, bu yüzden onları çabucak hallettim. Ancak ahır bir sorun olacak, özellikle de daha sonra satmak üzere klonlama yapmam ve çiftlik hayvanı yetiştirmem gerekiyorsa.

Bu gelecekteki benim endişelenmem gereken bir şey. Bugün sadece rahatlayacağım ve iyi bir gün geçirmeye odaklanacağım.

Yataktan fırlayıp duş alıyorum ve kahvaltı için mutfaka gittiğimde veri bankamın yanıp söndüğünü fark ediyorum. Uh oh. Elime alıyorum ve sürpriz bir şekilde İngilizce kelimeler ekranı dolduruyor.

Selamlar Kolonist Ashed Lee. Burası Cacks ve Yawn Tapuları.

Küllü Lee? Çuval ve esneme eylemleri mi? Ne oluyor be?

Benim dilimi okuyup okumadığınızdan emin değilim. Bu mesajı bir çeviri aracılığıyla gönderiyorum. İyi, değil mi? Son derece zekiyim. Dün geceki küçük kara meyvemizden keyif aldım.

Küçük koyu

meyveler...?

Bekle... *Randevu*

mu?

Kıkırdamaya başladım ve mektubun geri kalanını okurken kendimi durduramadım.

Lütfen dostlarıma değer verdiğim bilgiyle dolu olun. Bu listede çok dikkate alınıyorsunuz. Sizi tekrar ortalamanın altında görmeyi umuyorum. İyi misiniz? Görmek istemiyorsanız, lütfen bana bildirin. Hayır. Tüm bölümlere saygı duyacağım. Bir kez daha küçük kara meyveler için çabalarsak, hayvan kası istemiyorum.

Cacks

GÜLMekten HIRILDIYORUM. Bu... bu uzun, çok uzun zamandır okuduğum en komik şey olabilir. Gözlerimdeki yaşları silerek, malzemelerimle yaptığım kuru ekmek dilimlerinden birini yerken kıkırdamaya devam ediyorum. "Beni ortalamanın altında bir boyda görmeyi umduğumu" söylerken ne demek istediğini çözmeye çalışıyordum ki kapı gürültüyle çalındı ve yerimden sıçradım. Kapıdaki pencereye doğru ilerliyorum ve Khex'in kapımın eşiğinde, bir papatya kadar taze görüldüğünü ve parlak güneş ışığına gözlerini kısarak baktığını görüyorum.

Kapıyı açtım ve bir kıkırdamayı daha bastırdım. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını kaşıyor. "Mesajımı almadın mı? Telsizi duyamama ihtimaline karşı data pad üzerinden gönderdim."

Bu şaşırtıcı derecede tatlı ve düşünceli. Yine kıs kıs gülüyorum. "Aslında şu anda deşifre etmeye çalışıyorum. İçeri gelmek ister misin?"

Khex beni içeri kadar takip ediyor ve gözlerimdeki yaşları sildiğimde gülümsemesi genişliyor. "O kadar kötü, ha?"

"Beni 'ortalamanın altında bir boyda' görmek istediğinizi söylemenizin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Mesela... burada mı?" Elimi karnıma götürdüm.

"Ha?" O da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"Mesajınızda tam olarak ne dediniz?"

Khex bir an düşünür. "Sadece randevumuzda iyi vakit geçirdiğimi ve arkadaş olduğumuz için memnun olduğumu söyledim. Ve kısa süre sonra geleceğimi-"

"Kısaca," diye kıkırdıyorum, yine gülmekten kırılıyorum. "Ortalamanın altında boy!"

Gülüyor ve mesajın tamamını yüksek sesle okuduğumda, sonuna geldiğimde ikimiz de kahkahadan hırıltılar çıkarıyoruz. "Tüm bölmelere saygı gösterin," diye boğuluyor, yanlarını tutarak. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!"

"Ben de!" Kıkırdamamı engelleyemeyerek gözlerimden daha fazla yaş siliyorum. "Yine de çok komik!"

Khex ayıldı ve bana doğru sırttı. "Ben ciddiym. Seni rahatsız etmeyi bırakmamı istersen bırakırım. Israrcı olmaya çalışmıyorum. Arkadaş olmaya çalışıyorum."

Bunun beni ne kadar sıcak hissettirdiğini belli etmemeye çalışarak veri tabanını göğsüme bastırıyorum. "Bunu takdir ediyorum. Ve hayır, çok ısrarcı davranmıyorsun. Şehirde yapman gereken başka şeyler yok mu? Zamanını tekeline almak istemem." Kendimi biraz mahcup hissederek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Benim yüzümden başının belaya girmesini istemem."

Khex bana yine o ukala bakışlarından birini atıyor ve bilgi bankasını çıkarıp bana doğru sallıyor. "Bunun içinde ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Daha fazla kötü çeviri mi?"

"Et stoklu klonlama makinenizi nasıl tamir edeceğinize ve nasıl çalıştıracağınıza dair bir kılavuz. Tamir etmene yardım edersem bir koloniste yardım etme görevimi yerine getirmiş olurum diye düşündüm. Ve 'tamir etmene yardım etmek' derken, senin için tamir etmekten bahsediyorum."

"Oh," diyorum usulca, bu cömertlik karşısında afallamış bir halde. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bilmiyorum, ama ben senin arkadaşını ve bilmek isterim." Ahırını işaret ediyor. "O zaman seni çalıştırırım ve bu şeyin nasıl çalıştığını birlikte çözelim. Her gün daha fazla kolonici geldiği için benim de öğrenmemden

zarar gelmez herhalde."

Dudaklarımı büzerek başımı sallıyorum. Daha fazlasını söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Khex'in yüzündeki gülen ifade bana bakarken bir an için değişiyor. "Sadece bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum Ashley. Kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama gerçekten senin arkadaşın olmak istiyorum. Arkanı kolladığımı ve bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Eğer bir konuda yardıma ihtiya ın olursa, ben buradayım. Ve belki bir gün kimsenin sana zarar vermek istemediğini ve gerçekten güvende olduğunu anlarsın ve kulaklarını tamir ettirmeyi düşünürsün." İtiraz ettiğimde elini kaldırıyor. "Bunun bir sorun olduğunu düşündüğüm için değil, sana engel bulunduğunu hissetmeni istemediğim için. Hepsi bu."

Bu uzun, çok uzun zamandır birinin benim için söylediği ya da yaptığı en güzel şey olabilir. Ama tek söyleyeceğim, "Göreceğiz."

BÖLÜM 10

KHEX

İki Ay Sonra

"**Y** Yine mi dışarı çıkıyorsun?" Sinath masamın kenarına park ediyor, kuyruğu kenardan kayıyor ve metale çarpıyor Orada. "Her gün o çiftliğe yardıma gidiyorsun. O kadar işe yaramaz mı?" "Ash işe yaramaz değil," diye itiraz ediyorum, kaşlarımı çatarak ona doğru bakıyorum. "Sadece farklı bir yardıma ihtiyacı var, hepsi bu." "Yangınları söndürmek için yardıma ihtiyacı var," diye şaka yapıyor Ainar, ben de ona pis bir bakış fırlatıyorum.

Rektar boğazını temizleyerek bir kavgayı başlamadan bitiriyor. "Eğer Khex Kolonist Wendell'e yardım ediyorsa, bunda bir sorun görmüyorum. Ne de olsa bu bizim işimiz. Ve her koloniste bireysel ihtiyaçlarına göre saygı göstermeliyiz. Eğer Wendell'in Khex ile biraz daha kişisel ilgiye ihtiyacı varsa, o zaman bunu alması iyi bir şey." Karısının yaptığı "çörek" denen kalın, ekmekli, böğürtlenli bir şeyi eline alıyor. Şimdiden iki tane yedi ama eminim Lucy, Rektar'ı şişmanlatmaya kararlı ve kocası da bunu destekliyor. Evine gittiğimde Ash'e vermeyi düşünerek çöreklerden birini kendim kapıyorum. Ahırını çözmüş olabiliriz ama o hâlâ berbat bir aşçı.

Sinath en sevdiği kaba hareketi yapmaya başlıyor ve ben de ayağa kalkıp ona ters ters bakıyorum. "Biz sadece arkadaşız. Başlama yine."

"Uh huh." Sinath açıkça bana inanmıyor. Kendini masamdan fırlatıp uzaklaşıyor. "Benim de birkaç kolonistle dostluğum var ama her günümü onlarla geçirmiyorum."

Anlamıyorlar. Sinath ve Ainar'ın bana bok atmasına alışkınım elbette. Onlara Ashley'nin sırrını söylemeyeceğim. Bu onun hikâyesi ve eğer paylaşmamı istemiyorsa, paylaşmam. Ama bu, onun için öğrenmenin çoğunu benim yaptığım ve bir şeyi kaçırma ihtimaline karşı kasabaya gitmesi gerektiğinde ona eşlik ettiğim anlamına geliyor.

Ayrıca onunla vakit geçirmeyi seviyorum.

Aslında, bundan daha fazlası. Ashley Wendell'e takıntılıyım. Her gece onu düşünerek kendimi okşuyorum. Rüyamda onun ipeksi tenini, siyah saçlarının dökülüşünü ve zapt edemediği o küçük hırıltılı gülüşünü görüyorum ve bu da onu çılgılık atacak kadar çok istememe neden oluyor. Ama Ashley bir arkadaştan fazlasını istemediğini açıkça belirtti, ben de sadece o arkadaş olmaya kararlıyım, daha fazlası değil.

Ve eğer ben her gün ona uğrayan ve tüm gün boyunca data pad'ine mesajlar gönderen o arkadaşsam, sanırım öyleyim. Ve eğer işten sonra gelip onunla yemek yiyorsam, sopa oynayıp video izliyorsam, kendime bununla yetindiğimi ve daha fazlasını yapmadığımı söylüyorum.

Elbette berbat bir yalancıyım ama Ash'in sınırları var ve ben de onlara saygı duyuyorum. Benden daha fazlasını istediğini belirtmediği sürece, kendimi onun üzerine itmeyeceğim. İhtiyacı olan son şey, başka bir mesakkah'ın ona istenmeyen ilgiyi göstermesi. Port'ta benim dışımdaki tüm erkeklerden kaçıyor ya da onları tamamen görmezden geliyor. Erkeklerle ilgilenmiyor bile olabilir. Onu zorladığım randevumuz dışında, herhangi bir cinsel ilgi ya da arkadaşlıktan başka bir şey için arzu belirtmedi. Bu beni çıldırtıyor ama Ash'le birlikte olmak onsuz olmaktan daha iyi, bu yüzden bana gösterdiği ilgi kırıntılarını kabul edeceğim.

Bu akşam için bir videom var, muhtemelen nefret edeceği ama sırf ben sevdiğim için izleyeceği bir gladyatör dövüşü. Benim de bir insan videom var ama onu gelecek haftaya saklıyoruz çünkü bu hafta sıra bende. Ash "boktan krakerler" dediği kraker benzeri tuzlu şeyler pişiriyor ve videoları izlerken ve her şey boyunca konuşurken onları atıştırıyoruz. Normalde arkadaşlarımdan biri yoğun bir gladyatör maçı boyunca konuşsa sinirlenirdim ama Ash'in gözlemlerini dinlemeye bayılıyorum ve verdiği yanıtlara gülüyorum.

Gerçekten, onunla vakit geçirmek çok eğlenceli ve kendimi mümkün olduğunca sık onun çiftliğine giderken buluyorum.

Rektar boğazını temizler. "Yola çıkmadan önce biraz konuşabilir miyiz, Khex?"

"Tabii ki." Uh oh. Patronla başım belada. Belki de Rektar'ın -sessiz, göze batmayan, düşük rütbeli Rektar'ın- patronum olması garip. Ama bunun için doğru kişiliğe sahip ve benim hiçbir şeyden sorumlu olmak gibi bir arzum yok. Birlikte çalıştığımız yıllar boyunca iyi anlaştık, bu yüzden şimdi beni çağırmasına biraz şaşırdım. Kapıyı işaret ediyorum. "Benimle kızağıma kadar yürümek ister misin?"

Başını salladı ve benimle birlikte ofisten çıktı.

Binanın arka tarafına doğru dönerken ona bakıyorum. Yüzü okunmuyor, üniformasının dikişleri karnının üzerinde zorlanıyor. Lucy'nin onu katliam için nasıl şişmanlattığıyla ilgili şaka yapmak istiyorum ama muhtemelen şaka yapmanın zamanı değil. "Ben şimdi ne yaptım?"

Rektar düşünceli düşünceli bana bakıyor, ellerini arkasında kavuşturmuş ve zavallı üniformasını daha da zorluyor. "Bu kolonistle sık sık görüşüyorsunuz. Tehlikede mi?"

"Ashley?" Homurdanıyorum. "Hayır. Sadece yardıma ihtiyacı var ve benim gelip ona yardım etmemden hoşlanıyor. Hepsi bu."

"Yani onun bir arkadaşa ihtiyacı var ve sen de bu ihtiyacı karşılıyorsun?" "Kesinlikle."

Rektar daha da düşünceli görünüyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" "Hayır." Dudaklarımdan kolayca dökülen bir yalan bu.

Doğruyu söylemek gerekirse

Ashley'e karşı ne hissettiğimin bir önemi yok. İlgilenmiyor ve bu kadar ileri gidebilir. Eğer bana karşı en ufak bir çekim hissetseydi, rol yapmayı bir kenara bırakır ve onu sırt üstü yatırırdım, yüzüm kalçalarının arasında olurdu. Bu haliyle, onun arkadaşı olmaktan memnunum.

Çoğunlukla içerik.

Her gece taşakları moraran biri ne kadar memnun olabilirse o kadar.

Ama...evet.

Rektar başını sallar. "Yalnız o zaman."

"Kesinlikle." Ashley'nin dün öğleden sonraki gülen yüzünü ve tarlalarından birinin yakınındaki piknik battaniyesine oturup tepemizdeki bulutları seyrederken bana bir avuç ot fırlatışını hayal ediyorum. Bana "baba şakaları" denen ve ikimizi de çok güldüren korkunç şeyler anlatmıştı, Ash'in burnunu çekmesi beni daha da çok güldürmüştü. O anı düşünmek bile içimi ısıtıyor. "Korkunç, korkunç derecede yalnız."

"Mükemmel. Ben de bu yüzden sizinle görüşmek istedim." Kaşlarımı çattım. "Yalnızlığı mükemmel mi?"

Rektar'ın geniş yüzü kızarır. "Hayır, tam olarak öyle demek istemedim." Rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor. "Lucy'ciğim bu hafta sonu bir parti vermek istiyor. Kurabiye tariflerini değiş tokuş etmek için birkaç arkadaşını davet ediyor ve bana mesajı sana iletmemi söyledi çünkü Kolonist Wendell iletişim ünitesini henüz çözemedi. Onunki hâlâ çalışmıyor mu?"

Ash'in vızıldadığında duymadığı gerçeğini gizlemek için uydurduğum küçük bir yalan. "Onunkinde bir arıza var. Yedek parça bekliyorum."

"O zaman onu davet et. Lucy onunla arkadaş olmayı çok ister." Gülümsüyor, geniş yüzü insan karısını düşününce şefkatle kırışıyor. "Lucy'nin bu işe karışmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Benim var. Lucy'ye biraz şans verilse, elinde unlu mamuller ve gülümsemeyle Ashley'nin kapısında belirmeye başlar, onunla arkadaş olmaya kararlıdır. Ne de olsa çekingen Rektar'ı böyle kazanmıştı. Rektar'ı yıpratana kadar ona yemek pişirmeye ve hediye yağdırmaya devam etti. Şimdi Rektar olabildiğince mutlu ve yeni bir baba.

Lucy cömert olduğu kadar tatlı da olsa, Ash'in işitme kaybı nedeniyle bir partiden hoşlanmayacağından endişeleniyorum. Ama şimdi bizi köşeye sıkıştırdım, bu yüzden Rektar'a sanki bu harika bir fikirmiş gibi gülümsüyorum. "Bunu iletceğim. Eminim Ash partiye gitmeyi çok ister. Gerçi pek fırıncı sayılmaz."

Rektar gururla doğrulur. "Benim Lucy'mle kıyaslandığında kimse öyle değil."

BÖLÜM 1 1

ASHLEY

K O gece ortaya çıktığında Hex garip bir ruh halindeydi.
Kabul ediyorum, saçımdan ya da çilek aromalı dudaklarımdan
kaynaklanıyor olabilir.

Denediğim leke. Koyu renk saçlarımı olabildiğince düzleştirmek için bir "yele terbiyecisi" ile oynadım, altında sadece bir miktar kıvrım vardı ve normal dağınık at kuyruğum yerine oldukça hoş görüldüğünü düşündüm, ama belki de Khex nasıl görüldüğümü fark etmesini sağlamak için çok fazla uğraştığımı düşünüyor ve bu onu uzaklaştırıyor. Atıştırmalık kasem katlanmış bacaklarımın arasındayken kanepemin en ucuna oturuyorum ve videodaki kanlı gladyatör dövüşünü izliyormuş gibi yapıyorum. Onun yerine, onu izliyorum. Büyük, etkileyici yüz hatları videoya dönük ama dikkatini vermediğini söyleyebilirim. Özellikle kanlı bir an olduğunda, gözünü bile kırpmıyor.

"Hey, Khex?"

Bana doğru dönüyor, kuyruğu ayağıma çarpıyor. "Hmm?"

"Yorgun musun?" Ayak parmaklarımla kuyruğunun ucunu yakalayıp kanepeye yaslıyorum.

Bu onun dikkatini çeker. Kuyruğunun sıkışmış, tüylü ucuna bakıyor, yüzünde tuhaf bir ifade var. "Yorgun musun? Hayır. Ben... iyiyim."

Boktan simitlerimden birini ona fırlattım. Daha çok krakere benziyorlar ama tadı simit gibi ve şaka tuttu. "Sen çok kötü bir yalancısın!" Khex yüzünü bana doğru çeviriyor -bunu yapmakta her zaman çok iyidir- ve bana yine tembelce sırtıyor. Uzun zamandır mesakkahların pek çekici olmadığını düşünüyordum. Yüzleri fazla kemikli ve çıkıntılıydı, boynuzları fazla ezici, dişleri fazla sivriydi. Ama Khex'in tuhaf bir şekilde çekici özelliklerini takdir e t m e y e başladım. İnsana benzemiyor ama ukala gülümsemesinden olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum. Uzun, boğucu kirpikleri de var ve bunu yüksek elmacık kemikleriyle birleştirence bazen kendimi durduramıyorum

gözlerine bakarak.

Büyük, geniş göğüs ve kalın kalçalar da bir şeylere zarar vermiyor.

Bu özelliklerden herhangi birine bakmamak için elimden geleni yapıyorum, dikkatimi vermeye çalışıyorum. İşin aslı, bütün gün Khex hakkında çok kirli şeyler düşündüm. Çok, çok iffetsiz. Bu sabah uyandığımda kalçalarımın arası kayganlaşmıştı ve son derece grafik, son

derece

Khex'le ilgili erotik bir rüya görmüştüm, bana hayatımın orgazmını yaşatırken üzerimde homurdanıyordu. Elbette bu bir rüya ve yatma talihsizliğine uğradığım her uzaylı beni tatmin etmeyi hiç umursamadı, bu yüzden muhtemelen sadece hayal kuruyorum...

Ama bu bana seks yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettiriyor. *İyi* seks. Nefes kesici, orgazm dolu, yatağı sallayan ve beni inanılmaz, seksi ve güçlü hissettiren seks.

Evet, bugün bunu ve Khex'i çok düşünüyorum. Bir simit daha çiğniyorum, endişeliyim. Khex'e yanlış hisler mi veriyorum? Şimdi ürkekleşmeye mi başladı? Çünkü o benim arkadaşım ve bu arkadaşlığı kaybetmekten çok korkuyorum. Bu gezegende gerçekten yakın hissettiğim tek kişi o ve hayatımdan çıkıp kaybolması düşüncesine katlanamıyorum. Sırrımı öğrendiği ilk günden beri anlayışlı, arkadaş canlısı ve düpedüz harika biri oldu. Hiçbir şeyi garipleştirmede. İşitme kaybım konusunda bana zorluk çıkarmadı ya da rahatsız edici olduğu için tamir ettirmem için başımın etini yemedi. Sadece bunun üstesinden gelmenin yollarını buldu.

Bu da onu kalbim için son derece tehlikeli yapıyor.

Ve sanki onun için önemli ve değerli bir şeymişim gibi bana gülümserken? Bacaklarımın arasında yeniden ateşli bir zonklama başlıyor. Buradaki markette vibratör olarak kullanılabilecek bir şey satılıp satılmadığına bakmalıyım.

"Kavgadan zevk almıyor musun?" diye soruyor, kolu koltuğumun arkasına uzanıyor ve nabzımı titretiyor. O kadar iri ki koltuğun neredeyse tamamını kaplıyor, kolunun neredeyse omuzlarımın üzerinde olmasını sağlıyor ya da aynı boyda olsaydık öyle olurdu.

"Ben mi? Dikkati tamamen dağılmış olan ve dikkatini vermeyen sensin."

Omuz silkiyor, eli saçımdan bir tutam alıp düşünceli bir şekilde ovuşturuyor. "Bunu görmüştüm."

Telaşla, saçıma dokunmasını anlamlandırmamaya çalışıyorum. En azından çok fazla değil. İnsanların ona garip geldiğini ve bazen beni kobay olarak kullandığını biliyorum. Bir keresinde sadece hissettirdiği kadar sallantılı olup olmadığını görmek için göğsümü sıkma istemişti ve yüzündeki ifade düpedüz komikti. Bu arkadaşça bir şey. Öyle olduğunu biliyorum. Kendime bunu söyleyip duruyorum.

Sıradan bir deney dışında, en ufak bir cinsel ilgi göstermedi. Bu yüzden ayağımla kuyruğunu tekrar dürtüyorum. "Eğer bunu gördüysen, o zaman neden izliyoruz?"

Khex yine omuz silkiyor. Saçımı bir kez daha okşuyor ve sonra kolunu tamamen çekiyor ve ben buna üzülmemeye çalışıyorum. Ayağa kalkıyor, hareket ediyor

ve ekranı duraklatıyor. "Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Aman Tanrım. Dudak boyası sürdüğümü anladı. Saçımı merak ediyor. Artık gelmiyor çünkü yanlış bir fikre kapılıyorum ve kendini garip hissediyor.

Khex kafasının arkasını kaşıyor, kırılmış saçları kıl gibi ses çıkarıyor. "Bu hafta sonu ikimizi de bir partiye davet ettirdim."

"Sen... ne?" O kadar rahatladım ki yüksek sesle gülme isteği duydum. Tabii ki gülmüyorum, çünkü kafam karıştı. "Bu hafta sonu bir parti mi var?"

Yüzünü buruşturuyor, video panelinin önünde adımlarken kuyruğu kışına doğru ileri geri kayıyor. "Rektar, hani şu emanet ofisinde birlikte çalıştığım adam."

"Evli olan ve yemek yemeyi seven," diye mırıldanıyorum. Onun hakkında daha önce de konuşmuştuk. Bana Rektar'ın insan karısının bekçiler için yaptığı kurabiye ve hamur işlerinden birkaç tane getirmişti. Hepsi ona bayılıyor ve itiraf etmeliyim ki ben gürültücü, sinir bozucu biri olarak bilinirken kasabadaki herkesin bu Lucy'ye bayılıyor gibi görünmesini biraz kıskanıyorum. Berbat bir şey. "Ondan bahsetmiştin."

Khex adım atmaya devam ediyor. "Bana neden geldiğimi ve burada ne kadar zaman geçirdiğimi soruyordu, ben de ona sırlarını söylemek istemedim, bu yüzden kısaca uyum sağlamakta zorlandığımı söyledim. O da karısı Lucy'nin bir tür parti vereceğini söyledi - kurabiye değiş tokuşu, her neyse işte - ve seni getirmem için ısrar etti." Bana bakarken koca yüzündeki ifade düpedüz acı doluydu. "Toplantılardan nefret ettiğini biliyorum ama başka ne yapacağımı bilemedim."

"Oh." Gözlerimi kırıştıyorum, bunu özömsüyorum. Beni ekmiyor. Bu bir parti daveti. Geldiğimden beri davet edildiğim ilk parti. Nedense bir partinin Ashley Wendell olarak Dünya'daki "geçmiş" varlığımın bir parçası olacağını düşünmüştüm. "Kurabiye değiş tokuşu, herkesin bir parti kurabiye pişirdiği ve sizin de onları getirip diğerleriyle değiş tokuş ettiğiniz bir şeydir. Ben iyi bir fırıncı değilim."

"Onlara bunu söyledim, evet. Ama görünüşe göre Lucy seni orada istiyor çünkü arkadaşına ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

Arkadaşlara ihtiyacım var. Ama sırrımı anlarsa bu nasıl olacak bilmiyorum. Çoğu zaman, bir kelimeyi ya da sesi kaçırdığımda konuşmanın içeriğini doldurmak için bir kişinin ağız hareketlerini kullanarak numara yapabiliyorum. Ancak partiler aldatıcı şeylerdir, çünkü sesler birbiri üzerine yığılır ve anladığımdan çok daha fazla konuşmayı kaçırırım. "Bir dakika. Onlar

beni ve seni düşün..." İkimizin arasında bir işaret yapıyorum. "Aramızda bir şey olduğunu mu? Çıktığımızı mı?"

"Ne?" Khex başını hızla sallar. "Biz mi? Tanrılar, hayır. Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorlar."

Dostum, bu kadar hızlı cevap vermesine gerek yoktu. Biraz iç karartıcı. "Anladım. Sanırım o kadar da kötü olamaz, değil mi? Sadece dinleyeceğim ve konuşmayacağım."

"Emin misin?" Bana bakarken endişeli görünüyor. "Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

Başımı salladım. "Sorun yok. Kesinlikle sorun yok." Parmağımı çeneme vuruyorum. "Acaba ne getirmeliyim?"

"Et dışında her şey," diyor Khex ve yüzünü buruşturuyor.

BÖLÜM 12

ASHLEY

A Birkaç gün sonra, hava kızıağında Khex'in yanında oturuyorum, kucağımda bir tabak kuru, korkunç kurabiyeler. Boğazımda endişeli bir düğüm var.

Kendimi toparlamak için elimden geleni yapmama rağmen titriyorum. Saçlarım yüzümü daha ince gösteren pürüzsüz, uzun bir at kuyruğu şeklinde. En şık elbisem üzerimde, kıvrımlarımı sarıyor ve dudaklarıma biraz renk sürdüm. Oldukça iyi görünüyorum... ama bu insanları tanımadığım ve işitme cihazlarımın olmadığı ve hepsinin benden nefret edebileceği gerçeğini değiştirmiyor.

Daha da kötüsü, kurabiyelerim bok gibi oldu. İncire benzeyen bu hastalıklı tatlı kuru meyveleri üst malzeme olarak kullanmayı denedim ama pişirdikten sonra taş gibi sert oldular. Şimdi de kimseyi tanımadığım bir partiye dış kıranlardan götürüyorum. "Burada yine kimler olacak?" Hava kızıağı inerken Khex'e sordum.

Kasabaya son derece yakın olan küçük eve yanaşırken bana bakıyor. "Lucy ve eşi Rektar, tabii ki. Arkadaşı Piper ve onun eşi. Chloe adında bir dişi, onun da bir eşi var. Ve şu anda adını unutmuş olsam da Praksiyalı bir eşi olan bir dişi." Omuz silkiyor. "Neden?"

"Yani bizim dışımızda hepsi evli mi?" Ona tısladım. "Ciddi misin?" Khex bana göz kırpmıyor, şaşkın bir erkek. "Bu... kötü bir şey mi?"

"Hepsi bize ne zaman evleneceğimizi soracak," diye inliyorum. Bu bir felaket ve ben daha kapıdan içeri adımımı bile atmadım. "Biliyorsun hepsi bizi birlikte olmaya zorlamaya çalışacak. Evli insanlar, insanların bekâr olmasına dayanamazlar. Sanki herkesin çiftleşip çocuk yapmaya başlamasını sağlamak gibi bir dürtüleri var."

Gülüyor, kızıağı park pozisyonuna indirirken başını sallıyor. "Saçmalama. Birlikte olmadığımızı biliyorlar. Bunu açıkça belirttim."

Bunun üzerine ağzım tatsız bir şekilde burkuldu. O konuşmanın nasıl geçtiğini hayal edebiliyorum. *Ashley? Hayır. O yapışkan ve yalnız ama biz sadece arkadaşız. Sadece kırıldığı aletleri tamir ediyoruz, bana berbat yemekler yapıyor ve birlikte video izliyoruz. Biz arkadaşız, daha fazlası değil.* Yine de onunla ilgili seksi rüyalar görmeye devam ediyorum. Hiç durmuyorlar.

Şimdi... muhtemelen her fırsatta onun ve o ukala sırtışının zihnindeki görüntülerine hararetle mastürbasyon yaptığım için. "Khex," diye sızlanıyorum. "Bu hayatımın en uzun öğleden sonrası olacak."

"Eğlenceli olacak," diye beni rahatlatıyor ve uzanıp omzumu sıkıyor. "Seni sevecekler."

BENİ SEVMİYORLAR.

Daha doğrusu Lucy'nin var, ama Lucy tatlı olduğu kadar canlı da. Coşkulu doğası gereği diğerlerinden biraz daha yüksek sesle konuşuyor ve sanki herkesin harika vakit geçirmesini sağlamaya kararlıymış gibi sürekli herkesin eline kurabiye ve şarap tutuşturuyor. Diğer kadınlar biraz daha tereddütlü ve yeterince arkadaş canlısı olsalar da, bebekler, diş çıkarma ve bu dünyada çocuk bezi olarak geçen şeyler hakkında konuşuyorlar ve benim sohbete katkıda bulunacak hiçbir şeyim yok. Bazen eğilip komplocu bir şekilde fısıldaşıyorlar ve sonra kahkahalara boğuluyorlar. Hiçbirini yakalayamadığım için, zamanımın çoğunu sohbete katılıyormuş gibi yaparak ve sahte kıkırdamalarla geçiriyorum.

Berbat bir şey.

Bu berbat bir şey ve ben de içmeye devam ediyorum. Eminim iyi bayanlardır. Ama her zamanki gibi uyum sağlayamıyorum. En azından şarap iyi. Gitmeye fazlasıyla hazırım ama başka kimse gitmiyor gibi görünüyor. Beşinci -altıncı- kadeh şarabımı bitiriyorum ve dışarıdaki kapılara bakıyorum. Rektar -Khex'in iş arkadaşı- dışarıda bebeğini kucağına almış, Lucy ise içeride eğleniyor. Khex de onunla ve diğer adamlarla birlikte dışarıda, arada sırada bir şeyler içiyor ve sohbet ediyor. İçimden bir ses sarhoş olmadıklarını çünkü bebek bakıcılığı yaptıklarını ve kadınlar sarhoş olurken şoförlük yaptıklarını söylüyor. Şu anda bile Casey adında biri, çocuğunun yakın zamanda başına gelen bir tür felaketten bahsederken kahkahalarla gülüyor. Diğer kadınlar bunu komik buluyor, çünkü hepsi gülmekten kırılıyor ve içiyorlar, ama ben anne değilim, bu yüzden belki de çocuk saçmalıklarının nüanslarını anlamıyorum.

Bir el sırtıma dokunuyor ve sıçramama neden oluyor.

"Ah! Özür dilerim!" Lucy ortaya çıkınca haykırır. "Beni duyduğundan emin değildim. Biraz daha şarap? Biraz daha kurabiye?"

"Benim kurabiyelerim olmadığı sürece ikisine de evet." Şarap kadehimi uzattım.

Kocaman bir gülümsemeye boğuluyor ve gülüyor. "Hayır, hanımefendi. Herkesin evine fazladan gönderecek kadar pişirdim." Küçük evinin mutfağına yöneliyor ve ben de gürültülü gruptan sıyrılıp onu takip etmeye karar veriyorum. Mutfak benimkinin aynısı ama benimki gelişigüzel eşyalardan oluşan bir yığın gibi görünürken, Lucy'ninki bir ev gibi görünüyor. Kaseleri bir köşeye sevimli bir şekilde yığılmış, tencere ve tavalar dekoratif kancalara asılmış ve hatta üzerinde nakışlar olan sevimli küçük ev yapımı mutfak havluları bile var. Evini özel bir hale getirmekten gurur duyduğu çok açık ve ben hiç zahmet etmediğim için kendimi gelmiş geçmiş en kötü kolonici gibi hissediyorum.

Belki de hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyorumdur. Tekrar elimden alınacaksa bir yuva kurmanın ne anlamı var?

Lucy omzunun üzerinden bana bakarak ikimizin de kadehine biraz daha şarap dolduruyor ve sonra benimkini bana uzatıyor. "Eve döndüğümüzde içtiğimizden biraz daha sert ama ben beğendim. Rektar bana bunun Homeworld adlı gezegenlerinden gelen bir meyve ile yapıldığını söyledi. Şarabı özlüyor musun?"

Omuz silkip bardağı ondan geri alıyorum. Onu duymak kolay, özellikle de gruptan uzaklaştığımız şu anda. "Evdeki her şeyi özlüyorum."

"Ben de öyle sanıyordum ama burayı sevdiğimi fark ettim. Temiz havayı seviyorum, çiftliğimi, kocamı ve bebeğimi seviyorum." Kurabiye tabağını bana uzatıyor. "Kendim için hayal ettiğim şey bu değildi ama bu onu kötü yapmaz."

Lucy'nin yaptığı dantelli görünümlü kreasyonlardan iki tane koparıyorum ve birini hemen ağzıma atıyorum. Üzerlerine baharatlı bir tür şeker gibi bir şey serpilmiş ve dişe dokunur derecede tatlı şarapla harika gidiyor. "Sanırım."

"Buradaki adamların bakıma ihtiyacı var" diyor.

Bir an için onu yanlış duyduğumu düşünüyorum ama sonra gözlerindeki spekülatif bakışı görüyorum. "Ben ve Khex, biz sadece arkadaşız."

"Mmm." Bardağını ağzına götürürken bir şeyler söylüyor ama boğuk bir ses. Sözlerini anlayamıyorum. Kahretsin.

Sadece kıkırdıyorum, yanıt olarak başımı sallıyorum ve umarım Khex'in boğa gibi asıldığı konusunda hemfikir olmamışımdır.

Şarap kadehini indiriyor. "Biliyor musun, kocamla ilk tanıştığımızda çok kibardı. Ona karşı büyük bir aşk besliyordum ama o asla

farkına vardılar. Buraya gönderildiklerinde, hepimizin travma geçirdiği ve bizi rahatsız etmekten kaçınmaları gerektiği kafalarına kazınıyor. Tek söylediğim bu."

Bekle, şimdi kafam karıştı. Neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. "Biz gerçekten sadece arkadaşız."

"İkinizin de istediği bu olduğu sürece," diyor Lucy omuz silkerek. Tepsiden bir kurabiye alıp sinsi bir gülümsemeyle yiyor ve ben kötü işitmeme bir kez daha lanet ediyorum. Ne ima ediyordu? Bu beni bütün öğleden sonra rahatsız edecek.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bir yudum şarap daha içtim.

BÖLÜM 13

A Sh sarhoş.

Aptal sarhoş. Bütün kadınlar öyle, ama benim gözüm sadece Ashley. Benimle birlikte hava kızağına doğru tökezlerken saçları yüzünde, gözleri yarı açıktı. Her şeye kıkırdıyor ve koordinasyonu o kadar kötü ki onu bir çocuk gibi kızağa emniyet kemeriyle bağlamak zorunda kalıyorum.

"Kusmayacaksın, değil mi?" Havalı kızağı çalıştırırken sordum. "Seni uyarmalıyım, ben midesi hassas bir erkeğim. Sen kusarsan, ben de kusarım."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve bana aptalca bir gülümseme verdi. "Kusmak yok. Kurabiyelerle doluyum." Karnını okşuyor. "Çok fazla kurabiye var."

İçim rahatladı. Hızla seyir irtifasına çıkıyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum. Artık hava kararmıştı ve öğleden sonranın çoğunu kadınlar kaynaşırken oradaki diğer erkeklerle gelişigüzel konuşarak geçirdim. Birçoğu gözetmenlik pozisyonunu almadan önce tanışamayacağım erkeklerdi -evrenin daha kötü yerlerinden geliyorlardı ve birden fazlasının sabıka kaydı vardı- ama çoğunlukla iyi tiplerdi. Bir aile kurmak ve Risda'daki insan eşleriyle burada bir hayat kurmak için yerleşmişlerdi. Kasabanın dar sokaklarını nasıl iyileştirebileceğimizi, mahsulden en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğimizi ve en önemlisi (utanmadan hayranı olduğum) gladyatör dövüşlerini konuştuk.

Bir anlamda, parti hem Rektar hem de benim için iyi oldu, çünkü güven bekçiler ve kolonistler arasında kaygan bir şey olabilir. Anlıyorum, çünkü onlara yalan söylendi, istismar edildiler ve kötü muamele gördüler, bazen de kendi halkım tarafından. Bazen onlara yardım etmemiz konusunda isteksiz davranıyorlar ve bu yüzden bugünkü gibi günler çok daha önemli. Ashley'nin klonlama makinesini tamir etmesine yardım ettiğimden beri bir çiftin çiftliğine uğrayıp klonlama makinelerini kontrol edeceğime söz verdim ve en yakın tamircilerden birinin insanlara fiyat kırdığını öğrendim. Bununla ilgilenilmesi gerekiyor.

Yardım etmek bana kendimi iyi hissettiriyor ki bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Bunun ikinci oğlum için bir kenara atılacak bir iş olması gerekiyordu ama buradaki insanlara yatırım yaptığımı fark ettim.

Özellikle de bir tanesi.

Arabayı sürerken Ash'e bakıyorum. Bugün oradaki herkes bizim bir çift olduğumuzu düşündü. Rektar ve Lucy düşünmedi ama Lucy, Ashley'nin mutfakta söylediği bir şeyle ilgili birkaç üstü kapalı imada bulundu. Dikkat etmedim, çünkü Ash'in toplum içinde ya da birinin söylediği bir şeyi duymadığında nasıl davrandığını biliyorum. İnsanlara bir cevap vermek için yaptığı özel bir gülüşü vardır, böylece onları duymadığını itiraf etmek zorunda kalmaz. Geçmişte onu bu konuda birkaç kez yakalamıştım ve bunun çoğu zaman yaptığının farkında bile olmadığı bir koltuk değneği olduğundan şüpheleniyorum.

Bugün de pek yardımcı olmadı.

Kızakla havada manevra yaparken ona, "Biliyorsun hepsi birlikte olduğumuzu düşünüyor," diyorum. Sesimi de sıradan tutuyorum, ona dönük olmadığım için biraz daha yüksek çıkıyorum. "Sana bu konuda bir şey söylediler mi?"

"Hayır." Uzanıp kolumu dürtüyor ve kıkırdıyor. "Zavallı Khex. Herkes senin iğrenç bir insan sevgilin olduğunu düşünüyor."

"Şimdi," diye takılıyorum. "Kimse iğrenç olduğunu söylemedi. Sadece sen." Bir an duraksıyorum, çünkü şimdi merak ediyorum. "O zaman uzaylıların 'iğrenç' olduğunu mu düşünüyorsun? Ve insanlar bize iğrenç mi geliyor? Çünkü sizi çekici bulmadığımız için Dünya'dan kaçırmadığımızı biliyorsunuz."

"İnsanlar seksi yaratıklar," diye mırıldanıyor bana, sırtarak. Eliyle sahte pençeler yapıyor. "Miyav."

Pekala, sarhoş bir Ash aptal bir Ash'tir. Yine de çok şirin.

Benim soruma da cevap vermedi. Rakamlar. Cevabını neden bu kadar önemsedimden emin değilim. Ne olduğunu zaten biliyorum. İlgilenmiyor. Biz sadece arkadaşız. Bana karşı herhangi bir çekim belirtisi göstermedi ve muhtemelen diğerlerinin bizim bir çift olduğumuzu düşünmesini komik buluyor. Sadece... bugün, onunla bir çift olmak istedim. Onun benim eşim olmasını istedim, içeride ve arkadaşlarımla eğlenirken. Onu başkalarına göstermek, ne kadar zorlu bir mücadeleci olduğunu ve onunla ne kadar gurur duyduğumu göstermek istedim. Hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermediğini.

Belki de Risda beni yumuşatıyor. Bu yüzden olmalı.

Ash'in küçük çiftliğine geri döndük ve arabadan inip evinin kapısına kadar ona yardım ettim. Keflenmiş bir erişteyi tutmaya çalışmak gibi. Kayıyor, kıkırdıyor ve kapıya kadar on adım boyunca neredeyse yüzüstü düşüyordu ve ben de yardım etmeye çalışmaktan vazgeçip onu taşımaya başladım. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuktan daha kötüsün."

Ash sadece homurdanıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk olsaydım bunu yapar mıydım?"

Ve boynumun yanından çeneme kadar bir şerit yalıyor.

Donup kalıyorum, çünkü şu anda onun hakkında hiç de centilmence olmayan şeyler düşünüyorum. *Sarhoş olduğunu* kendime hatırlatıyorum. *Hijyen yasalarının insanlar için ne kadar önemli olduğunu ya da az önce yarım düzine yasayı ihlal ettiğini bilmiyor. Siz arkadaşsınız. Bu kadar.*

Ben de bir şekilde kıkırdamayı başarıyorum -sanki etkilenmemişim gibi. "Hayır, sanırım yeni yürümeye başlayan bir çocuk bunu yapmaz. Ama seni tıpkı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yatırmak üzereyim."

Elleri üniformamın önünü kavırıyor. "Benimle geliyor musun?"

"Yatağa mı?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Ash."

"Eşin olmadığım için mi? Ama az önce seni yaladım." Burnunu çenemin kıvrımına bastırıyor ve tenime doğru fısıldıyor. "Eğer istersen seni başka yerlerinden de yalayabilirim. Senin pis, *iğrenç* küçük insan sırrın olabilirim."

Bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum, çünkü ateşli sözleri sikimin dikleşmesine ve tüm dikkatimi toplamama neden oluyor. Bunun Ash olmadığını biliyorum. Onun istediği bu değil. Sadece sarhoş olduğu için ortaya çıkıyor. Bunu ne kadar çok istersem isteyeyim, bu uygun olduğu anlamına gelmez. Sesimi parlak ve etkilenmemiş olmaya zorluyorum. "Hadi seni yatıralım, olur mu?"

Ashley'i dikkatlice yatağa yatırıp önünde diz çöküyorum ve botlarını çıkarmasına yardım ediyorum. Serbest kaldığında ayağını oynatıyor ve ayağının giydiği bottan çok daha küçük olduğunu görmek beni pek şaşırtmıyor. Sıkıntı dolu bir iç çekişi bastırıyorum ve ayağını kaldırıyorum. "Bunların yanlış numara olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Omuz silkiyor, dağınık saçları yüzüne geliyor. "Fark etmez."

"Bu önemli, Ashley. Seninle düzgün bir şekilde ilgilenilmesi benim için önemli."

Ben ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor.

"Neden?" "Neden ne?"

"Benimle ilgilenilmesi neden önemli olsun ki?"

"Çünkü ben senin arkadaşsınım." Bu sözleri söylerken bile kendimi boş ve aptal gibi hissediyorum. Ne de olsa Sinath ya da Ainar'ın doğru bot numaralarını giyip giymedikleri umurumda değil. Rektar da öyle. Eğer yanlış bot giyselerdi, homurdanır ve

aptallar. Ama Ashley için önemli. Doğru ekipmana sahip olması önemli. Birinin ona göz kulak olması. Birinin onun arkasını kollaması.

Ve o kişinin ben olmasını istiyorum, lanet olsun.

"Oooh," diye mırıldanıyor Ashley, beni hayallerimden uzaklaştırarak. Bakışları kasıklarına sabitlendi ve ben izlerken, bir elini saygıyla erekte olmuş horozumun şişkinliği üzerinde tutuyor. "Bu benim de arkadaşım, değil mi?"

Boğazımdan yükselen iniltiyi bastırıyorum. Aşağı uzanarak bileğini nazikçe kavıyorum. "Ash..."

"Beni istiyorsun, Khex. Kabul et." Saçlarını geriye savurarak muzaffer görünüyor. Gözleri puslu, parlak parıltılı, bu da bana kesinlikle sarhoş olduğunu söylüyor. "Tüm bu seksiliği istiyorsun."

"Benim istediğim," diyorum usulca, "yatağa girip uyuman ve bunu atlatman. Sabah söylediğin her şey için pişman olacaksın Ashley."

"Her şeyden pişman olmayacağım," diye ısrar ediyor Ash battaniyeleri üzerine çekerken. "Neden bana doğru dürüst bir cevap veremiyorsun?" Artık sesi mutlu sarhoş Ashley gibi çıkmıyor. Sesi sinirli ve mutsuz geliyor. "Neden sadece beni sevmiyorsun? Bu çok daha kolay olurdu." Yatakta yuvarlanıyor ve kıvrılıyor. "Tanrım, çok azgınlım."

Bunu duyunca gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Saçlarını hafifçe okşadım. "Sarhoşsun. Ve seni sevmemi istemiyorsun. Dediğin gibi, sadece sarhoşsun ve muhtaçsın." Keşke bu söylediklerimde zerre kadar doğruluk payı olsaydı ama sarhoş insanların söylediklerine güvenilemeyeceğini biliyorum. Eğer beni sadece sarhoşken istiyorsa, beni gerçekten istemiyor demektir. Sadece şarabını biraz fazla kaçırıyor.

"Ve sen benden bıktın."

"Asla," diyorum ona. "Senden asla bıkmam. Asla. Söz veriyorum." Daha kötü bir erkek olmayı dileyerek saçlarını düzeltiyorum. Keşke onunla yatağa girip sarhoş bir kadının vereceği her şeyi alabilseydim. Ama ben böyle biri değilim ve sonrasında kendimden nefret ederdim. "Sen benim arkadaşısın Ash. Sana her zaman göz kulak olacağım."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor, gözleri duygu dolu. Ağzı titriyor. "Khex?"

"Hmm?"

Sertçe yutkunuyor. "Sanırım hasta olacağım." Uh oh.

BÖLÜM 14

ASHLEY

I Ertesi sabah şiddetli bir akşamdan kalmalık, ağzımda kötü bir tat ve mutlak bir aptallık yaptığımın korkunç farkındalığı ile uyanıyorum kendimden.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Dün geceki partiden sonraki belirsiz anılar bilincime damlıyor. Zavallı Khex'in bana uzattığı kâseye kusma anıları. Kasıklarını avuçlamam. Boynunu yalamam ve kedi tırmalama hareketleri yapmam.

Tanrım, bir daha asla içmeyeceğim.

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum ve hemen lavaboya yöneliyorum, midem yine isyan ediyor. Her adımda başım ağrıyor ve pencereden sızan ışığa gözlerimi kısarak bakıyorum. Dışarı çıkmalı ve sığırları beslemek için robotu kurmalıyım. Sulama programlarımı başlatmalıyım. Güne başlamam gerekiyor ve tek yapmak istediğim kafamı tuvalete sokup ağlamak. Sendeleyerek banyoya giriyorum ve midemi sakinleştirmek için ağır ağır nefes alarak tuvalete tutunuyorum. Belki gözlerimi kapalı tutarsam oracıkta ölürüm ve dün gece yaptığım şeyle yüzleşmek zorunda kalmam.

"Dostum, siz insanlar alkolle başa çıkamıyorsunuz."

Oh nooooo.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Gözlerimi kısarak Khex'e bakıyorum. Hâlâ dün geceki üniformasını giymiş, kaygan kumaşı hafifçe kırıkmış. Saçları da biraz dağınık, birkaç tutam tepeden savruluyor ve küçük bir tutam öne doğru kayarak alnındaki kemikli kaplamayı sıyrıyor. "Eve gitmedin mi?"

"Ve seni böyle mi bırakayım?" Başını sallıyor ve kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Dün gece bayağı kendinde değildin. Bir doktora ya da başka bir şeye ihtiyaç duymayacağından emin olmak için etrafta takıldım."

Doktora ihtiyacım olacağını düşünecek kadar sarhoş muydum? Harika.

Avucumun içini alnıma bastırıyorum. "Bu şarap çok etkili."

Gülüyor, sesi o kadar yüksek ki irkiliyorum. "Söyleyeceğim. Tamamen kendinde değildin."

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, yerin beni yutmasını diliyorum. "Çok özür dilerim, Khex. Dün gece kendimde değildim." Ayrıntıya girmiyorum. Eminim bunu söylediğimde tam olarak ne demek istediğimi anlayabilir. Onun sikini kavradığım an tüm bulanıklığıyla tekrar kafamda canlanıyor ve bir sıkıntı iniltisini ısırarak geri çekiyorum. "Sadece kendim değilim."

"Anlamıştım." Khex'in sesi fazla neşeli çıkıyor. "Ama partide eğlendin mi?"

Elimi ileri geri sallayarak bir şekilde yaptığımı gösterdim. "Bu piliçlerden bazıları gerçekten mırıldanıyor."

"Ama Lucy iyiydi, değil mi? Rektar iyi bir adam ama Lucy tam bir av. Çok tatlı bir kız ve hiç kimsenin yapamadığı kadar güzel yemek yapabiliyor. Sanırım tüm bekçiler yarı yarıya ona aşık." Kendi kendine kıkırdıyor.

Bu beni daha da kötü hissettiriyor. Bu onun da Lucy'ye aşık olduğu anlamına mı geliyor? Benden daha mı çok onun tipi? Ve ben onun *aletini mi tuttum?* Ugh. Ben en kötüsüyüm. Karnımdan gelen protesto seslerini duymazdan gelerek kendimi yerden kaldırıyorum. "Sığırları beslemem gerek-"

"Oturman gerek," diyor Khex, parmakları çenemin altına giriyor ve doğrudan ona bakmam için kaldırıyor. "Rengin kötü ve kendini iyi hissetmiyorsun. Kanepeye oturmanı istiyorum ve sonra sana bir bardak su getireceğim. Et stoğunu çoktan hallettim."

"Sen... yaptın mı?" Ona bakakaldım. "İneklerimi mi besledin?"

"Onlara ne dersiniz deyin, evet. Ahırdaki şeyler." Omuz silkiyor. "Bir çiftlikte tamamen çaresiz değilim, biliyorsun. Yerlilerden birine işlerin nasıl yürüdüğünü öğretebilmek için çok şey öğrendim." Ve bana o büyük, gülünç, muhteşem uzaylı adam gibi göz kırpmıyor.

Beni kanepeme götürmesine izin verdim ve minderlerin üzerine atılmış yedek battaniyelerden birini görünce şaşırmadım. Khex dün gece orada uyumuştı, çünkü sarhoş ve pasaklı bir haldeydim ve iyi olduğumdan emin olmak istemişti. Sonra da kalkıp sığırlarımı besledi. Peki ben ne yaptım? Bu gezegende kalan tek arkadaşımı taciz ettim. Heck, bu evrende.

Bu konuda çok fazla şey hissediyorum.

Zorlukla yutkunarak bana uzattığı bir bardak suyu alıyorum ve kanepenin en ucuna otururken yudumluyorum. Yüzümü buruşuk minderlere gömmek ve onun gibi kokup kokmadıklarını görmek istiyorum. Eğer onun hafif misk kokusu mobilyalarımın sinmişse. Dün geceki rezaletten sonra, onu görmenin tek yolu bu olabilir.

ona bir daha o kadar yakın olamam. Nasıl davrandığımdan çok utanıyorum. Ve aynı zamanda, aptalca bir şekilde rahatladım.

Artık Khex'in benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. O hissetmiyor.

Ne bir öpücük çaldı ne de yaklaşımlarıma tepki verdi. İstemediğini açıkça belli etti ve sadece arkadaşı olduğum ve benim için üzüldüğü için bunlara göz yumdu. En azından artık nerede durduğumu biliyorum, arkadaş bölgesinde.

Ben de ona yine garip, korkunç bir özür gülümsemesi verdim. "Dün gece için ne kadar üzgün olduğumu yeterince sık söyleyemiyorum. Yemin ederim sadece şaraptandı. Sana karşı öyle hissetmediğimi biliyorsun."

Khex bana doğru bir el salladı. "Başka bir şey söyleme. Biz arkadaşız ve bunu böyle bırakacağız."

BÖLÜM 15

KHEX

F riends.

Sadece bu kelime bile tükürme isteği uyandırıyor.

Bir şekilde gülümsemeye devam ediyorum. Bir şekilde. Ya öyle olacak ya da hayal kırıklığıyla bir şeyleri yumruklamaya başlayacağım. Ash dün gece olanlar yüzünden o kadar mahcup ki gerçekte ne hissettiğimi itiraf edemiyorum. Ona artık ayık olduğunu ve bedenim üzerinde istediği hijyen kuralını çiğneyebileceğini söylemek istiyorum. Bana bir düzine öpücük vermesini söylemek istiyorum. İki düzine. Bir düzine düzine. Onu yakalayıp her yerini yalamak ve asla bırakmamak istiyorum.

Ama hayır. Dün gecenin o olmadığını açıkça belirtti. Gerçek olmasını istesem bile, değildi. Bu yüzden neşeyle gülümsüyorum ve dudaklarından dökülen her "üzgünüm" ile kalbim göğsümden sökülmüyormuş gibi davranıyorum.

Tek istediği arkadaşlık olsa bile, onun yanında olacağım.

BÖLÜM 16

ASHLEY

Haftalar Sonra

I Neredeyse bir ay sürdü ama normale döndüğümüzü düşünmek hoşuma gidiyor. Veri defterimdeki mesaja bakıyorum ve sırtıyorum.

Gruplaşma zamanı! Fotoğrafları ben taşıyacağım ve bol bol eğleneceğiz. Lucy'nin sizi aydınlattığı yeterli atıştırmalıkları yapmanızı özlemle bekliyorum. Yakında görüşmek üzere.

Cacks

Aylar oldu ve bu bok asla komik değil. Aramızda bir oyun haline geldi. Khex geldiğinde, onları yüksek sesle okuyoruz ve mesajların ne kadar kötü karıştırıldığını görüyoruz ve berbat çeviri üzerine iyi bir kahkaha atıyoruz. Rektar Khex'i daha iyi bir çeviri programından haberdar etti, ama biz kötü mesajlardan zevk alıyoruz ve olduğu gibi bıraktık. Notu tekrar okudum. "Resimler" video demek ve bu sefer benim için bir insan olduğunu söyledi. "Yeterli atıştırmalıklar" beni çok fazla kıkırdatıyor, çünkü Lucy'nin bana tariflerle mesaj attığı bir aydan sonra bile hala berbat bir aşçıyım. Dürüst olmak gerekirse, "yeterli" benim beceri seviyem için oldukça övücü.

Lucy'nin mesajları yalnızlığımı biraz olsun gidermeye yardımcı oldu. Partinin ertesi günü başladı, bana geldiğim için teşekkür etti ve bir tabak dolusu yediğim kurabiyelerinden birinin tarifini yazdı. *Seni aramıyorum çünkü gürültü beni ruhuma kadar incitiyor, diye* mesaj atmıştı. *Khex de biri aradığında iletişim ünitenizin zilinin çalmadığını söyledi.*

Doğru, yalanın üzerine atlayarak hemen geri gönderdim. Mesaj alıyorum ama gerçek iletişim bildirimleri almıyorum.

O zaman tamir edilene kadar mesajlaşırız! Lucy hemen cevap verdi.

O andan itibaren gün boyunca sürekli mesajlaştık. Her ne kadar data pad Latin alfabesini düzgün gösterecek şekilde ayarlanmamış ve bazı karakterler biraz garip görünse de ve pad'i her kapattığımda ayarları baştan yapmak zorunda kalsam da bu çok güzel. Önemli değil. Onun mesajları ve Khex'in sürekli ziyaretleri sayesinde artık kendimi yalnız hissetmiyorum. Ben... mutluyum. En azından mutluyum. Khex beni yere atıp yürüyemeyecek hale gelene kadar sikse daha mutlu olurdum ama elimden geleni yapacağım.

Ona aşık değilsin, aptal beynime bugün onuncu kez hatırlatıyorum. Sadece zihinsel olarak onun "güvenli" olduğuna karar verdin ve bu yüzden onu çekici ve çekici buluyorsun ve şimdi onun aletine düşmek istiyorsun çünkü sevişmeyi uzun zaman oldu. Bu Khex'le ilgili değil. Bu sadece azgın bir kuraklık döneminde olmakla ilgili.

Bunu kendime sürekli söylüyorum ama tam olarak içime sindiğinden emin değilim.

Gerçek şu ki, kalbimi çarptırıyor. Beni güldürüyor. Beni gülümsetiyor. Beni tutup öpmek yerine arkadaşlık hakkında bir şeyler söylediği her seferinde beni umutsuzluğa düşürüyor. Sadece platonik olduğumuzu biliyorum. Varlığımın her zerresiyle biliyorum. Onu da suçlamıyorum. Ben yükü olan bir kadıyım. İnsanlara güvenmiyorum. Kendimi soyutluyorum. Berbat bir temizlikçiyim. Ve bu sadece işitme sorunumun üstüne. Kısacası, ben bir sorunlar yumağıyım ve aklı başında her erkek koşarak gider.

Onunla arkadaş olduğum için minnettar olmalıyım ve bunun ötesine geçmemeliyim.

Bu yüzden özlemlerimi görmezden geldim ve evi her zamanki buluşmamız için hazırladım. Atıştırmalıkları -yapmakta gittikçe ustalaştığım kraker benzeri cipsleri- çıkardım ve Khex'in en sevdiği biralardan birkaçını buzdolabına koydum. Atıştırmalık getirme sırası onda ama bazen işle meşgul oluyor ve kızarmış yaprak ve bira için kantine uğrayacak vakti olmuyor, bu yüzden el altında biraz bulundurmaya çalışıyorum. Toparlanmayı bitirdikten sonra giyiniyorum. En dar tulumumu çıkarıp biraz dekolte göstermek için fermuarını biraz açıyorum ve dudaklarıma biraz böğürtlen rengi ekliyorum. Yani, arkadaş olmamız seksi görünemeyeceğim ve onu baştan çıkarmaya çalışamayacağım anlamına gelmiyor.

Kanepedeki yerimde oturmuş, kızağının gelmesini beklerken veri bankamla oynuyorum. Kim (büyük praxiiian ile evli olan kadın) tüm insanlara gönderdiği bir kitapta bölümler yazıyor ve Lucy beni de listeye ekledi. Hikâyenin tamamen bağımlısı oldum ve her yeni bölümü heyecanla bekliyorum. Okumak için yerleşir yerleşmez Khex'in kızağı yanaşıyor.

Dışarıda, motorun sesi o kadar yüksek ki ben bile duyabiliyorum. Khex hiç söylemedi ama sanırım ses çıkarmak ve beni gelişinden haberdar etmek için çatının üzerinden alçaktan bir geçiş yapıyor, çünkü kolayca irkildiğimi biliyor.

Bu, beni ona aptalca aşık eden pek çok küçük şeyden sadece bir tanesi. İşitmemi engellemek için asla saçma sapan yollara başvurmaz. Sessizce yaptığı, beni de dahil ettiği küçük şeyler göğsümü aşkla sızlatıyor.

Hayır, kendime hatırlatıyorum. Bu şehvet. Başka bir şey değil. Aşk olmasına izin yok. Dudaklarımda bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum, boş ellerine bakıyorum.

"Biri yine atıştırmalık getirmeyi unutmuş. Bağışlayıcı bir kadın olduğum için şanslısın."

Bana karşılık vermek yerine yanımdan geçip içeri girdi, yüzünde şok olmuş bir ifade vardı.

Hemen endişelenmeye başladım. Ağzının hareketini izleyebilmek için önüne atılıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Ne oldu, Khex? Neyin var?"

Bilgi bankasını çıkardı ve yüzünde o merak dolu boş bakışla bana uzattı. "Buraya uçarken merkezden bir mesaj aldım." Sersemlemiş görünüyor ve mesajda her ne varsa hâlâ incelediği belli.

Veri tabanını ona geri vererek başımı sallıyorum. "Dilinizi okuyamıyorum. Ne yazıyor?"

"Doğru." Khex bana mahcup bir bakış attıktan sonra elini yüzünde gezdiriyor. "Bana karşı kin besleyen senatör emekli oldu. Ailem Anavatan'da bir pozisyon almam için girişimde bulundu. Prestijli bir pozisyon." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Daha yeni terfi aldım."

Oh.

Kalbim göğsümde cam parçalarına dönüşüyormuş gibi hissediyorum. Khex'in ailesinin yüz karası olduğunu ve her şeyi nasıl bıraktığından nefret ettiğini biliyorum. Onlar için nasıl bir utanç kaynağı olduğunu ve geçmişinden nasıl pişmanlık duyduğunu. Arkadaş olduğumuz için onun adına sevinmeliyim ama tek düşünebildiğim, Ana Dünya'nın Risda'ya yakın bir yerde olmadığı ve onu bir daha asla göremeyeceğim. Anayurtlular Risda'daki insanları ziyaret etmezler. Bu yüzden Lord va'Rin kendi gezegeni yerine burada insan eşi ve çocuklarıyla yaşıyor. Orada hoş karşılanmıyorlar.

Arkadaşımı kaybediyorum.

Khex'imi kaybediyorum. Bu evrende bu gezegeni ve bu çiftliği katlanılabılır ve eğlenceli kılan tek kişi.

Kederle coşmak istiyorum. Bir an için içimdeki her şey kasılıyor ve sanki Dünya'yı ve bildiğim her şeyi yeniden kaybediyorum. Yine yalnız kalacağım. Terk edileceğim. Bir kez daha yalnız, tam da yeniden nefes alabileceğimi hissetmeye başlamışken. Yanağımın içini o kadar sert ısıyorum ki ağzıma kan doluyor ve parlak, neşeli bir gülümsemeyi başarıyorum. "Tebrikler," diye boğulmayı başarıyorum. "Bu inanılmaz. Çok heyecanlanmış olmalısın."

"Öyle olmalıyım, değil mi?" diye kabul ediyor ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyor. Bir avucunu alına bastırıyor. "Kef, ya bu pozisyonu alırsam ve hala galaksinin en büyük keşif'i olduğumu anlarılarsa? Hayal kırıklığına uğrayacaklar." Khex bana bakarken yüzünde çılgınca bir ifade var. "Onların gözünde hiçbir şey yapmadım."

Onu kaybetmekten duyduğum üzüntü hemen bir kenara itiliyor. Elinden tutup kanepeye götürüyorum ve onunla birlikte oturuyorum. Bunu konuşmaya ve cesaretlendirilmeye ihtiyacı var. Otururken yüzümü ona dönüyorum ve bir bacağıma altına alıyorum. "Böyle düşünme. Ergenlik çağında herkes hata yapar."

"Benim yaptığım gibi çuvallamıyorlar," diyor ciddiyetle, bir kez olsun insan argosu kullanarak.

Başımı sallıyorum, elini tutarken bakışlarım ona kilitleniyor. "Burada iyi işler yapıyorsun. Limandaki herkes seni seviyor. Herkesle arkadaş oldun, sevilmesi zor karakterlerle bile. Bana bir bakın! İlk geldiğimde hepiniz benden nefret ediyordunuz ama şimdi koltuğumda elinizi tutuyorum." Kendimi yatağıma atıp bir hafta boyunca ağlamak istememe rağmen ona mutlulukla bakıyorum. "İnsanların hayatlarında bir fark yaratmak, kaybettiklerini yeniden inşa etmelerine yardımcı olmak, bunlar kötü şeyler değil Khex. Bu asil bir pozisyon."

Khex'in ağzı bükülüyor ve ellerimi sıkıyor. "Kimsenin buraya asil bir görev olduğu için gönderilmediğinin farkındasın değil mi? Milisler çıkmaz sokaklarını bu gezegene bırakıyor. Hiçbir beklentisi olmayanları."

"Bu kesinlikle doğru değil, çünkü terfi alıyorsun," diyorum kibirli bir şekilde.

"Sadece ailem torpil yaptığı için." Başını sallıyor ve boşluğa bakıyor.

"Çünkü seni özleyorlar-"

Gülüyor, sesi şaşırtıcı derecede acı. "Ash, Ana Dünya aileleri senin insan ailelerine benzemez. Bu statüyle ilgili. Şu anda soyadıma herhangi bir statü katmıyorum. Beni geri getirirlerse, adıma küçük de olsa bir onur kazandırma şansım olur. Beni bu yüzden geri istiyorlar, başka bir şey değil."

Parmaklarımı hafifçe eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum çünkü Khex her zaman gülümsüyor, gülüyor ve eğleniyor. Ona böyle işkence edildiğini görmek hoşuma gitmiyor. "Bu iyi bir şey," diye hatırlatıyorum ona. "Olanlardan dolayı suçluluk duyuyorsun, değil mi? Bu senin işleri yoluna koymak için bir şans. Bu onlara uzun zaman önce olduğun çocuk olmadığını kanıtlama şansın. Yeni Khex'i tanımıyorlar. Benim tanıdığım Mesakkah nazik, sevecen ve düşünceli. Sadık ve zamanı konusunda cömert. Düşünceli."

Parmakları benimkilerle sarmaş dolaş, eşit olmayan parmak sayısı serçe parmağımı eksik bırakıyor. Başparmağı benimkini sıyrıyor ve birleşen ellerimize bakıyor. "Benim için hep istedikleri şey buydu." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Benim her zaman istediğim şey."

"O zaman mutlu ol," diye haykırıyorum. "Ne zaman gidiyorsun?" "Bugünden itibaren bir hafta sonra."

Kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum ama bir şekilde gülümsemeye devam ediyorum. "Seni şık bir şekilde uğurlamak için bir veda partisi düzenlemeye yetecek kadar zaman var o zaman."

BÖLÜM 17

KHEX

A Man-a-Kin ya da onun gibi bir şey denen insan videosunu izlerken elimi tutuyor ve bakışları sıkıca ekrana sabitleniyor.

Tek yapmak istediğim onun yanımda olduğunu hissetmekken konsantre olmak benim için çok zor. Kokusunu. Parmaklarının benimkilere dolanmış hissini. Ekranda bir şey olduğunda attığı o minik kahkaha.

Altı ay önce, bu gezegenin tozunu botlarımdan silkeleyip kendimi affettirme şansı için Ana Dünya'ya dönmekten heyecan duyardım. Ailemi ikna etmek kolay olmayacak - milislere katıldığımdan beri benimle bir kez bile iletişime geçmediler - ama bu bir fırsat ve bir daha karşıma çıkmayacağından şüphelendiğim bir fırsat. Risda'yı ve işimi seviyorum ama yıllar boyunca onlara değerimi tekrar kanıtlamak için bir şans umdum. Onlara ailenin dokusundaki gevşek iplik olmadığını göstermek için. Aptal gençliğimden sonra kendimle gurur duyabileceğim bir şey yapmak için.

Altı ay önce Ashley ile tanışmamıştım. Altı ay önce, kalbimin göğsümden sökülüp alınacağından ve birini doğru düzgün duyamadığını belirtmektense kasıtlı olarak cahil gibi davranan bir kadına verileceğinden habersizdim. En iyi zamanlarında bile huysuz ve inatçıdır. Ayrıca berbat bir çiftçi.

Aynı zamanda komik, kuru bir zekâya ve yılmaz bir ruha sahip. Zeki ve cesurdur ve hiçbir şey hakkında saatlerce konuşabiliriz.

Onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Ve bu bir sorun, çünkü Ash defalarca arkadaştan fazlası olmak istemediğini belirtti. Bir mesakkah'ın ona dokunmasını kesinlikle istemiyor. Onu suçlamıyorum. Benim türümden ödül avcıları tarafından Dünya'dan çalındığını ve onu satmadan önce istismar ettiklerini itiraf etti. Tekrar güvenmesi uzun zaman aldı ve bana gerçekten güvenmesine değer veriyorum.

Sorun şu ki, hala sarhoşken bana sarkıntılık etmesini düşünüyorum. Boynumu nasıl yaladığını ve sikimi nasıl avuçladığını düşünüyorum. Her zaman bunu düşünüyorum ve bu hem içimi acıtıyor hem de beni ıstırapla dolduruyor. Cennete çok yaklaşmış bir kuyruklu yıldız gibiyim, onun çekim alanına kapılmış ve

ökmeye ve yanmaya mahkum. Onunla geçirdiğim her gün daha fazlasını arzulamama neden oluyor ve bir noktada, bu çok fazla olacak.

Karşılıksız sevgim acıya ya da öfkeye dönüşecek ve ben bunu istemiyorum. Ashley bundan daha iyisini hak ediyor.

En iyisi ben gideyim.

Gitmem en iyisi, çünkü ellerimiz birleştğinde ve şu anda olduğu gibi kalçasına dayandığında, bacaklarını nasıl ayırmak ve yüzümü aralarına gömmek istediğimi düşünmeyeceğim. İçine girdiğimde çıkaracağı sesleri ya da aç ağzının neleri yalayacağını düşünmeyeceğim. Gitmem gerek ve şu andan daha iyi bir zaman yok.

BÖLÜM 18

ASHLEY

Lucy,

Khex terfi alıp ayrılıyor. Ona bir veda partisi düzenlememe yardım eder misin? Bence çok hoşuna gider! Senin evindeki buluşmadan çok keyif aldı ve arkadaşlarını benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum.

Kül

Ash,

*Of Kurs Ben olsam olmak mutlu için Yardım
edin! Ama Omg, sen gerekir harap olacak. Sen iyi
misin?*

Lucy

Ben iyiyim. Hep söylediğim gibi, biz sadece arkadaşız. Onu çok özleyeceğim ama bunu onun için istiyorum. O bu fırsat için heyecanlı, ben de onun için heyecanlıyım. - A

Sen öyle diyorsan. Yine de evrenin bu ucunda iyi bir adam bulmak zordur. Birini bulduğunuzda, ona bir ağaç gibi tırmanmanız gerekir. Söyleyeceklerim bu kadar! Oh, ve partiyi burada mı yapmak istiyorsun? Yoksa senin evinde mi? - L

Sizin yeriniz, lütfen! - A

T Parti günü yaklaşıyor ve ben yerdeki bir deliğe girip bir daha çıkmamak istiyorum. Khex bütün hafta ortalıkta yoktu, Projeleri tamamlıyor ve ayrılışını bildirmek için bazı kolonistleri kontrol ediyor. Bu bana onsuz geleceğin nasıl olacağına dair bir fikir veriyor ve bundan nefret ediyorum. Veri bankam Lucy ve partiye katılacak diğer kişilerden gelen mesajlarla dolup taşsa da kendimi her zamankinden daha da yalnız hissediyorum.

Herkes Khex'i seviyor ve herkes davet edilmek istiyor. Buna en ufak bir itirazım yok, ne de olsa bu onunla ilgili. Onu asla unutamayacağı bir şekilde uğurlamak istiyorum. Böylece Lucy ve ben (mesajlar aracılığıyla) servis edilecek yemekleri ve herkesin ne getireceğini organize ediyoruz. Khex'in en sevdiği biradan küçük bir fıçı satması için yerel barı ikna ettim ve bir gün önce Lucy'nin çiftliğine getirdim. Partiden önceki gece bütün gece ayakta kalıp Khex'in bağımlısı olduğu "boktan krakerleri" özel olarak baharatladım ve ev yapımı bir afişin üzerine blok harfler diktim. Rektor'un benim için bir şeyler çevirip yazması gerekti ve afişte Homeworld yazısıyla "İYİ ŞANSLAR KHEX" yazdığından emin oldum.

Bu parti mükemmel olacak.

Afiş üzerinde çalıştığım süre boyunca ağlıyorum, o kadar mutsuzum ki dayanılmaz geliyor. En iyi arkadaşımdan daha fazlasını kaybediyorum. Her şeyimi kaybediyorum.

BÖLÜM 19

KHEX

I Harika bir parti.

Lucy ve Ash'in her şeyi bir araya getirmesinden çok etkilendim. Görünüşe göre tüm Port beni uğurlamak için burada. Yıllar boyunca yardım ettiğim çeşitli yaşlardaki pek çok insan kadın tarafından kucaklanıyorum. Sinath ve Ainar omuzlarımdan defalarca tutuyor, bana bira içiriyor ve onlara Ana Dünya'dan iletişim ve atıştırılmalık paketleri göndereceğime söz veriyorlar. Rektar sessizce beni izliyor. Beni burada özleyecek olsalar bile benim adıma mutlu olduğunu biliyorum. Parti zaten Rektar'ın pek sevdiği bir şey değil. Arkada oturuyor ve izliyor.

Ash'in yaptığı gibi.

Lucy'nin mutfağında elinde bir kadeh şarapla oturduğu yerden bana gülümsüyor ve el sallıyor. Ne zaman ona dönüp baksam, yüzünde gururlu bir ifadeyle beni izliyor ve bu beni iyi hissettiriyor. Tek istediğim onu alıp evine gitmek ve birlikte bir video izlemek olsa bile, bu partinin tadını çıkarmak istiyorum çünkü bunun için ne kadar çok çalıştığımı biliyorum.

Bunun yerine bebekleri kucağıma alıyorum ve Sinath elime bir bira daha tutuşturmaya çalıştığında onu savuşturuyorum. Herkese devralacağım işi anlatıyorum.

-ironik bir şekilde, prestijli bir milis karakolunda bir geçiş muhafız istasyonu. Yeni pozisyonuma gülsem mi, yoksa aşağılansam mı bilemiyorum. Ailem onca manevra yapıyor ve ben bunu mu alıyorum? Daha fazla trafik yönlendirme görevi mi? Ama buranın çok ünlü bir yer olduğunu ve seçkinlerle dirsek temasında olacağımı inkâr edemem. Bu kurtuluşa giden yolda bir başlangıç.

Sanırım.

Lucy elinde daha fazla atıştırılmalıkla koştururken Tara'yı Rektar'a geri veriyorum. "Bütün bunları yapmak zorunda olmadığını biliyorsun," diye işaret ediyorum ona, bir başka hava kızağı insanlarla dolup taşarken. Bu parti kesinlikle tıklım tıklım. "İnanılmaz bir şey ve çok gururlandım ama bunu gerçekten yapmak zorunda değildin."

Rektar sadece omuz silkiyor ve Tara'yı gülümsetmek için onu zıplatıyor. Cevap verirken odak noktası Tara'dır. "Ashley ısrar etti. Senin unutulmaz bir veda yapmanı istedi."

Sanki buradan ayrılmakla ilgili her şeyi unutabilirmişim gibi. Şimdi bile, bu son saatlerimi el sıkışarak ve gülümseyerek geçirdiğim için göğsüm

ağrıyor.

Tercih ettiğim gibi Ashley ile sessizce geçirmek yerine çok az tanıdığım insanlarla. Partileri sevmediğimden değil. Partilere bayılırım. Ama Ash'in yanımda olmasını, beni güldürmesini tercih ederim. Her şeyi onunla paylaşmak istiyorum ama neden Lucy gibi ortama karışmak yerine köşede oturup bir kadeh şarap içiyormuş gibi yaptığını da biliyorum.

Ash benim için kendini konfor alanının dışına çıkarıyor ve bu beni şefkatle sızlatıyor. Onu tutup öpmek istiyorum. Ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum. Beni sevmediği için onu sarsmak istiyorum. Bunun yerine, bulunduğu köşeye bakıp ona küçük bir el sallıyorum.

Şarap kadehini bana doğru kaldırıp göz kırptıyor, sonra da biraz daha eğlenmem gerektiğini belirten bir hareket yapıyor.

"Afişi beğendin mi?" Rektar soruyor.

"Üzerinde 'İyi Hasat, Khex' yazanı mı kastediyorsun?" Kapının üzerindeki bez afişe bakıyorum. "Bu da bir şeydir."

Rektar kıkırdar ve kızı da babasını taklit ederek kıkırdar. "Üzerinde 'İyi Şanslar' yazması gerekiyordu ama sanırım dikerken sembollerden birini yanlış yerleştirmiş."

"O mu?"

"Ashley, tabii ki. Bir pankartınız olması için ısrar etti. Kendisi yaptı, biliyorsunuz."

"Onu ö ve ö ve bitiremiyorsun," diyorum, göğsüm şiddetle ağrıyor olsa da sesim hafif çıkıyor.

"Bence iyi bir şeyden uzaklaşıyorsun," diyor Rektar basitçe. Bir eliyle kızının sırtını sıvazlıyor ve sonra onun vahşi buklelerini düzeltmeye çalışıyor. Tara'nın saçları annesininkine çok benziyor - rengi ve dokusu Rektar'ın ama bukleleri Lucy'nin ve sonuç olarak Tara'nın saçları şimdiye kadar gördüğüm en kabarık saçlar. Çok sevimli.

"Bu işi mi kastediyorsun?"

Rektar bana sadece göz kırptıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bazen biz erkekler bir dişinin ne istediğini anlayamayabiliyoruz. Eğer sana nasıl hissettiğini gösterirse..." Omuz silkiyor.

Utangaç, kadınlarla arası kötü olan Rektar'ın şimdi bana tavsiye vermesi ironik. Duyduğum (ve gördüğüm) kadarıyla, Lucy'nin Rektar'ın ilgisini fark etmesi için neredeyse kendini ona atması gerekmiş. O zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlar ve Rektar onu hiç görmediğim kadar mutlu. Bu aynı durum değil, belirtmek isterim. Lucy ilgileniyordu ama Ash ilgilenmiyor.

Ama ben sadece gülümsüyorum ve afiŖe bir kez daha bakıyorum,
Ashley'nin kumaŖtan yapılmıŖ uzaylı harflerini özenle diktiğini hayal
ediyorum ve doğru yapmasını umuyorum.

Benim için. Hepsi benim için.

BÖLÜM 20

ASHLEY

I Hayatımın en uzun ve en kısa günü.
Parti sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor ve insanlar konuşarak
oyalanıyor.

Güneş batana ve yıldızlar ortaya çıkana kadar sohbet ediyoruz. Lucy'nin kızı saat ilerledikçe huysuzlanmaya başlıyor ve ben mutfağı temizleyip bulaşıkları yıkarken o da yemekleri paketleyip insanları evlerine gönderiyor. Sohbetin çoğunu kaçırısam da Lucy'nin sert ama dostane ses tonundan artık gitme vaktinin geldiğini anlıyorum.

Khex sabah ayrılıyor. Bu gerçek karnıma bir yumruk gibi iniyor ve beni nefes alamaz hale getiriyor. Acıya karşı gözlerimi kapatıyorum, çünkü biraz zamana ihtiyacım var, yoksa Lucy'nin lavabosunda tabakları ovarken hıçkıra hıçkıra ağlayacağım.

Bir el omzuma dokunuyor. "Ash?"

Şaşkınlıkla sarsılıyorum, dönerken bir sıkıntı gıcırtısı çıkarıyorum. Ayakkabılarımın üzerinden su akıyor ve irkilmeme neden oluyor. Bu Khex ve tepkime hemen yüzünü buruşturup büyük eliyle boynumu ovuyor. "Özür dilerim," diyor. Beni ürküttüğünde her zaman çok suçlu hisseder. Yine de bugün yapacak bir şey yok. İsteyeceğim son şey evin öbür ucundan bana bağırması ve herkesin nedenini merak etmesine neden olması. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Oh." Ellerimi havluya siliyorum ve etrafıma bakıyorum. Rektar kızını bir koluna almış, boştaki eliyle tabakları topluyor. Sinath ve Ainar temizlik işlerine yardım ediyor, Lucy'yi göremiyorum ama bahse girerim o da birkaç kişiyi kovulduklarını hissettirmeden kızaklarına doğru itekliyordur. "Evet, sanırım gitmeliyim."

Khex hemen, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Bu beni duraklattı. Bunu çok isterdim. Onunla biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Hatta onunla bir elli-yetmiş yıl daha geçirmek istiyorum. Ama gemisine yetişmek için çok erken kalkması gerektiğini biliyorum ve açgözlü olmak istemiyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Şafaktan önce yola çıkıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Sanki uyuyabilecekmişim gibi. Seninle vedalaşmayı tercih ederim."

"Çığlık atmaya ve hıçkırmaya başladığımda farklı hissedeceksin," diye yarı şaka havluyu tekrar tezgâha bırakıyorum.

Khex sadece gülüyor, eli sıcak, ağır ve boynumda çok iyi duruyor. "Hadi gel."

Partinin kalıntılarından kendimizi kurtarabilmemiz birkaç dakika daha alıyor. Khex adamlarla vedalaşıyor ve Rektor'ı kucaklayıp sırtını sıvazlarken ben de hava kızağıma oturup onu bekliyorum. Lucy bana bakıyor ve ben de ona el sallıyorum. Önce Khex'i sonra da beni işaret ediyor, gözlerinde bir soru var. *Eve birlikte mi gidiyoruz?*

Onun düşündüğü şekilde değil. Başımı sallıyorum.

Bana bunu onaylamadığını söylercesine bir bakış attı ve sonra ona tırmanıyormuş gibi yaptı. Birkaç gün önce bana bir ağaç gibi olduğunu söylemişti.

Ona acı dolu bir gülümseme veriyorum.

İçeride kayboluyor ve sonra veri bankam gelen bir mesajla aydınlanıyor. *Kaybedecek neyin var?* Lucy bana gönderiyor.

O...haksız değil.

Bu geceden sonra Khex'i bir daha görmeyeceğim. Bunu ortaya atabilirim. En iyi ihtimalle beynim darmadağın olur ve onunla ilgili harika bir anım olur. Acımı hafifletmez ama en azından bir şey olur. En kötü senaryo, beni geri çevirir, ikimiz de utanırız... ve sonra onu bir daha hiç görmem.

Bunu yapacak mıyım? Gerçekten yapacak mıyım?

Bizi çiftliğime geri götürürken bunu düşünüyorum. Khex sessiz, bu da bana düşünmek ve gergin olmak için bolca zaman veriyor. Eğer onunla mücadele etmezsem, pişman olacağıma karar verdim. Ama onun aynı şekilde hissetmediğini bilerek kendimi ortaya koymak beni biraz rahatsız ediyor. Sanırım bunu sadece veda seksi olarak konumlandırmalıyım. Onun gidişini kutlamak için. Birbirlerini bir daha görmeyeceklerini bilen iki arkadaşın sevişmesi. Bağlılık yok, sadece hayvani zevk. Havalı kızağı evin önündeki yerine yerleştirirken argümanımı çalışıyorum. *Nasıl olsa uyumayacağını söylemiştin. Onun yerine iğrenç, sınırsız seks yapalım mı? Bu benim sana veda hediyem, seni mavi taşaklardan kurtarmak için.*

Sonra ikimiz de güleriz ve ben yarın bunun için ağlarım. Planlara göre, bu biraz berbat. Ama elimdeki tek şey bu.

Yine de, kızak kapatıldığı anda ona aşırı parlak bir gülümseme veriyorum. "Yatmadan önce gidip et stokunu kontrol edeceğim. Robotların hepsini içeri aldığından emin ol."

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Hayır! Sorun yok. Hemen döneceğim!" Panikleyen düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kendimi araçtan dışarı atıyor ve ahıra doğru koşuyorum. Ahıra girdiğimde saçlarımı düzeltiyor ve botlardan birinde stoklarımın durumunu kontrol ederken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Tüm kafalar sayıldı. Tüm sıcaklıklar normal. Yemek dağıtımı sabah sekize ayarlandı. Ben iyiyim. Kontrol edilecek bir şey yok.

Gerçekten de birkaç tuşa basmak dışında çiftliğimde yapacak pek bir şey yok. Bizi kolonist yapmak için göstermelik bir çaba gibi geliyor, zaten çiftçilikle ilgili büyük hayallerim de yoktu. Ama birkaç ekrana dokunuyorum, sığırların mineral içeriğini kontrol ediyorum (neden? Neden Ash???) ve yem için vitamin takviyelerini ayarlıyorum.

Kısacası, kararsızım.

Sadece oraya git ve ona seks yapmak istediğini söyle, diye kendimi azarlıyorum. Seks tamamen doğal bir şeydir. Çıkar ilişkisi olan arkadaşlar. Arkadaşlar her zaman seks yapar.

"Ash?" Khex arkamdan yüksek sesle sesleniyor. "Her şey yolunda mı?" Oh, lanet olsun.

Arkamı dönüyorum ve onu ay ışığında siluet halinde, ahırın açık kapısında dururken görüyorum. Uzaylı gibi görünüyor. Uzaylı ve güçlü ve mükemmel ve şaşırtıcı ve ben bunu yapacağım.

Adımlarımdaki kararlılıkla ona doğru yürüyorum, tuniğinin önünü tutuyorum ve onu aşağı çekerek ağzımı onunkine yerleştiriyorum. Dudakları kısa bir an için sıcak ve yumuşak bir şekilde dudaklarıma değiyor ve sonra geri çekiliyor. "Ash! Ne oluyor?" Çenemi tutup yüzümü kendine doğru eğiyor ve gözlerime bakıyor. "Yine çok mu içtin?"

Başımı sallıyorum, midem düğümleniyor. "Ben ayıgım. Ve bir süredir bunu düşünüyordum. Bence seks yapmalıyız."

Bana göz kırpmıyor, kirpikleri buzul hızıyla aşağı yukarı dalgalanıyor. "Sen... ne?"

"Bence seks yapmalıyız," diyorum yine cesurca. Çenemi kaldırıyorum, kızarmamaya ya da bu konuda aptalca ve özensiz davranmamaya kararlıyım. "Gidiyorsun. Bu bizim son şansımız. Ve ben seks yapmak istiyorum. Seninle."

Khex bana o kadar uzun süre bakıyor ki reddedeceğini düşünüyorum. Benden hoşlandığını ama sadece bir arkadaş olarak hoşlandığını söyleyecek ve ben böyle şeyler önererek onu garip hissettiriyorum. Bir elini kaldırdı. "Kaç parmak kaldırıyorum?"

"İki." Ciddi misin? Bunu yapıyor muyuz? Ona ters ters bakıyorum, kıyafetini bir avuç daha bükerken kızgınlığım parlıyor. "Ben sarhoş değilim, Khex. I

istiyorum-"

Bir sonraki anda ağız benimkinin üzerinde, sıcak, aç ve yiyip bitirici.

Oh. Oh tanrım, evet.

Dudaklarına karşı inliyorum ve elleri kıcıma doğru kaydıgında bir bacağıma kalçasına doluyorum. Onaylar gibi bir ses çıkartıyor ve ben de diğer bacağıma onun etrafına doluyorum, sanki Lucy'nin dediğı gibi ona tırmanıyormuşum gibi. Khex'in ağız benimkine karşı açgözlü, dili ısrarla ağızımın içine kayıyor. Beni ölesiye öpüyor ve ben etrafımdaki dünyanın izini kaybediyorum. Tek bildiğim Khex'in burada benimle olduğı ve bunu yapacağımız ve ben buna çok ama çok hazırım.

Ağız tekrar benimkinin üzerine eğiliyor, ağıyı hafifçe değiştiriyor ve önce bir adım, sonra bir adım daha sendeliyor. "Yatak odası mı?" diye soruyor öpücükler arasında.

Başımı sallıyorum, giysilerini çekiştiriyorum. "Yatak. Evet. Yatak." Bunu yerde de yapabilirdik ve bunu yaptığımız sürece umurumda olmazdı. Sadece ona ihtiyacım var. Onunla yaşadığım bu son anının beni geleceğe taşımasına, onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmasına ihtiyacım var.

"Ve sen eminsin-"

"Sarhoş değilim," diyorum nefes nefese ve dişlerimi çenesine sürüyorum. "Sadece seni istiyorum. Umutsuzca."

Khex inliyor ve yatak odama doğru birkaç adım daha atıyor, iri elleri sırtımı sıkıca kavıyor ve beni kasıklarına doğru tutuyor. Kalçalarımın birleştiğı yere bastıran sıcaklığını hissedebiliyorum, yürürken sıyrıyor ve bu dünyanın en azgın sataşması gibi. Bu onu daha da çok istememe neden oluyor ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermek için çaresizce alt dudağını ısıırıyorum.

Sonra yatağıma geldik ve beni nazikçe yatağı yatırdı. Hemen giysilerini çekiştiriyorum, boynundaki otomatik bağlayıcıyı çekiştiriyorum ve yeterince hızlı aşağı kaymadığında yırtıyorum. Onun elleri de benim giysilerimin üzerinde ve ikimiz de karşı tarafı çıplak bırakmak için yanıp tutuşuyoruz.

"Çıkar şunu," diye emrediyor bana, bir adım geri çekilip kemerini çıkarırken ve botlarını tekmelerken.

Ben de aynısını yapmaya hevesli bir şekilde ayağı fırlıyorum ve soyunurken bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum. Bana gösterilen sert, kaslı etin her santimini görmeye bayılıyorum, düz karnını ve kasıklarına kadar inen inanılmaz oblik kaslarını seviyorum. Kuyruğunun ileri geri gidip gelmesine bayılıyorum.

vücut hareketleri daha kontrollü olduğunda bile heyecan. Bunların hepsini seviyorum.

Atlamak için bu kadar beklediğimden nefret ediyorum. Bunca zamandır çıkarları olan arkadaşlar olabilirdik.

Üzerimdeki son giysiyi de çıkarıp çıplak önünde duruyorum. Meme uçlarım gergin, nabzım kalçalarımın arasında atıyor ve başımı kaldırıp korkusuzca ona bakıyorum. Bunu istediğimi görmesi gerekiyor, çünkü ihtiyacım olan son şey kafasında utangaç olduğum, zorlandığım ya da aptalca bir şey yaptığım gibi bir fikre kapılması. Vücudum mükemmel değil, ama düzgün göğüslerim var ve kığım tercih ettiğimden biraz daha düz olsa da, kalçalarımın kıvrımı belimden dışarı çıkıyor ve beni yine de çıplak olarak iyi gösteriyor.

Belindeki otomatik bağlayıcı tıkladığında duraklıyor ve sonra gözlerimle buluşuyor.

"Hepsi," diyorum ona, nefes nefese. "Sende daha önce görmediğim hiçbir şey yok. Bakire değilim ve bu benim ilk seferim olmaktan çok uzak."

Khex kıkırdar. "Sadece seni iştiaamıyla boğmak istemedim."

Ve sonra pantolonunu indiriyor.

Muhteşem, tamam. Bir sik görmeyeli uzun zaman olmuştu ve onunki kadar muhteşem bir sik gördüğümü hiç sanmıyorum. Beklediğim gibi uzun ve boyutları orantılı, ama aynı zamanda inanılmaz kalın, sikinin tabanının hemen üzerinde çıkıntı yapan şişman bir çıkıntı var. Sikinin tepesinde göz kırpan bir piercing var ve ondaki diğer her şey gibi bu da abartılı derecede büyük görünüyor. Yan yana üç piercing için yeterince büyük ve içimi kesinlikle en iyi şekilde karıştıracak kadar kalkık.

"Tamam o zaman," diyorum

nefes nefese. "Hâlâ bunu yapmak

istiyor musun?"

"Ah evet." Başımı sallıyorum, gözlerimi onun sallanan başından alamıyorum. Ben bakarken bile, bir damla ön-cum onun başından aşağı kayıyor, parlıyor. Gördüklerim içimin ihtiyaçla dolmasına neden oluyor.

"Çok hazırım." "Güzel," diyor kabaca ve sonra aradaki mesafeyi kapatıyor yüzümü kavırıyor ve beni bir kez daha öpebilmek için eğiliyor. Ağzı benimkinde vahşi, aç, muhtaç ve o kadar yoğun ki nefesim kesiliyor.

Öpüşürken ona yapışarak inliyorum. Teni benimkine karşı sıcak ve meme uçlarım onun tenine her değdiğinde karnım titriyor.

Yani bunu sürekli yapmaya çalışıyorum. Beni öpmek için eğildiği için, bu kaybedilmiş bir savaş. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendi boyuma çekmeye çalışıyorum, böylece bedenimi tamamen onunkine bastırabiliyorum.

"Şimdi yatağa Ash," diyor ve böğrüne şakacı bir şaplak atıyor. "Eller ve dizler."

Bir iniltiyi daha ısıyorum, çünkü buna fazlasıyla hazırım. Öpüşmeden doğrudan sikişmeye geçiyoruz ve o kadar ağrıyor ve muhtacım ki kendimi neredeyse yatağa fırlatıyorum, kalçalarımı havaya kaldırıp başımı indiriyorum. Khex arkama geçtiğinde yatak gıcırdıyor ve kayıyor ve büyük bir el kışımı avuçluyor. Gözlerimi kapatıyorum, kalçalarımı daha geniş açıyorum çünkü buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. "Hazır," diye tekrar fısıldıyorum, belki benden bir işaret bekliyordur diye.

Şaşırtıcı bir şekilde, kıvrımlarımı ayıran onun siki değil, onun dili. Bir kolunu kalçalarımın birine, diğerini kalçama doluyor ve dilini her bir kıvrımın üzerinde gezdirebilmesi için beni iyice çekiyor.

"Gece gündüz yüzümü bu muhteşem amciğa gömmeyi hayal etmediğimi mi sanıyorsun?" Gayet iyi duyabileceğim kadar yüksek sesle söylüyor ve beni kucaklayacak kadar uzun süre duraklıyor, beni olduğum yerde kıvrandırıyor. Beni kıstırmış durumda ve bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey. "Seni her gün saatlerce yalamak istemediğimi mi sanıyorsun? Çünkü bunu düşündüm Ash. *Sürekli* bunu düşündüm."

Parmak eklemlerimi ısıyorum, dili içime girdiğinde çığlık atıyorum.

Bir eliyle kalçama vuruyor ve sonra yalamaya devam ediyor. Khex'in bunu daha önce de yaptığını nefesim kesilerek fark ediyorum. Neyin iyi hissettirdiğini çok iyi biliyor. Kıvrımlarımın üzerinde gezinen o çıkıntılı dil, tekrar uzaklaşmadan önce klitorisime karşı alay ediyor, sadece bir kez daha geri dönmek için. Bir ritim tutturuyor, elini ağzının hemen üstüne kaydırıp beni parmaklamaya başlarken bile dilinin ucu klitorisimin yan tarafına sürtünüyor.

İnleyerek, içimden geçen her uyarılma titremesiyle sarsılıyorum. Vücuduma bir parmak daha ekleyerek beni içten içe geriyor ve bu sırada dili klitorisimin kenarına vurmaktan vazgeçmiyor. Kalçalarımı açıyorum, parmaklarına karşı geri çekiliyorum ve uyarılmayı takip ederek ağzına karşı sarsılıyorum. Boşaldığımda, o kadar sert ve mükemmel ki ciyaklıyorum, hayatımda yatakta hiç çıkarmadığım bir ses olduğundan eminim.

Khex inliyor ve başını kaldırırken dişleri kalçama sürtünüyor. Ben orgazmın etkisiyle titrerken tenime öpücükler konduruyor, parmakları yavaşça artık salıverilmiş amımı okşuyor. Nefes nefese kalıyorum ve kızarmış hissediyorum ama o kadar iyi hissediyorum ki ne kadar darmadağınık görüldüğüm umurumda değil.

Parmakları bedenimden kayıyor ve ben bir itiraz sesi çıkarıyorum. Bir an sonra eli kalçamdaydı ve beni sırtüstü çevirip bana baktı. Khex'in ağzı mavinin daha derin bir tonunda kızarmış, dudakları öpüşüyormuş gibi dolgun... ki sanırım öpüşüyordu. Sadece benim ağzım değildi. Eğilip alt dudağımı ısıyor ve karnıma doğru yeniden bir tahrik dalgası gönderiyor. "Bunu istediğine emin misin? Beni istediğine?"

Başımı sallıyorum, o iri bedenini benimkinin üzerine koyarken ellerimi iri kollarının üzerinde gezdiriyorum. "Her şeyden çok."

"Ash," diye inliyor ve beni tekrar sertçe öpüyor. "Çok mükemmelsin."

O yanılıyor. Mükemmel olsaydım, onunla seks yaptığım için şüpheye düşmezdim. Onu almak için gitmeden önceki geceye kadar beklemezdim. Ama şimdi tartışmanın sırası değil. Bir bacağımı kaldırıyorum, ayak bileğimi kalçasına yerleştiriyorum ve onu vücuduma doğru itiyorum. Onunla işim bitmeye yakın bile değil ve yarın düz yürüyemesem de umurumda değil - bu gece bu uzaylı adamla açgözlü olacağım.

Khex beni bir kez daha öpüyor ve sonra aramıza uzanıp sikinin başını vücudumun girişinde ayarlarken omuzlarıma ve boğazıma bakıyorum. Nefesim kesiliyor, çünkü göbeğime doğru ilerlediği anda gerçekten büyük hissediyor ve ileri doğru bastırıldığında, tepki olarak kıvrınmamak için her şeyimi harcıyorum. Nefesimi içime çekerek rahatlamaya, amımı davetkâr, açık ve davetkâr bir şey olarak hayal etmeye çalışıyorum.

Bunun yerine, kafamda sosisli sandviç ekmeğinin içine kayan bir sosisli sandviç imgesi canlanıyor ve kıkırdamaya başlıyorum.

"Bir erkeğin bir dişiye iterken duymak isteyeceği bir şey değil," diye homurdanıyor Khex, bana bakarken yüzü geriliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, kahkahalarımı daha da bastırarak. "Ben... sadece büyük hissediyorsun ve seni bedenime aldığımı hayal etmek istedim..." Kalçalarını oynatıp içime daha derine iterken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum ve vücudumdaki her tüy diken diken oluyor. Hızlı bir acı parıltısı kayboluyor, beni yoğun bir dolgunluk hissiyle baş başa bırakıyor ve zevk sinir uçlarımda dalgalanıyor. "Ah... boş ver. Bu gerçekten çok iyi."

Bana homurdanarak karşılık veriyor, kalçalarımın birini ileri itiyor ve sonra sallanan, nazik hareketlerle yavaşça vücudumun derinliklerine batıyor. O kadar büyük ki, bu sefer her derine itişinde organlarımı yeniden düzenlediğine dair başka bir zihinsel görüntü elde ediyorum. Yine de beni güldürmek yerine inliyorum ve üzerimde tuttuğu büyük kollara yapışıyorum.

Körelmiş mahmuzu yerine kayarak klitorisimin alt tarafına süründüğünde tamamen içine girdiğini anlıyorum. Bu his içimi ürpertiyor ve diğer bacağıma kaldırıp kalçasına koymaya niyetleniyorum. Onun yerine öne doğru eğilip ayağımı omzuna dayıyor. Beni açıyor ve öne doğru eğildiğinde, içeri girdiğinde *derinlere* gittiğini fark ediyorum.

Bir sonraki inlememde boğuluyorum, parmaklarım kollarındaki kaplamayı kazıyor. "Oh lanet olsun."

"Evet. Şu anda *sikişiyoruz*," diye kabul ediyor, neredeyse mırıldanarak. "Sıkı tutun, çünkü bu küçük dar amcığınızı sikmek üzereyim."

"Yap," dedim ona. "Beni tekrar boşalt."

Khex hırlıyor, sesi alçak ve aç, ve bu beni onun etrafında kenetliyor. Bir elini başımın yanında ayarlıyor ve sonra beni sertçe beceriyor, o kadar hızlı, emin vuruşlarla içime pompalıyor ki, içime girerken ona tutunmak için sahip olduğum her şeyi alıyor. Mahmuzu her seferinde bana tam isabet ediyor ve siki o kadar büyük ve o kadar sıkı oturuyor ki her bir çıkıntının içime girip çıktığını hissediyorum. Çok geçmeden haykırmaya başlıyorum, içimdeki her şey kasılıyor ve tekrar boşalıyor. O durmadan içime girerken gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor ve ben sonsuza dek boşalıyorum.

Vuruşları düzensizleştğinde, kalçaları benimkilere karşı sarsıldığında zar zor farkına varıyorum. Sonra o da boşalıyor, içimde derinlere doğru öğütürken ve adım solurken salıverilmesi beni sıcaklıkla dolduruyor. Bitkin bir halde üstüme yığıldığında, sanki yatağa çakılmış gibi hissediyorum. Dostum, bu çok güzel bir duygu.

Khex bir an sonra inleyerek kendine geliyor ve bedenimden çıkıyor. Otomatik olarak ona uzanıyorum, çünkü gitmesini istemiyorum. "Biraz daha kal. Lütfen. Daha fazlasını yapmak için vaktimiz var."

Kıkırdıyor ve kalkıp tuvalete doğru gidiyor. Bir süre sonra elinde nemli bir havluyla dönüyor ve önce sikini, sonra da bacaklarımın arasını temizliyor, sonra da havluyu çamaşır kanalına atıp yatakta bana tekrar katılıyor. Ona doğru ilerliyorum ama beni kolunun altına almak yerine göğsüne çekiyor. Sıcak, sert vücudunun üzerine yayılıyorum ve o da bana dokunuyor.

Elini başımdan alıp popoma kadar indiriyor ve her şeye yeniden başlıyordu.

Ve iyi hissettiriyor. Kemiklerim erimiş ve doyuma ulaşmış durumdayım ve bunu aylarca yaşayamadığımız için hâlâ pişmanlık duysam da bu gece için mutluyum. "Prezervatif kullanmadık," diyorum ona, göğsünün sıcaklığı ve okşayan elleri uykumu getiriyor.

"Prezervatif umurumda değil," diyor bana. Sonra duraksıyor. "Bekle, prezervatif nedir?"

"Plas-film gibi bir şey," diyorum ona, esneyerek. "Hastalıkları ve bebekleri önlemek için."

"Senin hiçbir şeyin yok," diye işaret ediyor kıcıımı sıkarak. "Benim hiçbir şeyim yok. Ve bebek sahibi olamayız."

Doğru. "O zaman prezervatif kullanmadığımıza sevindim. İçime girmen hoşuma gitti."

"Güzel," diyor, sesi yumuşak. "Çünkü benim de hoşuma gitti. Bunu tekrar tekrar yapmayı planlıyorum."

Görünüşe göre bu gece için büyük umutları olan tek kişi ben değilim. Göğsüne gülümsüyorum, gözlerim kapanıyor.

BÖLÜM 21

KHEX

I Gelecek için aklınızda bulunsun, seks sonrası ölü gibi uyuyor.

Yine de büyüleyici. Üzerime yayılmış göğsümde horlarken onu uyandırmamaya dikkat ederek sırtını okşuyorum. Burada bütün gece sevişmekten bahsediyor, ancak birkaç orgazmdan sonra kendinden geçiyordu. Şansına, bunu çileden çıkarmak yerine çok sevimli buluyorum. Gece boyunca uyuklayıp duruyorum, ellerim uykulu eşimin üzerinde, o evrenden habersiz göğsümde horlarken. Onu uyandırmak ya da ürkütmek istemediğim için hareketlerimi küçük tutuyorum ve mesanem yakında tuvalete gitmem gerektiğini söylese de beklemeye devam ediyorum çünkü Ash'in olduğu yerde kalmasını istiyorum.

Göğsümde uyuyacak kadar rahat ve güvende hissediyor. Bunu ondan almamın imkanı yok.

Kuşluk vakti Ash uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve yer değiştiriyor. Ne zaman uyandığını anlayabiliyorum, çünkü sanki aniden nerede olduğunu fark ediyormuş gibi vücuduna gerginlik doluyor.

"Günaydın uykucu," diyorum.

Ash oturuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Elini ağzına götürüp salyasını siliyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hâlâ buradasın."

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, onu öpebilmek için öne çekiyorum, sabah nefesine lanet olsun. O yumuşak, biraz daha az tatlı ağzını bir, iki kez öpüyorum ve üç öpücükten sonra geri çekiliyor ve bana kıkırdamama neden olan şaşkın bir bakış daha atıyor. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Senin gitmen gerekmiyor muydu?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Geminiz..." Duvardaki telsize bakıp saati okuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Oh kahretsin. Kahretsin, uçağını kaçırmana neden oldum! Khex, çok özür dilerim!"

Yanmış gibi üzerimden sıcıyor, dizi mesaneme batıyor ve yüzümü buruşturmamama neden oluyor. "Sorun yok," diyorum ona. "Lavaboya gitmeme izin ver, sonra konuşuruz."

Ash ellerini yüzünde gezdiriyor, çıldırmış gibi görünüyor. "Tabii. Konuş. Evet."

Tuvalete gidiyorum, işimi hallediyorum, sonra ellerimi yıkıyorum ve ağzımı çalkalıyorum, çünkü daha fazla öpüşmeye açım. Kahvaltı bekleyebilir,

Ash çıplak ve istekli olduğu sürece. Onu elime almak için bu kadar bekledim ve daha fazla beklemeyeceğim.

Tuvaletten çıktığımda bir tunik giyiyordu. Bu hiç işe yaramayacak. Hemen üstünden geri çekiyorum ve ciyaklıyor, başı kurtulduğu anda bana kızgın bir bakış atıyor. Sırıtarak onu yatağa geri sürüklüyorum ve geriye doğru düştüğünde, üzerine çıkıyorum ve hemen kalçalarının arasını tekrar öpmeye başlıyorum.

"Khex," diye pantolonunu indirdi. "Khex, bekle... senin gitmen gerekmiyor mu?"

Başımı kaldırıp kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Aminı yalamaya çalışıyorum. Neden benden kurtulmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü... bugün gidiyorsun. Değil mi?" Onu dürttüğümde kalçaları birbirinden ayrılırken bile bana şaşkın bir bakış atıyor.

Şimdi kafası karışan benim. Ash'e bakıyorum. "Hâlâ gitmemi istiyor musun? Artık dost olduğumuza göre?"

"Bekle, biz arkadaş mıyız?" diye haykırıyor, yüzünde şok ifadesi var. Yüzündeki sıkıntıyla sarsıldım. "Bunu istemiyor musun?"

Ash bana köşeye sıkışmış gibi bakıyor. Boğazından bir ses kaçıyor ve sonra başını sallıyor. "Ben... İstemediğimden değil. Sorun senin istememen."

"İstemiyorum da ne demek? Daha fazlasını hiç istemedim." "Ama seni öptüğümde beni ittin ve arkadaşlar." Bana göz kırpmıyor. "Fikir edinmemem gerektiği konusunda çok kesin konuştun."

Mesele bu mu? Başımı yavaşça sallıyorum. "Ash, sarhoştun. Sarhoş bir kadından faydalanacak değildim. Sen de bunun bir hata olduğunu açıkça belirttin, ben de nasıl hissettiğimi hiç söylemedim." Hepsi bu kadar olduğu için rahatlardım. Kalçalarını birbirinden ayırarak amına doğru öpücükler gönderiyorum, onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum. "Uzun zamandır senin için arkadaşça düşünceler beslemiyordum."

"Oh." Boğazından yumuşak bir ses çıkarıyor, dilim kıvrımlarını tekrar okşadığında titriyor. "Oh. Ama Khex- yeni işin ne olacak? Ailen ne olacak? Beni asla kabul etmezler."

"Hayır, yapmazlar," diye neşeyle kabul ediyorum. Kef, tadı hatırladığım kadar güzel. Güzel tenine sokuluyorum, sonra bir parmağımı kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirerek onu kızdırıyorum. "Komik bir şey ama. Ne düşündüklerinin umurumda olmadığını fark ettim. Benim için neyin iyi olduğunu değil, sadece aile ismimiz için neyin iyi olduğunu istiyorlar. Ve her gün onlara sahip olmaktansa sana sahip olmayı tercih ederim. Bacaklarını omuzlarıma koy, aşkım. Seninle ziyafet çekmek istiyorum."

"Oh," diyor yine ama dediğimi yapıyor. Kalçaları kulaklarımın yanına kayıyor, boynuzlarıma sürtünüyor ve ağzım insanlar için çok hassas olan klitorisinin üzerine kapandığında keyifli bir inilti daha çıkarıyor. "Yani, bekle. Sırf birlikte yattık diye gitmiyor musun? Kalmanın sebebi ben olmak istemiyorum, Khex."

Dilimi klitorisinin üzerinde bir kez gezdiriyorum ve sonra başımı kaldırıyorum. "Ben senin amını yalayıp yutmaya çalışırken sen konuşacak mısın aşkım?"

"Evet," diyor inatla ve bacaklarını kulaklarıma doğru sıkıyor. "Bunlar konuşmamız gereken şeyler."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onun yerine kalçasının iç kısmını dişliyorum. "Tamam o zaman. Evet, artık nasıl hissettiğini bildiğime göre kalıyorum. Gidiyordum çünkü senin yanında böyle hissetmek benim için zor olmaya başlamıştı. Arkadaşlık dışında benimle ilgilenmediğini düşündüm ve sana baskı yapmak istemedim. Gitmemin ve senin hayatına devam etmene izin vermemin en iyisi olduğunu düşündüm. Ama şimdi sen beni seviyorsun ve ben de seni seviyorum, her şey farklı." Ağzımı bacağına sürtüyorum. "Gerçekten de çok hoş bir kokun var, aşkım. Bütün gün içime çekebilirim."

Ashley çok üzgün ve acı çekiyor gibi görünüyor. "Bunu öylesine söylemediğine yemin eder misin?"

"Kokunun inanılmaz olduğunu mu?"

Homurdanıyor ve bir elini başımın üstüne koyarak bana sahte bir itme hareketi yapıyor. "Hayır, seni pislik. Gerçekten böyle hissediyorsun."

Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm ama ona tekrar baktığımda yüzünün her yerinde belirsizlik ve şüphe görüyorum. Kırılgan görünüyor ve bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu. "Seni terk etmiyorum Ash," diyorum nazik bir sesle. "Geçmişte her şeyini kaybettiğini biliyorum ama beni kaybetmeyeceksin, tamam mı?"

Yüzü buruşuyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ben sadece... Ben sadece..." Sanki bir şey arıyormuş gibi çaresizce etrafına bakıyor. "Peki ya insan olduğum gerçeği?"

"O kısmı fark ettim," diye belirttim. "Benim için sorun değil. Ve dediğim gibi, ailem önemli değil. Muhtemelen bu noktada bunu bekliyorlardır."

"Ya biri yine insanları toplamaya karar verirse? Ya biri beni buradan çalarsa?"

Zavallı Ash'im. Onun korkularını anlıyorum. Kimsenin onu kurtaramayacağını ve içinde yaşadığı dünyanın hiç de güvenli olmadığını fark etmeden önce neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Dizini ve

kalçasını öpmeye devam ediyorum, sanki sevgim

bir şekilde korkularını yatıştırarak. "Lord va'Rin bu gezegenin sahibi olduğu için bu pek olası değil. Daha fazla kolonileşmeye açsa bile insanlar güvende olacaktır. Biriyle evli Ash. Kimsenin buradan köle toplamasına izin vermeyecektir. İzin verse bile, benim adım ve statüm sizi korur. I'Yani ismi tüm Ana Dünya'da bilinir. En kötü i'Yani'ye bile bulaşılmaz. Yani her açıdan güvendesiniz."

Boğazı düğümleniyor ve bana öyle savunmasız bir bakış atıyor ki kalbim sızlıyor. "Ama benim duy-"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Sözüünü keserek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bir kusurum olduğunun bir yerlere kaydedilmesindense bununla başa çıkmayı tercih ederim, eğer sorduğun buysa. Belki inatçıyım ama böyle hissediyorum. Yine de seni rahatsız ettiğini biliyorum."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı onun yumuşak teninde gezdiriyorum. "Mesele de bu. Öyle değil. Bunun etrafında çalışmayı umursamıyorum. Seni, senin için her şeyi yapabilecek kadar seviyorum Ash, aşkım. Eğer baktırmaktan rahatsız oluyorsan, sana baskı yapmayacağım. Seni olduğun gibi seviyorum. Partiye gitmek istemiyorsan, evde kalırız. Kantinde yemek yemekten hoşlanmıyorsan, o zaman yemeğimizi dışarı çıkarır ve kafirler gibi sokaklarda yeriz. Aslında bunu tercih ederim çünkü parmaklarını yalamama izin veriyor." Bir an duraksadıktan sonra ekliyorum: "Tabii o iğrenç eti yemediğiniz sürece."

Kıkırdıyor, sonra kıkırdaması sulu bir hal alıyor ve yeni gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. "Seni seviyorum," diye boğulur. "Lütfen benimle kal. Lütfen gitme."

"Asla," diye söz veriyorum ona. Ve eşimi memnun etmek için başımı eğiyorum ve ona ne kadar ciddi olduğumu gösteriyorum.

EPÍLOG

ASHLEY

Bir Yıl Sonra

T Ameliyat sonrası baş ağrısı kesinlikle çok şiddetli. Klinikten ayrıldıktan iki gün sonra, hala kulaklarımın arkasında zonklayan bir ağrı var.

Khax alnıma ıslak bir bez koyarak, "Bundan hoşlanmıyorum," diye söyleniyor. "Doktoru tekrar çağırmak istiyorum. Sana bir göz atması için onu buraya getir."

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum ve eline uzanıyorum. Onu buluyorum ve parmaklarını sıkıca kavriyorum, eklemlerini öpebilmek için birleşen ellerimizi ağzıma götürüyorum. "Bu biraz işitme cihazımı ilk aldığım zamanki gibi. Baş ağrısı bekliyordum."

"Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor. "En azından sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilir miyim?"

Dişlerimi eklemimin üzerinde gezdiriyorum. Umarım ısırtıklarındaki vaadi anlar, çünkü seks yapmayalı üç gün oldu ve baş ağrısı olsun ya da olmasın bu uzun bir üç gün. "Bu harika olur. Ve biraz daha baş ağrısı çayı lütfen."

Khax hemen küçük mutfağa koşuyor ve zihnimde onu eski moda çizgi filmlerdeki gibi, bana çorba ve çay hazırlarken dönen kollarıyla canlandırıyorum. O çok iyi bir bakıcı, acımı dindirmek ve benimle ilgilenmek için çok hevesli.

Yine de acıya aldırmıyorum. Geçici olduğunu biliyorum. Doktor kulaklarıma yerleştirdiği implantlara alışma sürecim olacağından bahsetti. Bunlar Dünya'da sahip olduğum işitme cihazlarıyla aynı değil - bunlar kulağımın iç kanalına cerrahi olarak takılıyor ve kulağımı dürtüyormuşum gibi bir dokunuşla etkinleştirilebiliyor. Bu, onları ayarlamam veya duş alırken çıkarmayı hatırlamam gerekmediği ve geceleri kapatmak için onlara dokunabileceğim anlamına geliyor.

Ama tıpkı işitme cihazlarımda olduğu gibi, şu anda beynime giden o kadar çok geri bildirim var ki baş ağrısına neden oluyor. Baş ağrım geçecek.

Etrafımdaki dünyanın artık çok daha gürültülü olduğu gerçeğine alıştım. Birkaç yıldır işitme cihazı kullanmadığım için evrende ne kadar çok arka plan gürültüsü olduğunu unutmuşum. Şu anda bile Khex'in mutfakta ortalığı karıştırdığını, bulaşıkları tokuşturduğunu ve benim için çay demlediğini duyabiliyorum.

Burada, Liman'daki doktoru ziyaret edecek kadar güven kazanmam uzun zaman aldı ama Khex bana asla baskı yapmadı. Sözüne sadık kalarak, bu işi tamamen benim ellerime bıraktı ve bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ona sahip olduğum için o kadar minnettarım ki, bunun için bir düzine kez gözyaşı dökmüş olabilirim ve cesaretimi toplayıp bir adım atmaya karar vermemi sağlayan da onun cesaretim hakkındaki yorumlarından biriydi. Artık bir kusurum olduğu kayıtlara geçti... ama aynı zamanda Khex i'Yani'nin eşi olduğum da kayıtlara geçti ve artık evrendeki yerimden tekrar koparılacağımdan korkmuyorum.

"İşte," diyor ve yanıma dönüyor. Bir an sonra et aromalı bir çorbanın kokusunu alıyorum. "Sana sevdiğin o pislikten getirdim."

Başımı çok fazla ağrıttığı için kıkırdamamaya çalışarak dudağımı ısııyorum. Ben et yemeyi çok sevmeme rağmen Khex sadık bir vejetaryen olarak kaldı. Orada burada birkaç ısırık denedi ve bunun kendisine göre olmadığını ilan etti. "Bunu yapmak zorunda değildin aşkım. Kokudan nefret ettiğini biliyorum."

"Baş ağrından daha çok nefret ediyorum. Gel, otur." Dik durmama yardım ediyor, ıslak havluyu başıma yerleştiriyor ve sonra bana bir fincan çorba uzatıyor. Birkaç yudum içmemi izliyor, yüz ifadesi her hareketimi inceliyor. "Daha iyi misin?"

Ona yalancı bir şekilde başımı sallıyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Sadece her şeyin çok daha gürültülü olduğu gerçeğine alışmam gerekiyor. Her şey yoluna girecek. Sadece zaman alacak."

Havluyu tekrar başıma koyuyor, her ne kadar şu anda çoğunlukla saçıma damlıyor olsa da. "Hâlâ hoşuma gitmiyor. Çorbanı bitirdiğinde çayını getireceğim ve sonra kanepede uzanıp bütün gün hiçbir şey yapmayacaksın. Botları programlı yemleme ve ekin sulama yapmaya ayarladım, böylece onlara dokunmana gerek kalmayacak. Rektar'a da bugün işe gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj bıraktım. Seninle ben ilgileniyorum."

"Emin misin? İdare edebilirim."

Khex gücenmiş gibi bana ters ters bakıyor. "İdare edip edemeyeceğin umurumda değil. Ben senin eşinim ve sana göz kulak olacağım." Bir gümbürtüyle arkamdaki yastığı kabartıyor. "Battaniye ister misin? Ayak masajı?"

Böyle gezinirken çok tatlı oluyor. İşten izin aldığı için biraz suçlu hissediyorum ama sadece biraz suçlu. Ayağımı onun kucağına bırakarak, ayak masajı teklifini kabul etmeye karar veriyorum. "Yani, eğer zaten buradaysan..."

Büyük, sıcak eller hemen ayaklarımı yoğurmaya başlıyor. "Bunun yardımcı olup olmadığını söyle."

Bir iniltiyi bastırmak zorundayım. Çok yardımı oluyor. Hem beni inanılmaz azdırıyor hem de ayaklarımı inanılmaz hissettiriyor.

Khex'in eşi olarak hayat, geçtiğimiz yıl boyunca büyülü olmaktan başka bir şey değildi. Benimle kalmak için yeni işini hemen bırakmaya karar verdiğinde ne düşüneceğimi bilemedim ama iyi ki bırakmış. Liman bekçiliği işini geri alamayacağından endişe ediyordum ama Rektar onu tutmuştu. Görünüşe göre Khex'in gerçekten gideceğini hiç düşünmemiş. Sanırım hem o hem de Lucy sinsice çöpçatanlık yapıyorlardı ve biz bunu anlayamayacak kadar aptal ve inatçıydık. Böylece o sevdiği işine geri döndü, ben de çiftliği idare etmekte daha iyi olmaya başladım, ama hala iyi bir aşçı değilim. Lucy hafta sonları bize ders veriyor ama Khex bana onunla birlikte yediğim sürece erişte yemekten çok mutlu olduğunu söylüyor.

i'Yani ailesi Khex'in geride kalmayı seçmesinden ve bir insanı eş olarak almasından hiç hoşlanmadı. Aile kaynaklarını boşa harcadığı için Khex'i azarlayan sert bir mektup gönderdiler ve o zamandan beri onlardan haber alamadık. Bir süre Khex'in pişman olacağından endişelendim ama o her zaman olduğu gibi neşeli, rahat ve kahkaha dolu biri. Onları özlemediğine yemin ediyor ve bana ebeveynleri Ana Dünya sosyetesinde dolaşırken ihmal dolu çocukluğuyla ilgili hikayeler anlatıyor ve neden o günlere geri dönmek istemediğini anlayabiliyorum.

Risda'da her şey oldukça mükemmel. Geçen yılki mahsullerim iyi bir miktara satıldı ve et stoklarım büyüyor ve yakında alıcılar Risda'ya döndüğünde satışa çıkacak. O zaman biraz fazladan paramız olacak ve evimizi genişletmeyi, daha iyi bir hava kızıağı almayı ya da belki bir aile kurmayı düşünmeyi konuştuk. Beni hamile bırakamayacağı için doğurganlık modifikasyonu aşıları için ödeme yapmamız gerekecek, ancak uzaylılarla evlenen birkaç insan da aynı şeyi yaptı ve pahalı olsa da iyi olduğunu söyledi. Henüz bu adımı atmaya hazır olduğumuzdan emin değilim ama Khex'in Rektar'ın küçük kızı Tara'yı tutmayı ve onunla oynamayı sevdiğini fark ettim.

Ben de bunu düşünüyordum.

Başparmağı ayağımın ortasını sıyrıyor, vücuduma gıcıklayıcı bir sıcaklık gönderiyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Khex hemen yukarı bakıp

Ben. "Baş ağrını daha da mı kötüleştiriyorum?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, artık onun üzerime tırmanmasından başka bir şey düşünmüyorum. "Yine de ne daha iyi hissettirirdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Orgazm."

Khex'in yüzü bilmiş bir sırıtışla genişliyor. "Birden fazla belirtmen hoşuma gitti."

"Yani, emin olmak için."

Kanepenin ucundan kalkıyor ve beni kollarına alarak yatak odasına doğru sürüklüyor. "Cömert bir eş olmadığımın söylenmesine asla izin verme."

"En cömert," diye nefes alıyorum, ayak parmaklarım beklentiyle kıvrılıyor. "En yakışıklı, düşünceli, cömert, nazik-"

"Şimdi aşırıya kaçıyorsun."

Beni dikkatlice paylaştığımız büyük yatağa yatırırken kıkırdıyorum. "Sadece takdir edildiğini hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Khex'in ağzı benimkinin üzerine iniyor ve pantolonumun kemerine uzanırken bana hafif, şakacı bir öpücük veriyor. "Baş ağrın geçtiğinde beni takdir edebilirsin. Şimdilik tüm ağır işleri ben yapacağım." Bakışları kalçalarımın arasındaki buklelere takılıyor. "Ne kadar zor."

Sonra dudaklarını yalıyor ve bana hınzırca gülümsüyor.

Üç orgazmdan sonra, onun gerçekten çok cömert bir eş olduğuna karar verdim.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Bu kitap, karakterin işitme cihazlarıyla uyuduğu başka bir kitaptan esinlenmiştir.

Gaaaah.

İşitme engelli ve işitme cihazı kullanan biri olarak, işitme kaybının bir kısmını (ya da tamamını) yaşayan karakterlerle ilgili kitapları okumakta zorlanıyorum. Bu, çok fazla deneyiminiz olan bir şey olduğunda kişisel bir şeydir ve insanlar bunu 'doğru' anlatmadığında sizi hikayenin dışına sürükler.

Geçmişimi anlatmak gerekirse, genetik olarak işitme güçlüğü çekiyorum. Uzun süre bunu görmezden geldim ve etrafımda çalıştım, ancak bir ömür boyu başa çıktıktan ve konuşmaları anlıyormuş gibi davrandıktan sonra artık işitme cihazı kullanıyorum. Bazı sesleri hiç duyamıyorum ve bazıları son derece sessiz, bazıları ise 'normal' ses seviyesinde. Ayrıca sol kulağım sağ kulağımdan daha az işitiyor. Bu durum uzamsal algımı bozuyor - birisi sağımda bir şey söyleyebilir ve beynim onun solumda olduğunu algılayabilir. Nedenini bilmiyorum ama öyle oluyor işte.

Bu yüzden Ashley'e yazdım. Her işitme kaybının farklı olduğunu ve işitme engelli insanların Borg olmadığını unutmayın. Herkesin farklı deneyimleri olacaktır, ancak bu benimkilerin çoğuna denk geliyor. Ne yaptığının farkında olmadan kaç konuşmaya gülümsediğimi ve başımı salladığımı size anlatamam. İnsanlardan defalarca kendilerini tekrar etmelerini istediğinizde ve hala onları anlamadığınızda, sorunun SİZ olduğunuzu hissetmeye başlarsınız ve bu yüzden her şeyi anlamış gibi davranmaya başvurursunuz. Kırklı yaşlarımdayım ve bu o kadar yerleşmiş ki yaptığının farkında bile değilim.

Covid, insanların dudaklarını ne kadar takip ettiğimin ve kelimeler konuşulurken titreşimleri ne kadar dinlediğimin yoğun bir şekilde farkına varmamı sağladı. Maskeler bir konuşmayı takip etmek için berbat. Her yere asılan pleksiglas koruyucular da konuşmaları boğuyor. İşitme engelli arkadaşlarınız için bir-iki yumruk.

Peki ya herhangi bir aksan varsa? Tonlamaları bozuyor ve ne dediklerini anlayamıyorum (garip bir şekilde İngiliz aksanları benim için en kötüsü - üzgünüm İngiltere!). İşitme cihazı takılı olsa bile, bu otomatik olarak mükemmel duyduğunuz anlamına gelmiyor. Sadece her şeyi daha yüksek sesle duymanızı sağlar. Duymakta zorluk çektiğiniz bazı sesleri duymak bazen hala zor olabilir ve evin öbür ucundan size bağırarak birinin söylediği her şeyi sihirli bir şekilde anlayabileceğiniz anlamına gelmez.

Kalabalıkta yalnız hissetmek de gariptir, ancak arka plandaki sesler sosyal ortamlarda işitme engelli kişilerin konuşmaları takip etmesini zorlaştırır. Sesleri yükselten ve ortam gürültüsünü susturan işitme cihazlarıyla bile, bu yine de bir mücadeledir. Akşam yemeği partilerinde, ziyafetlerde, öğle yemeklerinde, aklınıza ne gelirse, konuşmaları duyuyormuş gibi 'davrandım'. Bir masada oturmak ve insanların konuştuğunu bilmek ama üçüncü kelimeden fazlasını duyamamak en kötüsü ve kendinizi yalnız hissetmenize neden oluyor.

Bununla birlikte, bu kitap istediğim gibi gitmedi. İşitme kaybını büyük bir olay örgüsü haline getirmek istemiştım ama kitap daha çok ilişkilerini arkadaştan sevgiliye taşımalarıyla sonuçlandı. Çünkü gerçekten, kız işitme engelli ama bu bir sorun olduğu anlamına gelmiyor. Tek sorun bunu saklaması ve neden duymadığına ya da bir şey öğrenmediğine dair çılgın hikayeler uydurması.

Ayrıca Khex'in tüm karakter yayının "duyma sorunlarına rağmen onu sevecek mi" olmasını istemedim çünkü BARF. Bunun ne önemi var ki? Ashley'nin sorununun ne olduğunu anladığında, bu onun için bir sorun olmaktan çıktı. Hikayeyi Ashley'nin hiç işitme cihazı almamasıyla da bitirebilirdim ve bu karakterlere tamamen uygun olurdu. Her iki durumda da Ashley'le birlikte olmak onun için sorun değildi - sadece Ashley'in işleri nasıl halletmek istediğini bilmesi gerekiyordu.

İronik bir şekilde, iletişim sorunları üzerine *kurulu* bir hikayenin, hikayenin hakkında olacağını *düşündüğüm sorun* olmadığı ortaya çıktı. Ayrıca bu şu anda benim için ciddi bir meta. Ruby, yazar notunda saçmalıyorsun diye düşünüyorsan, evet, saçmalıyorum. Bunun için özür dilerim! Sadece küçük teğetler hakkında güçlü hislerim var ve işitme kaybı da bunlardan biri!

(Ayrıca, işitme cihazlarıyla uyumazsınız çünkü kulak kanalınıza süründüğünde kaşıntı yapar, ancak bunu telefonunuz gibi düşünün. Rüzgarlı bir günde dışarıda sohbet etmeye çalıştıysanız, rüzgar ekrana çarptığında çıkardığı sinir bozucu sesi bilirsiniz, değil mi? Kulağınız yastığa süründüğünde de aynı sesi çıkarır. Yani hayır, işitme cihazıyla uyummaz :)

Ama konudan sapıyorum! Bir süredir Khex'in hikayesini yazmak istiyordum ve onu kolonist olma konusunda boktan olan bir kolonistle eşleştirmek istediğimi biliyordum. Çiftçilik yapan ya da çiftliklerini yöneten ve belalı olan pek çok yetkin kadın yazdım ve şöyle düşündüm... benim başarısızlarım nerede? Çünkü Tanrı biliyor ya, ben bu dünyada berbat olurum. Bu evde televizyonumuz için dört kumandamız var ve bir şey izlemek istediğimde kocamın benim için açması gerekiyor. Elime bir sürü uzaylı ekipmanı tutuşturulduğunu ve bunlarla çalışmamın söylendiğini hayal bile edemiyorum.

Risda'daki birinin gerçek bir randevuya çıkması fikrini de sevdim. Anlık aşk ya da ilk görüşte eş ilan etmek değil, yavaş yavaş birbirlerine aşık olmak. Bu hikaye benim için bu kaşıntının çoğunu kaşıdı ve umarım beğenmişsinizdir! Düşündüğümde daha tatlı oldu, ama bir sonraki hikayeyi telafi etmek için ekstra pis yapacağım, söz veriyorum.

- Yakut

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Tüm kitaplarım Kindle Unlimited'ta, bu yüzden istediğiniz kadar ödünç almaktan çekinmeyin. Yargılamayacağım!

Lucy & Rektar'ın hikayesini ister misiniz?

[Cesur Olduğunda](#)

Daha fazla Risdaverse?

[Risdaverse Serisi](#)

(Risdaverse'in ne olduğunu bilmiyorsanız, hepsi Dünya'dan çalınan ve sığınak gezegen Risda III'e getirilen insanlar hakkında bağımsız kitaplardır. Çoğu çok düşük drama ve sadece biraz azgın hisler. Senin yaptığın gibi.)

Uzay Korsanları ve dostları mı?

[Korsanlar](#)

[Korsan Kardeşler](#)

İyi eğlenceler!

